

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดยท่านลูกา

คำนำ

1 มีหลายคนได้เรียบเรียงเรื่องราวเหล่านี้ ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย

2 ตามที่เขาผู้ได้เห็นกับตาเอง ตั้งแต่ต้น และเป็นผู้ประกาศพระวาทะนั้นได้แสดงให้เรา

3 เรียนท่านเธโอฟิลัส ที่เคารพอย่างสูง ข้าพเจ้าเองก็ได้รู้ทุกสิ่งอย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น จึงได้เห็นดีด้วยที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับฝากให้ท่านด้วย

4 เพื่อท่านจะได้รู้แน่นอนอันเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งมีผู้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว

ทูตสวรรค์พยากรณ์ถึง

การกำเนิดของยอห์น

ผู้ให้รับบัพติศมา

5 ในรัชกาลเฮโรด กษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ อยู่ในเวรอาบิยาห์ ภรรยาของเศคาริยาห์ชื่อเอลีซาเบธ อยู่ในตระกูลอาโรน

6 เขาทั้งสองเป็นคนชอบธรรม จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และดำเนินตามพระบัญญัติและกฎทั้งปวงขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่

มีที่ติเลย

7 แต่เขาไม่มีบุตร เพราะนางเอลีซาเบธเป็นหมัน และเขาทั้งสองก็ชราแล้ว

8 ต่อมาขณะที่เศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตเข้าเฝ้าพระเจ้า เมื่อท่านอยู่เวรประจำการของท่าน

9 ท่านได้สลากตามธรรมเนียมของปุโรหิต ต้องเข้าไปในพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเผาเครื่องหอมบูชา

10 ส่วนบรรดาประชาชนก็อธิษฐานอยู่ภายนอก ในเวลาเผาเครื่องหอมนั้น

11 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เศคาริยาห์ ยืนอยู่ที่ข้างขวาแทนเผาเครื่องหอมบูชา

12 เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัว

13 แต่ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ท่านว่า "เศคาริยาห์เอ๋ย อย่ากลัวเลย ด้วยได้ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว นางเอลีซาเบธ ภรรยาของท่านจะมีบุตรเป็นผู้ชาย และท่านจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่ายอห์น

14 ท่านจะมีความปรีดาและยินดี

(1) ยน 20:31 (2) กจ 1:2, 21-22; สบ 2:3 (3) กจ 1:1 (4) ยน 20:31

(5) ลนต 21:13; 1 พศต 24:1 (9) อพย 30:7; 1 พศต 23:13 (10) ลนต 16:17

(11) อพย 30:1 (12) วนฉ 6:22; ดนล 10:8; ลก 2:9 (13) ลก 1:60 (14) ลก 1:58

ดี และคนเป็นอันมากจะเปรม
ปรีดีที่บุตรนั้นบังเกิดมา

15 เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ใน
สายพระเนตรขององค์พระผู้
เป็นเจ้า เขาจะไม่ตีมนำองุ่น
หรือเหล้าเลย และเขาจะประ-
กอบไปด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์
ตั้งแต่ครรภ์มารดา

16 เขาจะนำคนอิสราเอลหลาย
คนให้หันกลับมาหาองค์พระผู้
เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย

17 เขาจะนำหน้าพระองค์โดย
แสดงอารมณ์และฤทธิ์เดชอย่าง
เอลียาห์ ให้พ่อกลับคืนดีกับลูก
และคนที่ไม่เชื่อฟังให้กลับได้
ปัญญาของคนชอบธรรม เพื่อ
จัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สม
แก่องค์พระผู้เป็นเจ้า”

18 เศคาริยาห์จึงทูลทูลสรรเสริญ
ว่า “ข้าพเจ้าจะรู้แน่ได้อย่างไร
เพราะข้าพเจ้าก็ชราและภรรยา
ก็อายุมากแล้ว”

19 ฝ่ายทูตสวรรค์นั้นจึงตอบ
ท่านว่า “เราคือกาเบรียลซึ่งยืน
อยู่เฉพะพระพักตร์พระเจ้าและ
ทรงใช้ให้มาพูดและนำข่าวดี
นี้มาแจ้งกับท่าน

20 ดูเถิด เพราะท่านมิได้เชื่อ
ถ้อยคำของเราถึงเรื่องที่จะสำ-
เร็จตามกำหนด ท่านก็จะเป็
นไข้แล้วไม่สามารถพูดได้ จนถึงวัน
ที่การณเหล่านี้จะบังเกิดขึ้น”

21 ฝ่ายคนทั้งหลายที่คอยเศ-
คาริยาห์ ก็ประหลาดใจ เพราะ
ท่านอยู่ในพระวิหารช้านาน

22 เมื่อท่านออกมาแล้วก็พูดกับ
เขาไม่ได้ คนทั้งหลายจึงหยั่งรู้
ว่าท่านได้เห็นนิมิตในพระวิหาร
เพราะท่านใช้ไปกับเขาและยัง
เป็นไข้อยู่

23 ต่อมา เมื่อหมดเวรของท่าน
แล้ว ท่านก็กลับไปบ้าน

24 ภายหลังนางเอลีซาเบธรร-
ยาของท่านก็ตั้งครรภ์ แล้วไป
ซ่อนตัวอยู่ห้าเดือนพูดว่า

25 “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง
กระทำเช่นนี้แก่ข้าพเจ้า ในวันที่
ที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรดู
ข้าพเจ้า เพื่อนำความอดสูของ
ข้าพเจ้าที่มีอยู่ท่ามกลางคนทั้ง
ปวงไปเสีย”

การประกาศถึง

การประสูติของพระคริสต์

26 เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้า
ทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลนั้น
ให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกา-
ลิลี ชื่อนาซาเร็ธ

27 มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง
ที่ได้หมั้นกับชายคนหนึ่ง
ชื่อโยเซฟ เป็นคนในวงศ์วาน
ดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อ
มารีย์

28 ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหม-
จารีนั้นแล้วว่า “เธอผู้ซึ่งเป็น

(15) กตว 6:3; วนฉ 13:4 (16) มลค 4:5 (17) มลค 4:5; มธ 11:14 (18) ปฐก 17:17
(19) ดนล 8:16; มธ 18:10 (20) อสค 3:26; 24:27 (23) 2 พกษ 11:5; 1 พศด 9:25
(25) ปฐก 30:23; อสย 4:1 (27) มธ 1:18; ลก 2:4-5 (28) วนฉ 6:12; ดนล 9:23

ที่ทรงโปรดปรานมาก จงจำเริญ
เกิด องค์พระผู้เป็นเจ้าของทรงสถิต
อยู่กับเธอ เธอได้รับพระพร
ท่ามกลางสตรีทั้งปวง”

29 เมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์
นั้น เธอก็ตกใจเพราะคำของทูต
นั้น และรำพึงว่าคำกล่าวนั้นจะ
หมายความว่าอะไร

30 แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่
เธอว่า “มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย
เพราะเธอเป็นที่ พระเจ้าทรง
โปรดปรานแล้ว

31 ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และ
คลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อ
บุตรนั้นว่า เยชู

32 บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะ
ทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้า
สูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้
เป็นเจ้าของทรงประทานพระที่นั่ง
ของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้
แก่ท่าน

33 และท่านจะครอบครองวงศ์
วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์
และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้
จักสิ้นสุดเลย”

34 ฝ่ายมารีย์ทูลทูตสวรรค์นั้น
ว่า “เหตุการณ์นั้นจะเป็นไป
อย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหา
ได้ร่วมกับชายใดไม่”

35 ทูตสวรรค์จึงตอบเธอว่า
“พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลง
มาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูง

สุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นองค์
บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมานั้นจะได้
เรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า

36 ดูเถิด ถึงนางเอลีซาเบธ
ญาติของเธอชราแล้ว ก็ยังตั้ง
ครรภ์มีบุตรเป็นชายด้วย บัด
นี้นางนั้นที่คนเขาถือว่าเป็นหญิง
หมั้นก็มีครรภ์ได้หกเดือนแล้ว
37 เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใด
ซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้”

38 ส่วนมารีย์จึงทูลว่า “ดูเถิด
ข้าพเจ้าเป็นหญิงคนใช้ขององค์
พระผู้เป็นเจ้าของ ข้าพเจ้าขอมอบ
ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด”
แล้วทูตสวรรค์นั้นจึงจากเธอไป

มารีย์เยี่ยมเยียน

นางเอลีซาเบธ

39 คราวนั้นมารีย์จึงรีบออกไป
ถึงเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแห่ง
ยูเดีย

40 แล้วเข้าไปในเรือนของเศ-
คาริยาห์ ทักทายปราศรัยนาง
เอลีซาเบธ

41 ต่อมาเมื่อนางเอลีซาเบธได้
ยินคำปราศรัยของมารีย์ ทารก
ในครรภ์ของเขาก็ตัน และนาง
เอลีซาเบธก็ประกอบไปด้วยพระ
วิญญาณบริสุทธิ์

42 จึงร้องเสียงดังว่า “ท่านได้
รับพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง และ
ผู้บังเกิดจากครรภ์ของท่านก็ได้
รับพระพรด้วย

(29) ลก 1:12 (30) ลก 2:52 (31) อสย 7:14; มธ 1:21 (32) 2 ซมอ 7:12-17

(33) ดนล 2:44; อบด 2:1 (35) สดต 2:7; มธ 1:20 (37) ปฐก 18:14; ยรม 32:17

(39) ยชว 21:9 (41) กจ 6:3 (42) วนฉ 5:24

43 เป็นโฉนซ้ำพเจ้าจึงได้ความ
โปรดปรานเช่นนี้ คือมารดาของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าของซ้ำพเจ้า
ได้มาหาซ้ำพเจ้า

44 เพราะเหตุเกิด พอเสียงปรา-
ศรัยของท่านเข้าหูซ้ำพเจ้า ทารก
ในครรภ์ของซ้ำพเจ้าก็ดิ้นด้วย
ความยินดี

45 สตรีที่ได้เชื่อก็เป็นสุข เพราะ
ว่าจะสำเร็จตามพระดำรัสจาก
องค์พระผู้เป็นเจ้าของซ้ำพเจ้า

คำสรรเสริญของมารีย์

46 นางมารีย์จึงว่า "จิตใจของ
ซ้ำพเจ้าก็ยกย่ององค์พระผู้เป็น
เจ้า

47 และวิญญานของซ้ำพเจ้าก็
เกิดความปีติยินดีในพระเจ้า
พระผู้ช่วยให้รอดของซ้ำพเจ้า

48 เพราะพระองค์ทรงห่วงใย
ฐานะอันยากตำแห่งหญิงคนใช้
ของพระองค์ เพราะเหตุตั้ง
แต่นี้ไปคนทุกชั่วอายุจะเรียก
ซ้ำพเจ้าว่าผาสก

49 เพราะว่าผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรง
กระทำการใหญ่กับซ้ำพเจ้า พระ
นามของพระองค์ก็บริสุทธิ

50 พระกรุณาของพระองค์มีแก่
บรรดาผู้ยากแค้นพระองค์ ทุกชั่ว
อายุสืบๆไป

51 พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์ด้วย
พระกรของพระองค์ พระองค์
ทรงกระทำให้คนที่มิใช่เยอหียัง

แตกฉานเช่นขึ้นไป

52 พระองค์ทรงถอดเจ้านาย
จากพระที่นั่ง และทรงยกผู้น้อย
ขึ้น

53 พระองค์ทรงโปรดให้คนอด
อยากอิมด้วยสิ่งดี และพระองค์
ทรงกระทำให้ คนมั่งมีไปมือ
เปล่า

54 พระองค์ทรงช่วยอิสราเอลผู้
รับใช้ของพระองค์ คือทรงจดจำ
พระกรุณาของพระองค์

55 ที่มีต่ออับราฮัมและต่อเชื้อ
สายของท่านเป็นนิตย์ ตามที่
พระองค์ได้ตรัสไว้กับบรรพบุรุษ
ของเรา"

56 มารีย์อาศัยอยู่กับนางเอลี-
ซาเบธประมาณสามเดือน แล้ว
จึงกลับไปยังบ้านของตน

การกำเนิดของยอห์น

ผู้ให้รับบัพติศมา

57 ครั้นเวลาซึ่งนางเอลีซาเบธ
จะคลอดบุตรครบถ้วนแล้ว นาง
ก็คลอดบุตรเป็นชาย

58 เพื่อนบ้านและญาติพี่น้อง
ของนางได้ยินว่า องค์พระผู้
เป็นเจ้าของได้ทรงสำแดงพระมหา
กรุณาแก่นาง เขาทั้งหลายก็พากัน
เปรมปรีดิ์ด้วย

59 ต่อมาครั้นถึงวันที่แปดแล้ว
เขาก็พากันมาให้ทารกนั้นเข้า
สู่นมและเขาจะให้ชื่อทารกนั้น
ว่า เศคาริยาห์ ตามชื่อบิดา

(45) ยน 20:29 (46) 1 ซมอ 2:1 (47) สดต 35:9 (48) 1 ซมอ 1:11 (49) สดต 71:19
(50) ปฐก 17:7; อพย 20:6 (51) สดต 33:10 (52) 1 ซมอ 2:7 (53) มธ 5:6
(54) สดต 98:3; อสย 41:8 (55) ปฐก 17:7 (58) รม 12:15 (59) ปฐก 17:12

60 ฝ่ายมารดาจึงตอบว่า "ไม่ใช่ แต่ต้องให้ชื่อว่ายอห์น"

61 เขาก็ถามตอบนางว่า "ไม่มีผู้ใดในพวกญาติของท่านที่มีชื่ออย่างนั้น"

62 แล้วเขาจึงใช้ไม้กับบิดา ถามว่า ท่านอยากจะให้บุตรนั้นชื่ออะไร

63 บิดาจึงขอกระดานชนวนมาเขียนว่า "ชื่อของบุตรคือยอห์น" คนทั้งหลายก็ประหลาดใจนัก

64 ในทันใดนั้นปากและลิ้นของท่านก็คืนดีอีก แล้วท่านก็กล่าวสรรเสริญพระเจ้า

65 บรรดาเพื่อนบ้านของท่านก็นิ่งเกิดความกลัว และเหตุการณ์ทั้งปวงนั้น ก็เลื่องลือไปทั่วแถบภูเขาแคว้นยูเดีย

66 บรรดาคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ในใจและว่า "ทารกนั้นจะเป็นอย่างไรหนอ" และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา

67 ฝ่ายเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดา ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วได้พยากรณ์ว่า

68 "จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกอิสราเอล ด้วยว่า พระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนและช่วยไถ่ชนชาติของพระองค์

69 และได้ทรงชูเขาแห่งความรอดขึ้นมา เพื่อเราในวงศ์วาน

ของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ 70 ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก โดยปากของพวกศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์

71 ว่า เราจะรอดพ้นจากพวกศัตรูของเราทั้งหลาย และพ้นจากมือของคนทั้งปวงที่ซึ่งเรา

72 จะทรงสำแดงพระกรุณาซึ่งทรงสัญญาแก่บรรพบุรุษของเรา และทรงระลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์

73 คือคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม บรรพบุรุษของเรา

74 ว่า เมื่อเราทั้งหลายพ้นจากมือศัตรูของเราแล้ว จะทรงโปรดให้เราปรานี บัณฑิตพระองค์โดยปราศจากความกลัว

75 ด้วยความบริสุทธิ์ และด้วยความชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระองค์ตลอดชีวิตของเรา

76 ท่านทารกเอ๋ย เขาจะเรียกท่านว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของผู้สูงสุด เพราะว่าท่านจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะจัดเตรียมมรรคาของพระองค์ไว้

77 เพื่อจะให้ชนชาติของพระองค์มีความรู้ถึงความรอด โดยการทรงยกบาปของเขา

78 โดยพระทัยเมตตากรุณาแห่ง

(60) ลก 1:13 (66) ปฐก 39:2; ลก 2:19 (67) ยอล 2:28 (68) อพย 3:16

(69) 2 ซมอ 22:3; สดต 132:17 (70) ยรม 23:5 (72) ลนต 26:42 (73) ปฐก 12:3

(74) รม 6:18; สบ 9:14 (75) ยรม 32:39 (76) อสย 40:3 (77) ยรม 31:34; มก 1:4

พระเจ้าของเรา แสงอรุณ
จากเบื้องสูงจึงมาเยี่ยมเยียนเรา
79 เพื่อจะส่องสว่างแก่คนทั้ง
หลายผู้อยู่ในที่มืด และในเงา
แห่งความตาย เพื่อจะนำเท้า
ของเราไปในทางสันติสุข”

80 ฝ่ายทารกนั้นก็ได้เจริญวัย
ขึ้น และจิตวิญญาณก็มีกำลังทวี
ขึ้น และไปอาศัยในถิ่นทุรกัน-
ดารจนถึงวันที่ ท่านจะได้ มา
ปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล

พระเยซูทรงประสูติ ในหมู่บ้านเบธเลเฮม

(มธ 1:18-25; 2:1)

2 อยู่มาคราวนั้น มีรับสั่งจาก
ซีซาร์ ออกัสตัส ให้จดทะเบียน
สำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน
2 (นี่เป็นครั้งแรกที่ได้จดทะเบียน
สำมะโนครัว เมื่อคีรีนิอัส
เป็นเจ้าของซีเรีย)

3 คนทั้งปวงต่างคนต่างได้ไปขึ้น
ทะเบียนยังเมืองของตน

4 ฝ่ายโยเซฟก็ขึ้นไปจากเมือง
นาซาเร็ธแคว้นกาลิลีถึงเมือง
ของดาวิด ชื่อเบธเลเฮมแคว้น
ยูเดียด้วย (เพราะว่าเขาเป็น
วงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด)

5 เขาได้ไปกับมารีย์ที่เขาได้หมั้น
ไว้แล้ว เพื่อจะขึ้นทะเบียนและ
นางมีครรภ์

6 เมื่อเขาทั้งสองยังอยู่ที่นั่น ก็
ถึงเวลาที่มารีย์จะประสูติบุตร

7 นางจึงประสูติบุตรชายหัวปี
เอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในราง
หญ้า เพราะที่ไม่มีที่วางให้เขา
ในโรงแรม

ทูตสวรรค์ประกาศแก่

พวกผู้เลี้ยงแกะ

8 ในแถบนั้น มีคนเลี้ยงแกะอยู่
ในทุ่งนา ฝ่ายฝูงแกะของเขาใน
เวลากลางคืน

9 ตูเกิด มีทูตสวรรค์ขององค์
พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เขา
และรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้า
ส่องล้อมรอบเขา และเขากลับ
นึก

10 ฝ่ายทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าว
แก่เขาว่า "อย่ากลัวเลย เพราะต
ูเกิด เรานำข่าวดีมายังท่านทั้ง
หลาย คือความปรีดีที่ยังจะมา
ถึงคนทั้งปวง

11 เพราะว่าในวันนี้ พระผู้ช่วย
ให้รอดของท่านทั้งหลาย คือ
พระคริสต์เจ้า มาบังเกิดที่เมือง
ดาวิด

12 นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ท่าน
ทั้งหลาย คือท่านจะได้พบพระ
กุมารนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ใน
รางหญ้า”

13 ทันใดนั้น มีชาวสวรรค์หมู่
หนึ่งมาอยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้น
ร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า

14 "รัศมีภาพจงมีแต่พระเจ้าใน
ที่สูงสุด และบนแผ่นดินโลก

(79) อสย 9:2; มธ 4:16 (80) มธ 3:1 (2) กจ 5:37 (4) 1 ซมอ 16:1; มคา 5:2

(5) มธ 1:18 (7) มธ 1:25 (9) ลก 1:12 (10) ปฐก 12:3; อสย 49:6; มธ 28:19

(11) อสย 9:6; มธ 1:16 (13) ปฐก 28:12; สดด 103:20 (14) อสย 57:19; มธ 21:9

สันติสุขจงมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงซึ่งทรงโปรดปรานนั้น”

15 ต่อมา เมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้นไปจากเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกเลี้ยงแกะได้พูดกันว่า “บัดนี้ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮม เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่เรา”

16 เขาก็รีบไปแล้วพบนางมารีย์กับโยเซฟและพบพระกุมารนั้นนอนอยู่ในรางหญ้า

17 ครั้นเขาได้เห็นแล้ว จึงเล่าเรื่องซึ่งเขาได้ยินถึงพระกุมารนั้น

18 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจด้วยเนื้อความที่คนเลี้ยงแกะได้บอกแก่เขา

19 ฝ่ายนางมารีย์ก็เก็บบรรดาสิ่งเหล่านั้นไว้ในใจ และรำพึงอยู่

20 คนเลี้ยงแกะจึงกลับไปยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเขาได้ยินและได้เห็น ดังได้กล่าวไว้แก่เขาแล้ว

พระกุมารเยซูทรงเข้าสู่หนัด

(ลก 1:59)

21 ครั้นครบแปดวันแล้ว เป็นวันให้พระกุมารนั้นเข้าสู่หนัด เขาจึงให้นามว่า เยชู ตามซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อนยังมีได้ปฏิสนธิในครรภ์

22 เมื่อวันทำพิธีชำระตัวของ

นางมารีย์ตามพระราชบัญญัติของโมเสสเสร็จลงแล้ว เขาทั้งหลายจึงนำพระกุมารไปยังกรุงเยรูซาเล็มจะถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า

23 (ตามที่เขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “บุตรชายทุกคนที่เบิกครรภ์ครั้งแรก จะได้เรียกว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า”)

24 และถวายเครื่องบูชาตามที่ได้อธิษฐานไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ “นกเขาคู่หนึ่ง หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว”

สิเมโอนผู้ซракกับพระกุมารเยซู

25 ดุเถิด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มชื่อสิเมโอน เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และคอยเวลาซึ่งพวกอิสราเอลจะได้รับความบรรเทาทุกข์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงสถิตกับท่าน

26 พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงแก่ท่านว่า ท่านจะไม่ตายจนกว่าจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

27 สิเมโอนเข้าไปในพระวิหาร โดยพระวิญญาณทรงนำ และเมื่อบิดามารดาได้นำพระกุมารเยซูเข้าไป เพื่อจะกระทำแก่พระ

(19) ปฐก 37:11; ลก 1:66 (20) ลก 19:37 (21) ปฐก 17:12; สดต 12:3; มธ 1:21

(22) สดต 12:2 (23) อพย 13:2; สดต 27:26; กตว 3:13; พบทญ 18:4 (24) ลก 12:2, 8

(25) อสย 40:1; มก 15:43; ลก 2:38 (26) สดต 89:48; ยน 8:51 (27) มธ 4:1

กุมารตามธรรมเนียมแห่งพระราชบัญญัติ

28 สิเมโอนจึงอุ้มพระกุมารและสรรเสริญพระเจ้าว่า

29 "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไปเป็นสุขตามพระดำริสของพระองค์

30 เพราะว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์แล้ว

31 ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย

32 เป็นความสว่างส่องแสงแก่คนต่างชาติและเป็นสง่าราศีของพวกอิสราเอล ชนชาติของพระองค์"

33 ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระกุมารก็ประหลาดใจ เพราะถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวถึงพระกุมารนั้น

34 แล้วสิเมโอนก็อวยพรแก่เขาแล้วกล่าวแก่นางมารีย์มารดาของพระกุมารนั้นว่า "ดูก่อนท่าน ทรงตั้งพระกุมารนี้ไว้เป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือยกตั้งขึ้น และจะเป็นหมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสธ

35 เพื่อความคิดในใจของคนเป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้ง (เออ ถึงจิตใจของท่านเองก็ยังมี

จะถูกดาบแทงทะลุด้วย)"

นางอันนาหญิงผู้พยากรณ์ 36 ยังมีผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่ออันนา บุตรสาวฟาเนเอลในตระกูลอาเซอร์ นางเป็นคนชรา มากแล้ว มีสามีตั้งแต่ยังเป็นสาว พรหมจารีอยู่ และอยู่ด้วยกัน เจ็ดปี

37 แล้วก็เป็นม่ายมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางมิได้ไปจากพระวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้าด้วยการถืออดอาหารและอธิษฐาน ทั้งกลางวันกลางคืน

38 ในขณะนั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน และกล่าวถึงพระกุมารให้คนทั้งปวงที่คอยการทรงไถ่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มฟัง

ทั้งครอบครัวก็กลับไป

ยังเมืองนาซาเร็ธ

39 ครั้นโยเซฟกับนางมารีย์ได้กระทำการทั้งปวงตามพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสร็จแล้ว จึงกลับไปถึงนาซาเร็ธ เมืองของตนในแคว้นกาลิลี

40 พระกุมารนั้นก็เจริญวัย และเข้มแข็งขึ้น ฝ่ายจิตวิญญาณประกอบด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน พระเยซูเมื่ออายุสิบสองพรรษา ทรงเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็ม

41 ฝ่ายบิดามารดาเคยขึ้นไปยัง

(29) ปฐก 46:30; ฟป 1:23 (30) สดต 119:166 (32) อสย 9:2 (34) อสย 8:14

(35) สดต 42:10; ยน 19:25 (36) ยชว 19:24 (37) กจ 26:7; 1 ทธ 5:5

(38) พดค 3:25-26; มก 15:43 (40) ลก 1:80; 1 คร 1:24 (41) อพย 23:15, 17

กรุงเยรูซาเล็มในการเลี้ยงเทศ-
กาลปีศาจทุกปีๆ

42 เมื่อพระกุมารมีพระชนมายุ
สิบสองพรรษา เขาทั้งหลายก็ขึ้น
ไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมการเลี้ยงนบน

43 เมื่อครบกำหนดวันเลี้ยงกัน
แล้ว ขณะเขากำลังกลับไป พระ
กุมารเยซูก็ยังค้างอยู่ในกรุงเย-
รูซาเล็ม ฝ่ายโยเซฟกับมารดา
ของพระองค์ก็ไม่รู้

44 แต่เพราะเขาทั้งสองคิดว่า
พระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนที่มา
ด้วยกัน เขาจึงเดินทางไปได้วัน
หนึ่ง แล้วหาพระกุมารในหมู่
ญาติพี่น้องและพวกคนที่รู้จัก
กัน

45 เมื่อไม่พบ พวกเขาจึงกลับ
ไปเที่ยวหาพระองค์ที่กรุงเยรู-
ซาเล็ม

46 ต่อมา ครั้นหามาได้สามวัน
แล้ว จึงพบพระกุมารนั่งอยู่ใน
พระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์
ฟังและโต้ถามพวกอาจารย์เหล่านี้อยู่

47 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประ-
หลาดใจในสติปัญญา และคำ
ตอบของพระกุมารนั้น

48 ฝ่ายเขาทั้งสองเมื่อเห็นพระ
กุมารแล้วก็ประหลาดใจ มารดา
จึงถามพระกุมารว่า "ลูกเอ๋ย ทำ
ไม้อะไรทำแกเราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อ

กับแม่แสวงหาเป็นทุกซั๊ก"

49 พระกุมารจึงตอบเขาทั้งสอง
ว่า "ท่านเที่ยวหาฉันทำไม ท่าน
ไม่ทราบหรือว่า ฉันต้องกระ-
ทำพระราชกิจแห่งพระบิดาของ
ฉัน"

50 เขาทั้งสองก็ไม่เข้าใจคำซึ่ง
พระกุมารกล่าวแก่เขา

51 แล้วพระกุมารก็ลงไปกับเขา
ไปยังเมืองนาซาเร็ธ อยู่ใต้ความ
ปกครองของเขา มารดาก็เก็บ
เรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ

52 พระเยซูก็ได้จำเริญขึ้นใน
ด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย
และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า
และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

การรับใช้ของยอห์น

ผู้ให้รับบัพติศมา

(มธ 3:1-12; มก 1:1-8)

(ยน 1:6-8, 15-36)

3 เมื่อปีที่สิบห้าในรัชกาลทิ-
เบริอัส ซีซาร์ ปอนทัส
ปีลาตเป็นเจ้าเมืองยูเดีย เฮโรด
เป็นเจ้าเมืองกาลิลี ฟิลิปน้อง
ชายของเฮโรดเป็นเจ้าเมืองอิทุ-
เรียกับบริเวณแคว้นตราโคนิตัส
ลิซาเนียสเป็นเจ้าเมืองอาบีเลน
2 อันนัสกับคายาฟาสเป็นมหา
ปุโรหิต คราวนั้นพระวจนะของ
พระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรชายเศ-
คาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร
3 แล้วยอห์นจึงไปทั่วบริเวณรอบ

(42) อพย 23:14-15 (43) อพย 12:15 (47) มธ 7:28 (49) มก 1:22; ลก 4:22, 32

(50) มก 9:32; ลก 9:45; ยน 7:15 (51) ดนล 7:28 (52) 1 ซมอ 2:26; สภข 3:1-4

(1) มธ 27:2 (2) ลก 1:13; ยน 11:49; กจ 4:6 (3) มธ 3:1; มก 1:4; ลก 1:77

แม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่อง
 บัพติศมาอันสำแดงการกลับใจ
 ใหม่ เพื่อจะทรงยกความผิด
 บาปเสียได้

4 ตามที่มีเขียนไว้แล้วในหนังสือ
 ถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดาพยา-
 กรณ์ว่า "เสียงผู้ร้องในถิ่นทุร-
 กันดารว่า `จงเตรียมมรรคาแห่ง
 องค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหน
 ทางของพระองค์ให้ตรงไป

5 หุบเขาทุกแห่งจะถมให้เต็ม
 ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง
 ทางคดจะกลายเป็นทางตรงและ
 ทางที่ขรุขระจะกลายเป็นทาง
 ราบ

6 เนื้อหนังทั้งปวงจะได้เห็น
 ความรอดของพระเจ้า"

7 ยอห์นจึงกล่าวแก่ประชาชนที่
 ออกมารับบัพติศมาจากท่านว่า
 "โอ เจ้าซาตังร้าย ใครได้เตือน
 เจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะ
 มาถึงนั้น

8 เหตุฉะนั้น จงพิสูจน์การกลับ
 ใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น อย่า
 นึกเหมาเอาในใจว่า ตัวมีอับรา-
 ฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้า
 ทั้งหมดว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์
 สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นกับ
 อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้

9 บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้
 แล้ว และทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะ
 ต้องตัดเสียแล้วโยนทิ้งในกอง

ไฟ"

10 ฝ่ายประชาชนจึงถามท่านว่า
 "เราจะต้องทำประการใด"

11 ท่านจึงตอบเขาว่า "ผู้ใดมี
 เสื้อสองตัว จงปันให้แก่คนไม่มี
 และใครมีอาหาร จงปันให้
 เหมือนกัน"

12 พวกเก็บภาษีก็มาขอรับบัพ-
 ติศมาด้วย และถามท่านว่า
 "อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าต้อง
 ทำประการใด"

13 ท่านจึงตอบเขาว่า "เจ้าทั้ง
 หลายอย่าเก็บภาษีเกินพิกัด"

14 ฝ่ายพวกทหารถามท่านด้วย
 ว่า "พวกข้าพเจ้าเล่า จะต้องทำ
 ประการใด" ท่านตอบเขาว่า
 "อย่ากดขี่ผู้ใด อย่าหาความใส่
 ผู้ใด แต่จงพอใจในค่าจ้างของ
 ตน"

15 เมื่อคนทั้งหลายกำลังคอย
 พระคริสต์อยู่ และได้ใคร่ครวญ
 ถึงยอห์นว่า ตัวท่านเป็นพระ
 คริสต์หรือไม่ใช่

16 ยอห์นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า
 "เราให้เจ้ารับบัพติศมาด้วยน้ำก็
 จริง แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จ
 มาทรงมีฤทธิ์ฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก
 ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะแก้สาย
 ฉลองพระบาทของพระองค์
 พระองค์นั้นจะทรงให้เจ้าทั้ง
 หลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญ-
 ญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ

(4) อสย 40:3; มธ 3:3 (6) สดต 98:2 (7) มธ 3:7; 12:34; 23:33 (8) 2 คร 7:9-11
 (9) มธ 7:19; ลก 13:6-9 (10) ลก 3:12; กจ 2:37-38 (11) อสย 58:7; ลก 11:41
 (12) มธ 21:32; ลก 7:29 (13) ลก 19:8 (14) อพย 20:16; 23:1 (16) มธ 3:11-12

17 พระหัตถ์ของพระองค์ถือ
ปลิวพร้อมแล้วเพื่อจะทรงชำระ
ลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และ
เพื่อจะเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของ
พระองค์ แต่พระองค์จะทรงเผา
แกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ”

18 ยอห์นจึงประกาศตักเตือน
อีกหลายประการแก่คนทั้งหลาย
19 ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมือง เมื่อถูก
ยอห์นว่าติเตียนเพราะเรื่องนาง
เฮโรเดียสภรรยาของน้องชายชื่อ
ฟีลิป และเพราะการชั่วทั้งหมด
ที่เฮโรดได้กระทำนั้น

20 เฮโรดยังทำความชั่วนี้เพิ่ม
กับที่ได้ทำมาแล้ว คือได้จับ
ยอห์นจำไว้ในคุก

**พระเยซูทรงรับบัพติศมา
และประกอบด้วยพระวิญญาณ
(มธ 3:13-17)**

21 อยู่มาเมื่อคนทั้งปวงรับบัพ-
ติศมาด้วย ขณะเมื่อทรง
อธิษฐานอยู่ ท้องฟ้าก็แหวกออก
22 และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรง
รูปสัณฐานเหมือนนกเขาได้ลง
มาบนพระองค์ และพระสุรเสียง
มาจากฟ้าสวรรค์ว่า “ท่านเป็น
บุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่าน
มาก”

**วงศ์ตระกูลของพระเยซู
ทางมารีย์มารดาของพระองค์**
23 เมื่อพระเยซูทรงมีพระชน

อายุประมาณสามสิบพรรษา
(ตามความคาดหมายของคนทั้ง
หลาย) เข้าใจว่าเป็นบุตรโยเซฟ
ซึ่งเป็นบุตรเฮลี

24 ซึ่งเป็นบุตรมัทธิต ซึ่งเป็น
บุตรเลวี ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่ง
เป็นบุตรยันนาย ซึ่งเป็นบุตร
โยเซฟ

25 ซึ่งเป็นบุตรมัทธิอัส ซึ่ง
เป็นบุตรอาโมส ซึ่งเป็นบุตร
นาอุม ซึ่งเป็นบุตรเอสลี ซึ่งเป็น
บุตรนังกาย

26 ซึ่งเป็นบุตรมาอาท ซึ่งเป็น
บุตรมัทธิอัส ซึ่งเป็นบุตร
เสเมอิน ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่ง
เป็นบุตรยูดาห์

27 ซึ่งเป็นบุตรโยอานาห์ ซึ่ง
เป็นบุตรเรซา ซึ่งเป็นบุตรเศ-
รุษบาเบล ซึ่งเป็นบุตรเซลาทิ-
เอล ซึ่งเป็นบุตรเนรี

28 ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็น
บุตรอัดดี ซึ่งเป็นบุตรโคสั้ม ซึ่ง
เป็นบุตรเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตร
เออร์

29 ซึ่งเป็นบุตรโยซี ซึ่งเป็นบุตร
เอลีเยเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรโยริม
ซึ่งเป็นบุตรมัทธิต ซึ่งเป็นบุตร
เลวี

30 ซึ่งเป็นบุตรลิเมโอน ซึ่ง
เป็นบุตรยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรโย-
เซฟ ซึ่งเป็นบุตรโยนาธาน ซึ่งเป็น
บุตรเอลียาคิม

(17) มคา 4:12; มธ 13:24-30 (19) มธ 14:3; มก 6:17

(21) มธ 3:13-17; ยน 1:32 (22) สดต 2:7; อสย 42:1; มธ 3:17; มก 1:11; ลก 9:35

(23) กตว 4:3, 35, 39, 43, 47; มธ 13:55; ยน 6:42 (27) อสร 2:2; 3:8

31 ซึ่งเป็นบุตรเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรเมนนัน ซึ่งเป็นบุตรมัทตะธธา ซึ่งเป็นบุตรนาธัน ซึ่งเป็นบุตรดาวิด
 32 ซึ่งเป็นบุตรเจสซี ซึ่งเป็นบุตรโอเบด ซึ่งเป็นบุตรโบอาส ซึ่งเป็นบุตรสัลโมน ซึ่งเป็นบุตรนาโชน
 33 ซึ่งเป็นบุตรอัมมีนาดับ ซึ่งเป็นบุตรราม ซึ่งเป็นบุตรเฮสโรน ซึ่งเป็นบุตรเปเรศ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์
 34 ซึ่งเป็นบุตรยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรอับราฮัม ซึ่งเป็นบุตรเทราห์ ซึ่งเป็นบุตรนาโฮร์
 35 ซึ่งเป็นบุตรเสรุค ซึ่งเป็นบุตรเรกู ซึ่งเป็นบุตรเปเลก ซึ่งเป็นบุตรเอเบอร์ ซึ่งเป็นบุตรเซลาห์
 36 ซึ่งเป็นบุตรเคนัน ซึ่งเป็นบุตรอารฟาซัด ซึ่งเป็นบุตรเซม ซึ่งเป็นบุตรโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรลาเมค
 37 ซึ่งเป็นบุตรเมธูเสลาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอโนค ซึ่งเป็นบุตรยาเรต ซึ่งเป็นบุตรมาหะลาเลล ซึ่งเป็นบุตรเคนัน
 38 ซึ่งเป็นบุตรเอโนช ซึ่งเป็นบุตรเสท ซึ่งเป็นบุตรอาดัม ซึ่งเป็นบุตรพระเจ้า

พระเยซูทรงถูกทดลอง
4 พระเยซูประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จกลับไปจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณได้ทรงนำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร
 2 ทรงถูกพญามารทดลองถึงสี่สิบวัน ในวันเหล่านั้นพระองค์มิได้เสวยอะไรเลย และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว พระองค์ทรงอยากพระกระยาหาร
 3 พญามารจึงทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลายเป็นขนมปัง"
 4 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า "มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า *มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หาไม่ได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า*"
 5 แล้วพญามารจึงนำพระองค์ขึ้นไปยังภูเขาที่สูง สำแดงบรรดาราชอาณาจักรทั่วพิภพในขณะเดียวให้พระองค์ทอดพระเนตร
 6 แล้วพญามารได้ทูลพระองค์ว่า "อำนาจทั้งสิ้นนี้และสง่าราศีของราชอาณาจักรนั้นเราจะยกให้แก่ท่าน เพราะว่ามอบเป็นสิทธิไว้แก่เราแล้ว และเราปรารถนาจะให้แก่ผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น"
 7 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านจะกราบนมัสการเรา สรรพสิ่งนั้นจะเป็น

(31) 2 ซมอ 5:14; 1 พศต 3:5 (32) นรธ 4:18 (34) ปฐก 11:24 (36) ปฐก 5:6-32
 (38) ปฐก 5:1-2 (1) อสย 11:2; อสค 3:12; มธ 4:1-11 (2) อพย 34:28; 1 พกษ 19:8
 (3) มก 3:11; ยน 20:31 (4) พพย 8:3 (6) ยน 12:31; 14:30; วว 13:2, 7

ของท่านทั้งหมด”

8 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพญามารว่า “เจ้าซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะมีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’”

9 แล้วมารจึงนำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์ประทับอยู่ที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรพระเจ้า จงโยนลงไปจากที่นี่เถิด

10 เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘พระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่านให้ป้องกันรักษาท่านไว้’

11 และ ‘เหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้’ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน”

12 พระเยซูจึงตรัสตอบมารว่า “มีคำกล่าวไว้ว่า ‘อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน’”

13 เมื่อพญามารทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงละพระองค์ไปชั่วคราว

**พระเยซูทรงประกอบด้วย
พระวิญญาณในแคว้นกาลิลี**

14 พระเยซูได้เสด็จกลับไปด้วย

ฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณยังแคว้นกาลิลี และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบ

15 พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆของเข และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง

**พระเยซูเสด็จกลับไปยัง
ธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธ**

16 แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์

17 เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ ศาสดาพยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า

18 ‘พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ฟกช้ำเป็นอิสระ

19 และให้ประกาศปีแห่งความ

(8) พบญ 6:13; 10:20; มธ 4:10 (9) มธ 4:5-7 (10) สดต 91:11-12

(12) พบญ 6:16 (13) ยน 14:30; ฮบ 4:15; ยก 4:7 (14) มธ 4:12, 24; ยน 4:43

(15) อสย 52:13; มธ 4:23 (16) มธ 2:23; มก 1:21 (18) อสย 61:1-2; ดนล 9:24

โปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า'

20 แล้วพระองค์ทรงมีวามหนัก-
สือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้ว
ทรงนั่งลงและตาของคนทั้งปวง
ในธรรมศาลาก็พุ่งดูพระองค์

21 พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาว่า
"คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยินกับหู
ของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว"

22 คนทั้งปวงก็เป็นพยานรับ
รองคำของพระองค์ และประ-
หลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบ
ด้วยคุณซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์
ของพระองค์ และว่า "คนนี้เป็น
บุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ"

23 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า
"ท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสุภา-
ษิตข้อนี้แก่เราเป็นแน่ คือว่า
`หม่อมจรรักษาตัวเองเถิด คือ
บรรดาการซึ่งเราได้ยินว่า ท่าน
ได้กระทำในเมืองคาเปอร์นาอุม
จงกระทำในเมืองของตบที่นี้
ด้วย'"

24 พระองค์ตรัสว่า "เราบอก
ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่
มีศาสดาพยากรณ์คนใดได้รับ
การต้อนรับในบ้านเมืองของตน

25 แต่เราบอกความจริงแก่ท่าน
ทั้งหลายว่า มีหญิงม่ายหลายคน
ในพวกอิสราเอลคราวเอลีซาห์
เมื่อท้องฟ้าปิดเสียดังสามปีกับ
หกเดือนจึงเกิดกันดารอาหาร

มากทั่วแผ่นดิน

26 และเอลีซาห์มิได้รับใช้ให้ไป
หาหญิงม่ายคนใด เว้นแต่
หญิงม่ายคนหนึ่งในบ้านศาร-
พท์แคว้นเมืองไซดอน

27 และมีคนโรคเรื้อนหลายคน
ในพวกอิสราเอลคราวเอลีซา
ศาสดาพยากรณ์ แต่ไม่มีผู้ใด
ได้รับการรักษาให้หายโรคนี้
เลย เว้นแต่ทาสอามานชาวซีเรีย"

28 เมื่อคนทั้งปวงในธรรมศาลา
ได้ยินดังนั้นก็โกรธยิ่งนัก

29 จึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออก
จากเมือง พาไปยังแ่งของเงื่อม
เขาที่เมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่บน
เนินนั้น หมายถึงผลึกพระองค์
ลงไป

30 แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่าน
ท่ามกลางเขาพันไป

พระเยซูทรงขับพวกผี ในเมืองคาเปอร์นาอุม

(มก 1:23-26)

31 พระองค์เสด็จลงไปถึงเมือง
คาเปอร์นาอุมแคว้นกาลิลี และ
ได้สั่งสอนเขาทั้งหลายทุกวัน
สะบาโต

32 คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วย
การสอนของพระองค์ เพราะคำ
ของพระองค์ประกอบด้วยอำ-
นาจ

33 มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลา
ที่มีผีโสโครกเข้าสิง เขาร้อง

(21) มธ 1:22; กจ 13:29 (22) สดต 45:2 (23) มธ 4:13 (24) มธ 13:57; มก 6:4

(25) 1 พกษ 17:9; ยก 5:17 (27) 2 พกษ 5:1 (28) ลก 6:11 (29) ลก 17:25

(30) ยน 8:59 (31) มธ 4:13; มก 1:21 (32) มธ 7:28-29; ลก 4:36 (33) มก 1:23

เสียงดัง

34 กล่าวว่่า "ไ้้ พระเยซูชวว นชชวเรีอ ปลอ่ยเรววไว้ เรวเกียว ชอองอวไรกับถ่านเลว่่า ถ่านมว เพื่อจะทำลยเรวหรือ เรวรู้ว่่า ถ่านเป็นผู้โด่ ถ่านคือองค้บรึ- สุธธิของพระเจ้ว"

35 พระเยซูจึงตรัสห้ามมันวว "จงนึงเสีย ออกมวจากเขวชึ" เมื่อผีนั้นได้ ทำให้เขวล้มลง ถ่มกลวงประชชนแล้ว ก็ออก มวจากเขว แต่มีได้ทำอันตรยว เขวเลย

36 คนท้งปวงก็ประหลดจวนัก พุดกันวว "ค่านึเป็นอวยงไรหนอ เพราะว่่าถ่านได้ส่งผีโสโครก ด้วยสิทธิอำนาจและด้วยฤทธิ เดช มันก็ออกมา"

37 กิตติค้พท้ของพระองค้จึงได้ เลือ่ลงลือไปทุกตำบลที่อยู่รอบ นึน

**พระเยซูทรงเทศนว
และรักษวคนเจ็บป่วย**
(มธ 8:14-17)
(มก 1:29-38)

38 ฝ่ายพระองค้ทรงลุกชึ้นออก จากธรรมศลว เสด็จเขวไปใน เรือ่นของซีโมน แม้ยยซีโมน ปวยเป็นชั้หนัก เขวท้งลยจึง อื้อนวอนพระองค้ให้ชั้วยหญิง นึน

39 พระองค้ทรงยึนอยู่ชั้วงคน

เจ็บ ทรงห้ามชั้ ชั้ก็หย และ ในทึนไदनึนแม้ยยของซีโมนก็ ลุกชึ้นปรนนิบัติเขวท้งลยว 40 ครึ้นเวลวตววันยอแสง ใคร มีคนเจ็บเป็นโรคต้งวก็พวมว ทวพระองค้ พระองค้ก็ทรงววง พระหัตถ์ถูกต้งเขวทุกคน ให้ เขวหยโรค

41 ผีก็ออกมาจากคนหลยคน ด้วย รือ่จว "ถ่านเป็นพระ คริสต์ พระบุตรของพระเจ้ว" ฝ่ายพระองค้ก็ทรงห้ามมิให้มัน พุด เพราะว่่ามันรู้แล้วว่่าพระ องค้เป็นพระคริสต์

42 ครึ้นรุ่งเชว พระองค้เสด็จ ออกไปยงที่เปล็ยว ประชชน เทียวเสวหวพระองค้ ครึ้นพบ แล้วก็หน่วงเหน็ยวพระองค้ไว้ มิให้ไปจากเขว

43 แต่ พระองค้ตรัสแก่เขววว "เรวต้งไปประกาศเรือ่จวอณว จักรของพระเจ้วแก่เมือ่จอื่นด้วย เพราะว่่าที่ เรวได้รับชั้มาก็ เพราะเหตุนี้เอง"

44 พระองค้ ทรงประกาศใน ธรรมศลวทว้แคว้นกาลลึ

การจับปลาอยงมหัศจรรย์
ทรงเรียกเปโตร

5 ตอ่มา ครึ้นเมือ่ประชชน กว้ล้งเบียดเสียดพระองค้ เพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้ว พระองค้ทรงยึนอยู่ ที่ ผั้งทะเล

(34) สดต 16:10; อสย 49:7; ดนล 9:24 (38) มธ 8:14; มก 1:29 (39) ลก 8:24
(40) มธ 8:16; มก 1:32 (41) มก 1:25; ลก 4:34; กจ 8:7 (42) มก 1:35-38; ลก 9:10
(43) มก 1:14; ยน 9:4 (44) มธ 4:23; มก 1:39 (1) มธ 4:18; มก 1:16; ยน 1:40-42

สาบเย็นเนซาเรท

2 และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเรือสองลำ จอดอยู่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น แต่ชาวประมงขึ้นจากเรือแล้วกำลังซักอวนอยู่

3 พระองค์จึงเสด็จลงเรือลำหนึ่งเป็นเรือของซีโมน และทรงขอให้เขาออกไปจากฝั่งน้อยหนึ่ง แล้วพระองค์ ทรงนั่งลงสอนประชาชนจากเรือนั้น

4 เมื่อพระองค์ ตรัสสอนเสร็จแล้ว จึงตรัสแก่ซีโมนว่า "จงถอยออกไปที่น้ำลึกหย่อนอวนต่างๆ ลงจับปลา"

5 ซีโมน ทูลตอบพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายทอดอวนคืนยังรุ่ง ไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพระองค์จะหย่อนอวนลงตามพระดำรัสของพระองค์"

6 เมื่อเขาหย่อนลงแล้ว ก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก จนอวนของเขาขาด

7 เขาจึงทำสำคัญแก่ผู้ร่วมงานที่อยู่ในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย เขาก็มาช่วย แล้วได้ปลาเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือเริ่มจมลง

8 ฝ่ายซีโมนเปโตรเมื่อเห็นดังนั้น ก็กราบลงที่พระขานของพระเยซูทูลว่า "โอ พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพระ

องค์เป็นคนบาป"

9 เพราะว่าเขากับคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันประหลาดใจด้วยปลาเป็นอันมากที่เขาจับได้นั้น

10 ยากอบและยอห์นบุตรชายของเศเบดี ผู้ร่วมงานกับซีโมนก็ประหลาดใจเหมือนกัน พระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า "อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน"

11 เมื่อเขานำเรือมาถึงฝั่งแล้ว เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด และตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงรักษาชายโรคเรื้อนให้หาย

(มธ 8:2-4)

(มก 1:40-44)

12 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในเมืองหนึ่ง ตูเถิต มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซูก็ซบหน้าลงถึงดินอ่อนวอนทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรดก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้"

13 พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า "เราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด" ในทันใดนั้น โรคเรื้อนของเขาก็หาย

14 พระองค์จึงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใด และตรัสว่า "แต่จงไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรค

(3) ยน 8:2 (4) ยน 21:6 (5) สดต 33:9; ยน 21:3 (8) 2 ซมอ 6:9; 1 พกษ 17:18

(9) มก 5:42; 10:24, 26 (10) มธ 4:19; มก 1:17 (11) มธ 4:20; มก 1:18; ลก 9:59

(12) ลนต 13:14; มธ 8:2-4 (13) มธ 20:34; ลก 8:44 (14) ลนต 13:1; มธ 8:4

เรือนแล้วตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรคแล้ว”

15 แต่กิตติศัพท์ของพระองค์ยิ่งเลื่องลือไป และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันเพื่อจะฟังพระองค์ และรับการรักษาโรคต่างๆของเขา

16 แต่พระองค์เสด็จออกไปในที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐาน

ทรงรักษาคนอัมพาต

(มธ 9:2-8)

(มก 2:1-12)

17 คราวนั้นวันหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ มีพวกฟาริสี และพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัตินั่งอยู่ด้วย เป็นผู้มาจากทุกเมืองในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม ฤทธิเดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค

18 และดูเถิด มีผู้หามคนอัมพาตคนหนึ่งนอนบนที่นอน และเขหาช่องทางที่จะหามคนอัมพาตนั้นเข้ามาวางตรงพระพักตร์ของพระองค์

19 เมื่อหาช่องทางเข้ามาไม่ได้ เพราะคนมาก เขาจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน หย่อนคนอัมพาตลงมาทางที่นอนตามช่องกระเบื้องตรงกลางหมู่ คนต่อ

พระพักตร์พระเยซู

20 เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า “บุรุษเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว”

21 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเริ่มคิดในใจว่า “คนนี่ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น”

22 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ไม่ว่าท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้

23 ที่จะว่า ‘บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว’ หรือจะว่า ‘จงลุกขึ้นเดินไปเถิด’ นั้น ข้าพเจ้าจะง่ายกว่ากัน

24 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้” (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) “เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้น ยกที่นอนไปบ้านของเจ้าเถิด”

25 ในทันใดนั้น เขาจึงลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้น กลับไปบ้านของตน พลาจร้องสรรเสริญพระเจ้า

26 คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจและได้สรรเสริญพระเจ้า ต่างเต็มใจด้วยความกลัวและพูดว่า “วันนี้

(15) มก 1:45; มธ 4:25 (16) มธ 14:23; มก 1:35; ลก 6:12 (18) มธ 9:2-8; มก 2:3 (19) มธ 15:30 (21) สดต 32:5; อสย 43:25; มธ 9:3; มก 2:6 (22) ลก 9:47; ยน 2:25 (24) มก 2:11; ลก 7:14 (25) ลก 17:15, 18; กจ 3:8 (26) ลก 1:65; 7:16

เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด”
ทรงเรียกเลวี

(มธ 9:9)

(มก 1:13-14)

27 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้
พระองค์ได้เสด็จออกไป และ
ทอดพระเนตรเห็นคนเก็บภาษี
คนหนึ่งชื่อเลวีนั่งอยู่ที่ด่านเก็บ
ภาษี พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า
“จงตามเรามาเถิด”

28 เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด ลุกขึ้น
ตามพระองค์ไป

29 เลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่
ในเรือนของตนเพื่อเป็นเกียรติ-
ยศแต่พระองค์ มีคนมากมาย
เป็นคนเก็บภาษีและคนอื่นๆมา
เอนกายลงรับประทานด้วยกัน

30 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์ของเขา
และพวกฟาริสีกระซิบบ่นติพวกเขา
ของพระองค์ว่า “เหตุไฉน
พวกท่านมากินและดื่มร่วมกับ
พวกเก็บภาษีและพวกคนบาป”

31 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “คน
ปกติไม่ต้องการหมอบ แต่คนเจ็บ
ต้องการหมอบ

32 เรามิได้มาเพื่อจะเรียกคนที่
เห็นว่าตัวชอบธรรม แต่มาเรียก
คนบาปให้กลับใจเสียใหม่”

33 เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า
“ทำไมพวกศิษย์ของยอห์นถือ
อดอาหารเนื่องๆและอธิษฐาน
อันยาวนาน และศิษย์ของพวกเขา

ฟาริสีก็ถือเหมือนกัน แต่สาวก
ของท่านกินและดื่ม”

34 ฝ่ายพระองค์ตรัสแก่เขาว่า
“ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวอด
อาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขา
กระนั้นหรือ

35 แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้า
บ่าวจะต้องจากสหายไป ในวัน
นั้นสหายจะถืออดอาหาร”

คำอุปมาเกี่ยวกับ

เสื้อและถุงหนัง

(มธ 9:16-17)

(มก 2:21-22)

36 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาข้อ
หนึ่งแก่เขาด้วยว่า “ไม่มีผู้ใดฉีก
ท่อนผ้าจากเสื้อใหม่มาปะเสื้อ
เก่า ถ้าทำอย่างนั้นเสื้อใหม่นั้น
จะขาดเสียไป ทั้งท่อนผ้าที่เอา
มาจากเสื้อใหม่นั้นก็จะไม่สมกับ
เสื้อเก่าด้วย

37 ไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มา
ใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้น
น้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่า
ขาดไป และน้ำองุ่นจะรั่ว ถุง
หนังก็จะเสียไปด้วย

38 แต่น้ำองุ่นใหม่ต้องใส่ในถุง
หนังใหม่ ทั้งสองจะถนอมรักษา
ด้วยกันได้

39 ไม่มีผู้ใดเมื่อดื่มน้ำองุ่นเก่า
แล้ว จะอยากได้น้ำองุ่นใหม่ทันที
เพราะเขาว่า ‘ของเก่านี้ดีกว่า’”

(27) มธ 9:9-17; มก 2:13-22; ลก 9:59; ยน 12:26 (28) มธ 4:22; 19:27; มก 10:28

(29) มธ 9:9; มก 2:15 (30) มธ 11:19; ลก 15:2; กจ 23:9 (32) มธ 9:13; 1 ทธ 1:15

(33) มธ 9:14; มก 2:18; ลก 7:33 (34) ยน 3:29 (36) มธ 9:16-17; มก 2:21-22

**พระเยซูเป็นเจ้าเป็นใหญ่
เหนือวันสะบาโต**

(มธ 12:1-8)

(มก 2:23-28)

6 ต่อมา ในวันสะบาโตที่สอง หลังจากวันแรกนั้น พระองค์กำลังเสด็จไปที่โนนา และพวกสาวกของพระองค์ก็เด็ดรวงข้าวช่อกิน

2 บางคนในพวกฟาริสีจึงกล่าวแก่เขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต"

3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านเรื่องนี้อีกหรือ ที่ดาวิดได้กระทำเมื่ออดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย

4 คือท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ทั้งให้พรรคพวกด้วย ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทานเว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น"

5 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย"

ทรงรักษาชายมือลีบ

(มธ 12:9-14; มก 3:1-6)

6 ต่อมาในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอน ที่นั้นมีชายคน

หนึ่งมือขาลีบ

7 ฝ่ายพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะทรงรักษาเขาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้

8 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสแก่คนมือนีบนั้นว่า "จงลุกขึ้นมายืนอยู่ข้างหน้า" เขาก็ลุกขึ้นยืน

9 แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายว่า ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควรจะทำกาที่ดีหรือทำกาที่ร้าย จะช่วยชีวิตดีหรือจะผลาญชีวิตดี"

10 พระองค์จึงทอดพระเนตรดูทุกคนโดยรอบ แล้วตรัสกับชายคนนั้นว่า "จงเหยียดมือออกเถิด" เขาก็กระทำตาม และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง

11 แต่คนเหล่านั้นต่างก็มีความเดือดดาล และปรึกษากันว่าจะกระทำอย่างไรแก่พระเยซูได้

ทรงเลือกอัครสาวกสิบสองคน

(มธ 10:2-4)

(มก 3:13-19)

12 ต่อมาครานั้นพระองค์เสด็จไปที่ภูเขาศาเลไทน์เพื่อจะอธิษฐาน และได้อธิษฐานต่อพระเจ้าคืนยังรุ่ง

13 ครั้นรุ่งเช้าแล้วพระองค์ทรง

(1) มธ 12:1-8; มก 2:23-28 (2) อพย 20:10 (3) 1 ซมอ 21:6 (4) ลนต 24:9 (6) มธ 12:9-14; มก 3:1-6; ลก 13:14 (7) ลก 13:14; 14:1 (8) มธ 9:6; ยน 2:24 (9) ยน 7:23 (12) มธ 14:23; มก 1:35; ลก 5:16; 9:18; 11:1 (13) มธ 10:1; ยน 6:70

เรียกสาวกของพระองค์ แล้ว
ทรงเลือกสิบสองคนออกจากหมู่
สาวกนั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่า
อัครสาวก

14 คือซีโมน (ที่พระองค์ทรงให้
ชื่ออีกว่า เปโตร) อันดรูว์น้อง
ชายของเปโตร ยากอบและ
ยอห์น ฟิลิปและบาร์โธโลมิว

15 มีทธิวและธอมัส ยากอบบุตร
ชายของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียก
ว่า เคลโลเท

16 ยูดาสน้องชายของยากอบ
และยูดาสิสคาริโอทที่เป็นผู้
ทรยศพระองค์ด้วย

17 แล้วพระองค์กับอัครสาวกก็
ลงมายืน ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง
พร้อมกับหมู่สาวกของพระองค์
และประชาชนเป็นอันมากซึ่งมา
จากทั่วแคว้นยูเดีย กรุงเยรูซา-
เล็ม และจากตำบลชายทะเลใน
เขตเมืองไทระและเมืองไซดอน
เพื่อจะฟังพระองค์และให้พระ
องค์ทรงรักษาโรคของเขา

18 และบรรดาคนที่ต้องทนทุกข์
เพราะผีโสโครก เขาก็ได้รับการ
รักษาให้หายด้วย

19 ประชาชนต่างก็พยายามที่จะ
ถูกต้องพระองค์ เพราะว่ามีฤทธิ์
ชานออกจากพระองค์รักษาเขา
ให้หายทุกคน

ความสุขอันเปี่ยมล้น

20 พระองค์ทอดพระเนตรแลดู

เหล่าสาวกของพระองค์ตรัสว่า
“ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนก็
เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของ
พระเจ้าเป็นของท่าน

21 ท่านทั้งหลายที่อดอยากเวลา
นี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้
อิ่มหนำ ท่านทั้งหลายที่ร้องไห้
เวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่าน
จะได้หัวเราะ

22 ท่านทั้งหลายจะเป็นสุขเมื่อ
คนทั้งหลายจะเกลียดชังท่าน
และจะไล่ท่านออกจากพวกเขา
และจะประณามท่าน และจะ
เหยียดชื่อของท่านว่าเป็นคนชั่ว
ช้า เพราะท่านเห็นแก่บุตร
มนุษย์

23 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจงชื่น
ชมและเต้นโลดด้วยความยินดี
เพราะ ดุเถิด บำเหน็จของท่านมี
บริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะว่า
บรรพบุรุษของเขาได้กระทำ
อย่างนั้นแก่พวกศาสดาพยา-
กรณ์เหมือนกัน

24 แต่วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่ง
มี เพราะว่าเจ้าได้รับสิ่งที่แล้ว
โลมใจแล้ว

25 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่อิม
หนำแล้ว เพราะว่าเจ้าจะอด
อยาก วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่
หัวเราะเวลานี้ เพราะเจ้าจะ
เป็นทุกข์และร้องไห้

26 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อคน

(14) ยน 1:42 (16) ลก 22:3-6; ยด 1:1 (17) มธ 4:25; มก 3:7-8 (19) มธ 9:21

(20) มธ 5:3; ลก 6:20 (21) สดต 126:5; อสย 55:1 (22) มธ 5:11 (23) มธ 5:12

(24) อมส 6:1; มธ 6:2 (25) สภษ 14:13; อสย 65:13 (26) ยน 15:19; 1 ยน 4:5

ทั้งหลายจะยอว่าเจ้าดี เพราะบรรพบุรุษของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่ผู้พยากรณ์เท็จเหมือนกัน

27 แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่ว่า จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน

28 จงอวยพรแก่คนที่แข่งด่าท่าน จงอธิษฐานเพื่อคนที่เคียดแค้นท่าน

29 ผู้ใดตบแก้มของท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของท่านไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวงห้าม

30 จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และถ้าใครได้ริบเอาของของท่านไป อย่าทวงเอาคืน

31 จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน

32 แม้ว่าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยิ่งรักผู้ที่รักเขาเหมือนกัน

33 ถ้าท่านทั้งหลายทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน เพราะว่าคนบาปก็กระทำเหมือนกัน

34 ถ้าท่านทั้งหลายให้ยืมเฉพาะแต่ผู้ที่ท่านหวังจะได้คืนจากเขา

อีก จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยิ่งให้คนบาปยืมโดยหวังว่าจะได้รับคืนจากเขาอีกเท่านั้น

35 แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขา ยืมโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก บำเหน็จของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คนอกตัญญูและคนชั่ว

36 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตา กรุณา เหมือนอย่างพระบิดาของท่านมีพระทัยเมตตา กรุณา

37 อย่าวินิจฉัยโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถูกวินิจฉัยโทษ อย่ากล่าวโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถูกกล่าวโทษ จงยกโทษให้เขา และท่านจะได้รับการอภัยโทษ

38 จงให้ และท่านจะได้รับด้วย และในตักของท่านจะได้รับตวงด้วยทะนาน ถ้วย ช้อน แน่นพูน ล้นใส่ให้ เพราะว่าท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น”

39 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายเป็นคำอุปมาด้วยว่า “คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ ทั้งสองจะไม่ตกลงไปในบ่อหรือ

(27) อพย 23:4; สภษ 25:21 (28) ลก 23:24 (29) มธ 5:39-42 (30) พบญ 15:7-8

(31) มธ 7:12 (32) มธ 5:45 (34) มธ 5:42 (35) ลนต 25:35-37; สดต 37:26

(36) มธ 5:48; อพ 4:32 (37) มธ 7:1-5 (38) สดต 79:12 (39) มธ 15:14; รม 2:19

40 ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับการฝึกสอนครบแล้ว ก็จะเป็นเหมือนครูของตน

41 เหตุไฉนท่านมองดูดวงที่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ท่อนที่อยู่ในตาของท่านเอง

42 เหตุไฉนท่านจึงจะพูดกับพี่น้องของท่านว่า ‘พี่น้องเอ๋ย ให้เราเขี่ยผงออกจากตาของเธอ’ แต่ที่จริงท่านเองยังไม่เห็นไม้ท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัดจึงจะเขี่ยผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้

43 ด้วยว่าต้นไม้ดีย่อมไม่เกิดผลเลว หรือต้นไม้เลวย่อมไม่เกิดผลดี

44 เพราะว่าจะรู้จักต้นไม้ทุกต้นได้ ก็เพราะผลของมัน เพราะว่าเขาย่อมไม่เก็บผลมะเดื่อจากต้นไม่มีหนาม หรือย่อมไม่เก็บผลองุ่นจากพุ่มไม้หนาม

45 คนดีก็ย่อมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคนชั่วก็ย่อมเอาของชั่วออกจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วยใจเต็มด้วยอะไร ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น

46 เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึง

เรียกเราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ แต่ไม่กระทำตามที่เรบอกนิน

เรือนที่สร้างบนศิลา

(มธ 7:24-27)

47 ทุกคนที่มาหาเราและฟังคำของเรา และกระทำตามคำนั้น เราจะแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ว่า เขาเปรียบเหมือนผู้ใด

48 เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่ง ที่สร้างเรือน เขาขุดลึกลงไป แล้วตั้งรากบนศิลา และเมื่อน้ำมาท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยวกระทบกระทั่ง แต่ทำให้เรือนนั้นหวั่นไหวไม่ได้ เพราะได้ตั้งรากบนศิลา

49 ส่วนคนที่ได้ยินและมีใจทำตาม เปรียบเหมือนคนหนึ่ง ที่สร้างเรือนบนดินไม่ก่อราก เมื่อกระแสน้ำไหลเชี่ยวกระทบกระทั่ง เรือนนั้นก็พังทลายลงทันที และความพิภาคของเรือนนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก”

ทรงรักษาผู้ใช้ของนายร้อย

(มธ 8:5-13)

7 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านี้ ให้คนทั้งหลายฟังเสร็จแล้ว พระองค์จึงเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม

2 มีผู้ใช้ของนายร้อยคนหนึ่ง ที่นายรักมากป่วยเกือบจะตายแล้ว

(40) มธ 10:24; ยน 13:16; 15:20 (41) มธ 7:3 (43) มธ 7:16-18, 20

(44) มธ 12:33 (45) มธ 12:34-35; สภษ 15:2, 28; 16:23; 18:21

(46) มลค 1:6; มธ 7:21; ลก 13:25 (47) มธ 7:24-27; ยน 14:21 (1) มธ 8:5-13

3 เมื่อนายร้อยได้ยินถึงพระเยซู จึงใช้ผู้ใหญ่บางคนของพวกยิว ให้ไปอ้อนวอนเชิญพระองค์ เสด็จมารับใช้ของตน

4 เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึงพระเยซู แล้ว เขาก็อ้อนวอนพระองค์ด้วย ใจร้อนรนว่า "นายร้อยนั้นเป็น คนสมควรที่พระองค์จะกระทำการนั้นให้ท่าน

5 เพราะว่าท่านรักชนชาติของเรา และท่านได้สร้างธรรมศาลาให้เรา"

6 พระเยซูจึงเสด็จไปกับเขา เมื่อพระองค์ไปเกือบจะถึงบ้านแล้ว นายร้อยจึงใช้เพื่อนฝูงไปหาพระองค์ ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากเลย เพราะว่าข้าพระองค์ เป็นคนไม่สมควรที่จะรับเสด็จ พระองค์เข้าใต้ชายคาของข้า พระองค์

7 เพราะเหตุนั้น ข้าพระองค์จึง คิดเห็นว่าไม่สมควรที่ข้าพระองค์จะไปหาพระองค์ด้วย แต่ขอพระองค์ทรงตรัสสั่ง และผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหาย โรค

8 ด้วยว่าข้าพระองค์อยู่ใต้วินัย ทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า 'ไป' เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า 'มา' เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้า

พระองค์ว่า 'จงทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ"

9 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำเหล่านั้นแล้ว ก็ประหลาดพระทัยด้วย คนนั้น จึงทรงเสลี่ยงหลังตรัส กับประชาชนที่ตามพระองค์มา ว่า "เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้ในพวกอิสราเอล เราไม่เคยพบ ความเชื่อมากเท่านี้"

10 ฝ่ายคนที่รับใช้มานั้นเมื่อ กลับไปถึงบ้านก็ได้เห็นผู้รับใช้นั้นหายเป็นปกติแล้ว

บุตรชายของแม่ม่าย

ได้ฟื้นคืนชีพที่เมืองนาอิน

11 ต่อมา ในวันรุ่งขึ้นพระองค์เสด็จไปยังเมืองหนึ่งชื่อ นาอิน เหล่าสาวกของพระองค์กับคน เป็นอันมากก็ไปด้วยกันกับพระองค์

12 เมื่อพระองค์มาใกล้ประตู เมืองนั้น ดูเถิด มีคนหามศพ ชายหนุ่มคนหนึ่งมา เป็นบุตรชายคนเดียวของแม่ และนางก็เป็นหญิงม่าย ชาวเมืองเป็นอัน มากมากับหญิงนั้น

13 เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ ทอดพระเนตรเห็นมารดานั้น พระองค์ทรงเมตตากรุณาเขา และตรัสแก่เขาว่า "อย่าร้องไห้"

14 แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ ถูกต้องโง่ คนหามศพนั้นก็หยุดยืนอยู่ พระองค์จึงตรัสว่า

(7) สดต 33:9; 107:20 (8) มก 13:34

(13) พคค 3:32; ลก 8:52; ยน 11:35; ฮบ 4:15

(14) มก 5:41; ลก 8:54; ยน 11:43; กจ 9:40; รม 4:17

“ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า ลูก
ขึ้นเถิด”

15 คนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งเริ่ม
พูด พระองค์จึงทรงมอบชาย
หนุ่มให้แก่มารดาของเขา

16 ฝ่ายคนทั้งปวงมีความกลัว
และเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า
“ท่านศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่
ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเรา” และ
“พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียน
ชนชาติของพระองค์แล้ว”

17 และกิตติศัพท์ของพระองค์
ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วแคว้น
ยูเดีย และทั่วแคว้นล้อม
รอบ

18 ฝ่ายพวกศิษย์ของยอห์นก็ได้
เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นให้ท่าน
ฟัง

พวกศิษย์ของยอห์นผู้ให้รับ

บัพติศมาทูลถามพระเยซู

19 ยอห์นจึงเรียกศิษย์ของท่าน
สองคน ใช้เขาไปหาพระเยซู
ทูลถามว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะ
มานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอย
ผู้อื่น”

20 เมื่อคนทั้งสองนั้นมาถึงพระ
องค์แล้วเขาทูลว่า “ยอห์นผู้ให้
รับบัพติศมาใช้ข้าพเจ้ามาหา
ท่านให้ถามว่า `ท่านเป็นผู้ที่จะ
มานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอย
ผู้อื่น”

21 ในเวลานั้นพระองค์ได้ทรง

รักษาคนเป็นอันมากให้หายจาก
ความเจ็บป่วยและโรคต่างๆ และ
ให้พ้นจากวิญญานชั่ว และคน
ตาบอดหลายคนพระองค์ได้ทรง
รักษาให้เห็นได้

22 แล้วพระเยซูตรัสตอบศิษย์
สองคนนั้นว่า “จงไปแจ้งแก่
ยอห์นตามซึ่งท่านได้เห็นและได้
ยินคือว่า คนตาบอดก็หายบอด
คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหาย
สะอาด คนหูหนวกได้ยิน คน
ตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าว
ประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนา-

ถา

23 บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเป็น
อุปสรรค ผู้นั้นเป็นสุข”

พระเยซูทรงยกย่อง

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

(มธ 11:7-13)

24 เมื่อผู้ส่งข่าวทั้งสองของ
ยอห์นไปแล้ว พระองค์จึงตั้งต้น
ตรัสกับประชาชนถึงยอห์นว่า
“ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่น
ทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อ
ไหวโดยถูกลมพัดหรือ

25 แต่ท่านทั้งหลายได้ไปดูอะไร
ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ
ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้าแดงงามและ
อยู่อย่างดีวิเศษย่อมอยู่ในราช
สำนัก

26 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดู
อะไร ดูศาสดาพยากรณ์หรือ แน่

(15) 1 พกษ 17:23; 2 พกษ 4:36; มธ 11:5 (16) ลก 1:65; ยน 4:19; 6:14; 9:17

(18) มธ 11:2-19 (19) มคา 5:2; ศคย 9:9; มลค 3:1-3

(22) อสย 35:5; 61:1-3; มธ 11:4; 15:31; มก 7:37; ลก 4:18; ยน 9:7 (24) มธ 11:7

ทีเดียวย เรบอกท่านว่า ยิ่งกว่า
ศาสดาพยากรณ์อีก

27 คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้
เขียนถึงว่า `ดูเถิด เราใช้ทูตของ
เราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะ
เตรียมมรรคาของท่านไว้ข้าง
หน้าท่าน'

28 เรบอกท่านทั้งหลายว่า ใน
บรรดาคนที่บังเกิดจากผู้หญิงมา
นั้น ไม่มีศาสดาพยากรณ์ผู้ใด
ใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา
แต่ว่าผู้ต่ำ ต้อยที่สุดในอนาคต
จักรของพระเจ้าก็ใหญ่กว่า
ยอห์นเสียอีก"

29 ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยิน
รวมทั้งพวกเก็บภาษีด้วย ก็ได้
รับว่าพระเจ้ายุติธรรมโดยที่เขา
ได้รับบัพติศมาของยอห์นแล้ว

**คำวิจารณ์อย่างไรเหตุผล
ของพวกฟาริสี**

30 แต่ พวกฟาริสี และพวกนัก
กฎหมายปฏิเสฐพระประสงค์
ของพระเจ้าสำหรับเขา โดยที่มี
ได้รับบัพติศมาจากยอห์น

31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส
ว่า "เหตุฉะนั้นเราจะเปรียบคน
ยุคนี้เหมือนกับอะไรดี และเขา
เหมือนอะไร

32 เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลาง
ตลาดร้องแก่เพื่อนว่า `พวกฉัน
ได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิ
ได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้

ให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้
ร้องไห้'

33 ด้วยว่า ยอห์นผู้ให้รับบัพ-
ติศมาก็ไม่ได้รับประทานขนมปัง
หรือดื่มน้ำองุ่น และท่านทั้งหลายว่า `เขามีผีเข้าสิงอยู่'

34 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและ
ดื่ม และท่านทั้งหลายว่า `ดูเถิด
นี่เป็นคนกินดื่มและดื่มน้ำองุ่น
มาก เป็นมิตรสหายกับพวกคน
เก็บภาษีและพวกคนบาป'

35 แต่พระปัญญาภิปรากฎว่า
ชอบธรรมแล้วโดยบรรดาผล
แห่งพระปัญญานั้น"

หญิงคนชั่ว

ชโลมพระเยซู

36 มีคนหนึ่งเ็นพวกฟาริสีเชิญ
พระองค์ไปเสวยพระกระยาหาร
กับเขา พระองค์ก็เสด็จเข้าไปใน
เรือนของคนฟาริสีคนนั้น แล้ว
เอนพระกายลง

37 และดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่ง
ในเมืองนั้นซึ่งเป็นหญิงชั่ว เมื่อ
รู้ว่าพระเยซูทรงเอนพระกายลง
เสวยอยู่ในบ้านของคนฟาริสีนั้น
นางจึงถูผอบน้ำมันหอม

38 มายืนอยู่ข้างหลังใกล้พระ
บาทของพระองค์ เริ่มร้องไห้
ตาไหลชำระพระบาทและเอาผม
เช็ด จูบพระบาทของพระองค์
และชโลมพระบาทด้วยน้ำมัน
หอมนั้น

(27) อสย 40:3; มลค 3:1; มธ 11:10; มก 1:2 (28) ลก 1:15

(29) มธ 3:5; ลก 3:12 (30) กจ 20:27 (31) มธ 11:16 (33) มธ 3:1, 4; ลก 1:15

(34) ลก 15:2 (35) มธ 11:19 (36) มธ 26:6; มก 14:3; ยน 11:2

39 ฝ่ายคนพาริสีที่ได้เชิญพระองค์เมื่อเห็นแล้วก็นึกในใจว่า "ถ้าท่านนี้เป็นศาสดาพยากรณ์ก็จะรู้ว่า หญิงผู้นี้ที่ถูกต้องกายของท่านเป็นผู้ใดและเป็นคนอย่างไร เพราะนางเป็นคนชั่ว"

40 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ซีโมนเอ๋ย เรามีอะไรจะพูดกับท่านบ้าง" เขาทูลว่า "ท่านอาจารย์เจ้าข้า เชิญพูดไปเถิด"

**ผู้ที่ได้รับการยกบาปมาก
ก็รักมาก**

41 พระองค์จึงตรัสว่า "เจ้าหนึ่คนหนึ่งมีลูกหนี้สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าร้อยเหรียญ เดนาริอัน อีกคนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าสิบเหรียญ"

42 เมื่อเขาไม่มีอะไรจะใช้หนี้แล้ว ท่านจึงโปรดยกหนี้ให้เขาทั้งสองคน เพราะฉะนั้นจงบอกเราว่า ในสองคนนั้น คนไหนจะรักเจ้าหนี้มากกว่า"

43 ซีโมนจึงทูลตอบว่า "ข้าพเจ้าเห็นว่า คนที่เจ้าหนี้ได้โปรดยกหนี้ให้มากกว่า" พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ท่านคิดเห็นถูกแล้ว"

44 พระองค์จึงทรงเหลียวหลังดูหญิงผู้นั้น และตรัสแก่ซีโมนว่า "ท่านเห็นหญิงนี้หรือ เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้ำล้างเท้าของเรา แต่นางได้เอาน้ำตาชำระเท้าของเรา และ

ได้เอาผมของตนเช็ด

45 ท่านมิได้จูบเรา แต่หญิงนี้ตั้งแต่เราเข้ามามิได้หยุดจูบเท้าของเรา

46 ท่านมิได้เอาน้ำ มันทโลมศีรษะของเรา แต่นางได้เอาน้ำ มันทอมขโลมเท้าของเรา

47 เหตุฉะนั้นเราบอกท่านว่า ความผิดบาปของนางซึ่งมีมากได้โปรดยกเสียแล้วเพราะนางรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการยกโทษน้อย ผู้นั้นก็รักน้อย"

48 พระองค์จึงตรัสแก่นางว่า "ความผิดบาปของเจ้าโปรดยกเสียแล้ว"

49 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เอนกายอยู่ด้วยกันกับพระองค์ เริ่มนึกในใจว่า "คนนี้เป็นใครแม้ความผิดบาปก็ยกให้ได้"

50 พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า "ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด"

**การประกาศและการรักษา
ในแคว้นกาลิลี**

8 ต่อมา ภายหลังพระองค์ก็เสด็จไปตามทุกบ้านทุกเมือง ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า สาวกสิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์

2 พร้อมด้วยผู้หญิงบางคนที่มีวิญญานชั่วออกจากนางและที่

(39) ลก 15:2 (41) มธ 18:28; มก 6:37 (44) ปฐก 18:4; วนฉ 19:21 (45) รม 16:16 (46) 2 ซมอ 12:20; สดต 23:5; ปญจ 9:8 (47) 1 ทธ 1:14 (48) มธ 9:2; มก 2:5 (49) มธ 9:3; มก 2:7 (50) มธ 9:22; มก 5:34; ลก 8:48 (2) มธ 27:55; มก 15:40

หายโรคต่างๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าชาวมักดาลา ที่ได้ทรงขับผีออกจากนางเจ็ดผี

3 และโยอันนาภรรยาของคุณาตันเรื่อนของเฮโรด และซูซันนาและผู้หญิงอื่นๆหลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ด้วยการถวายสิ่งของของเขา

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่าน

(มธ 13:1-23)

(มก 4:1-20)

4 เมื่อประชาชนเป็นอันมากอยู่พร้อมกัน และคนกำลังมาหาพระองค์จากทุกเมือง พระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมาว่า

5 "มีผู้หว่านคนหนึ่งงออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชนั้นก็ตกตามหนทางบ้าง ถูกเหยียบย่ำ และนกในอากาศมากินเสีย

6 บ้างก็ตกที่หิน และเมื่องอกขึ้นแล้วก็เหี่ยวแห้งไปเพราะที่ไม่ชื้น

7 บ้างก็ตกที่กลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาด้วยปกคลุมเสีย

8 บ้างก็ตกที่ดินดี จึงงอกขึ้นเกิดผลร้อยเท่า" ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงร้องว่า "ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด"

9 เหล่าสาวกจึงทูลถามพระองค์ว่า "คำอุปมานั้นหมายความว่า

อย่างไร"

10 พระองค์จึงตรัสว่า "ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่สำหรับคนอื่นนั้นได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อเมื่อเขาดูก็ไม่เห็น และเมื่อเขาได้ยินก็ไม่เข้าใจ

11 คำอุปมานั้นก็อย่างนี้ เมล็ดพืชนั้นได้แก่พระวจนะของพระเจ้า

12 ที่ ตกตามหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วพญามารมาชิงเอาพระวจนะจากใจของเขา เพื่อไม่ให้เขาเชื่อและรอดได้

13 ซึ่ง ตกที่ หิน นั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วก็รับพระวจนะนั้นด้วยความปรีดี แต่ไม่มีราก เชื่อได้แต่ชั่วคราว เมื่อถูกทดลองเขาก็หลงเสียไป

14 ที่ ตกกลางหนามนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วออกไป และความปรารถนาปรารถนีย์ ทรัพย์สมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ก็ปกคลุมเขา ผลของเขาจึงไม่เติบโต

15 และซึ่งตกที่ ดินดี นั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะด้วยใจซื่อสัตย์และใจที่ดีแล้วก็จดจำไว้ จึงเกิดผลด้วยความเพียร

(4) มธ 13:2; มก 4:1-9 (8) มธ 11:15; มก 7:16 (9) มธ 13:10-23; มก 4:10-20 (10) อสย 6:9; มธ 13:14; กจ 28:26 (11) มธ 13:18; มก 4:14; ลก 5:1; 1 ปต 1:23 (14) มธ 19:23; 1 ทธ 6:9-10 (15) รม 2:7; สบ 10:36; ยก 5:7-8

คำอุปมาเกี่ยวกับเทียนที่จุดไว้
(มธ 5:15-16)

(มก 4:21-23; ลก 11:33)
16 ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะเอาภาชนะครอบไว้ หรือวางไว้ใต้เตียง แต่ตั้งไว้ที่เชิงเทียนเพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้

17 ด้วยว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่รู้จะไม่ต้องแพร้งพราย

18 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไรจึงเอาใจจดจ่อ เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ซึ่งเขาคิดว่ามีผู้นั้นจะทรงเอาไปจากเขา”

มารดาและพวกน้องชาย

ของพระเยซู
ก็เหมือนกับคนอื่น ๆ

(มธ 12:46-50)

19 ครั้งนั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ แต่เข้าไปถึงพระองค์ไม่ได้ เพราะคนมาก

20 มีคนทูลพระองค์ว่า “มารดาและน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกปรารธนาจะพบพระองค์”

21 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “มารดาของเราและพี่น้องของ

เราคือคนเหล่านั้นที่ได้ฟังพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตาม”

พระเยซูทรงสั่งให้พายุสงบลง
(มธ 8:23-27)

(มก 4:36-41)

22 อยู่มาวันหนึ่งพระองค์เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ให้เราข้ามทะเลสาบไปฟากข้างโน้น” เขาก็ถอยเรือออกไป

23 เมื่อกำลังแล่นไป พระองค์ทรงบรรทมหลับ และบังเกิดพายุกล้ากลางทะเลสาบ น้ำเข้าเรืออยู่น่ากลัวจะมีอันตราย

24 เขาจึงมาปลุกพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว” พระองค์จึงทรงตื่นขึ้น ห้ามลมและคลื่น แล้วคลื่นลมก็หยุดเงียบสงบทีเดียว

25 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ความเชื่อของเจ้าอยู่ที่ไหน” เขาเหล่านั้นกลัวและประหลาดใจพูดกันว่า “ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด จึงสั่งบังคับลมและน้ำได้ และลมกับน้ำนั้นก็เชื่อฟังท่าน”

คนคลั่งเพราะถูกผีสิง
ในเมืองกาตารา

(มธ 8:28-34)

(มก 5:1-17)

26 เขาแล่นไปถึงแขวงชาวเมือง

(16) มธ 5:14; มก 4:21 (17) ปญจ 12:14; มธ 10:26; ลก 12:2 (18) มธ 13:12

(19) มธ 12:46-50; มก 3:31-35 (22) มธ 8:23-27; มก 4:36-41

(25) ลก 4:36; 5:26; 9:41 (26) มธ 8:28-34; มก 5:1-17

กาดาราที่อยู่ตรงข้ามกาลิลี
27 เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นบกแล้ว
มีชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมา
พบพระองค์ คนนั้นมีผีเข้าสิงอยู่
นานแล้ว และมีได้สวมเสื้อ มิได้
อยู่เรือน แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝัง
ศพ

28 ครั้นเห็นพระเยซูเขาก็ให้ร้อง
และกราบลงตรงพระพักตร์พระ
องค์ ร้องเสียงดังว่า "ข้าแต่พระ
เยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้า
พระองค์เกี่ยวข้องอะไรกับท่าน
เล่า ขอพระองค์อย่าทรมานข้า
พระองค์"

29 (ที่พูดเช่นนี้ก็เพราะพระองค์
ได้สั่งผีโสโครกให้ออกมาจากตัว
คนนั้น ด้วยว่าผีนั้นแผลงฤทธิ์
ในตัวเขาบ่อยๆ และเขาถูกจำ
ด้วยโซ่ตรวน แต่เขาได้หัก
เครื่องจำนั้นเสีย แล้วผีก็นำเขา
ไปในที่เปลี่ยว)

30 ฝ่ายพระเยซูตรัสถามมันว่า
"เจ้าชื่ออะไร" มันทูลตอบว่า
"ชื่อกอง" ด้วยว่ามีผีหลายตน
เข้าสิงอยู่ในตัวเขา

31 ผีนั้นจึงอ้อนวอนขอพระองค์
มิให้สั่งให้มันลงไปยิงนรกขุมลึก

32 ตำบลนั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลัง
หากินอยู่ที่ภูเขา ผีเหล่านั้นได้
อ้อนวอนพระองค์ขออนุญาตให้
มันเข้าสิงในฝูงสุกร พระองค์ก็
ทรงอนุญาต

33 ผีเหล่านั้นจึงออกมาจากคน
นั้น แล้วเข้าอยู่ในตัวสุกร สุกร
ทั้งฝูงก็วิ่งพุ่งกระโดดจากหน้า
ผาชั้นลงไปในทะเลสาบสำลักน้ำ
ตาย

34 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรเมื่อเห็น
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่างก็หนีไป
เล่าเรื่องนั้นทั้งในเมืองและนอก
เมือง

35 คนทั้งหลายจึงออกไปดู
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเมื่อเขา
มาถึงพระเยซู ก็เห็นคนนั้นที่มีผี
ออกจากตัวนั่งห่มผ้ามีสติอา-
รมณดี นั่งใกล้พระบาทพระเยซู
เขาทั้งหลายก็พากันกลัว

36 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้เห็น ก็
เล่าให้เขาทั้งหลายฟังถึงเรื่อง
คนที่ผีสิงได้หายปกติอย่างไร

37 ชาวเมืองกาดาราและคนทั้ง
ปวงที่อยู่ตามชนบทโดยรอบ จึง
อ้อนวอนพระองค์ให้ไปเสียจาก
เขา เพราะว่าเขากลัวยิ่งนัก พระ
องค์จึงเสด็จลงเรือกลับไป

38 คนที่ผีออกจากตัวนั้นอ้อน
วอนขอติดตามพระองค์ แต่พระ
เยซูส่งเขาออกไป ตรัสสั่งว่า

39 "จงกลับไปบ้านเรือนของตัว
และบอกถึงเรื่องการใหญ่ซึ่ง
พระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า"
แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่คน
ทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่
พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน

(28) มก 1:23-24, 26; 9:26; ลก 4:41 (31) รม 10:7; วา 20:1, 3

(32) ลนต 11:7; พบญ 14:8 (35) มธ 11:28; มก 7:25; ลก 10:39; 17:16; ยน 11:32

(37) โยบ 21:14; มธ 8:34; มก 1:24; ลก 4:34; 5:26; กจ 16:39 (38) มก 5:18-20

**บุตรสาวของไยรัสฟื้นคืนชีพ
และหญิงผู้ถูกต้อง
ชายฉลองพระองค์**

(มธ 9:18-26)

(มก 5:22-43)

40 ต่อมาเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เพราะเขาทั้งหลายคอยท่าพระองค์อยู่

41 ดุเลติ มีชายคนหนึ่งชื่อไยรัส เป็นนายธรรมศาลา มากกราบลงที่พระบาทพระเยซู อ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในเรือนของเขา

42 เพราะว่าเขามีบุตรสาวคนเดียว อายุประมาณสิบสองปี และบุตรสาวนั้นนอนป่วยอยู่เกือบจะตาย เมื่อพระองค์เสด็จไปนั้น ประชาชนเบียดเสียดพระองค์

43 มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว และได้ใช้ทรัพย์ทั้งหมดของเธอเป็นค่าหมอ ไม่มีผู้ใดรักษาให้หายได้

44 ผู้หญิงนั้นแอบมาข้างหลังถูกต้องชายฉลองพระองค์ และในทันใดนั้นเลือดก็หยุด

45 พระเยซูจึงตรัสถามว่า "ใครได้ถูกต้องเรา" เมื่อคนทั้งหลายได้ปฏิเสธ เปโตรกับคนที่อยู่ด้วยกันจึงทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า

ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังทรงถามอีกหรือว่า "ใครได้ถูกต้องเรา"

46 แต่พระเยซูตรัสว่า "มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ชานออกจากตัวเรา"

47 เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่าจะซ่อนตัวไว้ไม่ได้แล้ว เธอก็เข้ามาตัวสั้นกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ทูลพระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวงว่า เธอได้ถูกต้องพระองค์เพราะเหตุอะไร และได้หายโรคในทันใดนั้น

48 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ลูกสาวเอ๋ย จงมีกำลังใจเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายโรคแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด"

49 เมื่อพระองค์กำลังตรัสอยู่ มีคนหนึ่งมาจากบ้านนายธรรมศาลา บอกเขาว่า "ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ไม่ต้องรบกวนท่านอาจารย์ต่อไป"

50 ฝ่ายพระเยซูเมื่อได้ยินจึงตรัสแก่เขาว่า "อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้นและลูกจะหายดี"

51 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน พระองค์ไม่ทรงยอมให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เปโตร ยากอบ ยอห์น และบิดามารดาของเด็กนั้น

(41) มธ 9:18-26; มก 5:22-43 (42) ลก 7:2 (43) มธ 9:20; ลก 15:19-22

(44) มก 6:56; ลก 5:13 (46) มก 5:30; ลก 6:19

(48) มก 5:34; ลก 7:50; ยน 8:11 (49) มก 5:35 (50) มก 11:22-24

52 คนทั้งหลายจึงร้องไห้รำไร เพราะเด็กนั้น แต่พระองค์ตรัสว่า "อย่าร้องไห้เลย เขาไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่"

53 คนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กนั้นตายแล้ว

54 ฝ่ายพระองค์ทรงไล่คนทั้งหมดออกไป แล้วทรงจับมือเด็กนั้น ตรัสว่า "ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด"

55 แล้วจิตวิญญาณก็กลับเข้าไปในเด็กนั้น เขาก็ลุกขึ้นทันที พระองค์จึงตรัสสั่งให้เอาอาหารมาให้เขากิน

56 ฝ่ายบิดามารดาของเด็กนั้นก็ประหลาดใจ แต่พระองค์ทรงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์ซึ่งเป็นมานั้น

**ทรงส่งอัครสาวกสิบสองคน
ออกไปประกาศ**

(มธ 10:1-42)

(มก 6:7-13)

9 พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาพร้อมกัน แล้วทรงประทานให้เขามีอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือผีทั้งปวงและรักษาโรคต่างๆให้หาย

2 แล้วพระองค์ทรงใช้เขาไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย

3 พระองค์จึงตรัสสั่งเขาว่า "อย่าเอาอะไรไปใช้ตามทาง เช่น ไม้เท้า หรือยาม หรืออาหาร หรือเงิน หรือเสื้อคลุมสองตัว

4 และถ้าเข้าไปในเรือนไหน จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้นจนกว่าจะ

ไป 5 ผู้ใดไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อท่านจะไปจากเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออก

6 เหล่าสาวกจึงออกไปตามเมืองต่างๆประกาศข่าวประเสริฐ และรักษาคนเจ็บป่วยทุกแห่งให้หาย

ความตายของ

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

7 ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น จึงคิดสงสัยมาก เพราะบางคนว่ายอห์นเป็นขึ้นมาจากความตาย

8 บางคนก็ว่าเป็นเอลีเยห์มาปรากฏ คนอื่นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์โบราณกลับเป็นขึ้นมาอีก

9 เฮโรดจึงว่า "ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนั้นที่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขาอย่างนี้คือผู้ใดเล่า" แล้วเฮโรดจึงหาโอกาสที่จะเห็นพระองค์

ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน

10 ครั้นอัครสาวกกลับมาแล้ว

(52) ลก 7:13; ยน 11:11 (54) ลก 7:14 (56) มธ 8:4 (1) มธ 10:1-2; มก 3:13; 6:7 (2) มธ 10:7; มก 6:12 (3) มธ 10:9 (4) มธ 10:11 (5) มธ 10:14; ลก 10:11 (6) มก 6:12; ลก 8:1 (7) มธ 14:1; มก 6:14 (9) ลก 23:8 (10) มธ 14:13; มก 6:30

เขาทูลพระองค์ถึงบรรดาการซึ่ง
เขาได้กระทำนั้น พระองค์จึงพา
เขาไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังใกล้
เมืองที่เรียกว่าเบธไซดา

11 แต่เมื่อประชาชนรู้แล้วจึง
ตามพระองค์ไป พระองค์ทรง
ต้อนรับเขา ตรัสสั่งสอนเขาถึง
อาณาจักรของพระเจ้า และทุก
คนที่ต้องการให้หายโรคพระ
องค์ก็ทรงรักษาให้

12 ครั้นกำลังจะเย็นแล้ว สาวก
สิบสองคนมาทูลพระองค์ว่า
"ขอให้ประชาชนไปตามเมือง
ต่างๆและชนบทที่อยู่แถบนี้ ทา
ที่ พักนอนและหาอาหารรับ
ประทาน เพราะที่เราอยู่นี้เป็นที่
เปลี่ยว"

13 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า
"พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด" เขา
ทูลว่า "เราไม่มีอะไรมาก มีแต่
ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว
เว้นเสียแต่เราจะไปซื้ออาหาร
สำหรับคนทั้งปวงนี้"

14 เพราะว่าคนเหล่านั้นนับแต่
ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน พระ
องค์จึงสั่งเหล่าสาวกของพระ
องค์ว่า "จงให้คนทั้งปวงนั่งลง
เป็นหมู่ๆ ราวหมู่ละห้าสิบคน"

15 เขาก็กระทำตาม คือให้คน
ทั้งปวงนั่งลง

16 เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปัง
ห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว

ก็ทรงพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์
ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่
เหล่าสาวก ให้เขาแจกแก่ประ-
ชาชน

17 เขาได้กินอิ่มทุกคน แล้วเขา
เก็บเศษอาหารที่ยังเหลือนั้นได้
สิบสองกระบุง

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ ของเปโตร

(มธ 16:13-20; มก 8:27)

18 ต่อมา เมื่อพระองค์กำลัง
อธิษฐานอยู่แต่ลำพัง เหล่าสาวก
อยู่กับพระองค์ พระองค์จึงตรัส
ถามเขาว่า "คนทั้งปวงพูดกันว่า
เราเป็นผู้ใด"

19 เหล่าสาวกทูลตอบว่า "เขา
ว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา
บางคนว่าเป็นเอลียาห์ แต่คน
อื่นว่าเป็นคนหนึ่ง ในพวกศาสดา
พยากรณ์โบราณเป็นขึ้นมา
ใหม่"

20 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า
"แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้
ใด" เปโตรทูลตอบว่า "เป็นพระ
คริสต์ของพระเจ้า"

21 พระองค์จึงกำชับสั่งเขามิให้
บอกความนี้แก่ผู้ใด

พระคริสต์ทรงพยากรณ์ ถึงความตาย ของพระองค์

สิ่งที่สาวกต้องสละ

22 ตรัสว่า "บุตรมนุษย์จะต้อง

(12) มธ 14:15; มก 6:35; ยน 6:1, 5 (16) ลก 22:19; 24:30

(18) มธ 16:13-16; มก 8:27-29 (19) มธ 14:2 (20) มธ 16:16; ยน 6:68-69

(21) มธ 8:4; 16:20; มก 8:30 (22) มธ 16:21; 17:22; ลก 18:31-33

ทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์จะปฏิเสธท่าน ในที่สุดท่านจะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สาม ท่านจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่”

23 พระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า “ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรา มา ให้ผู้นั้นเอาชนะตนเอง และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตามเรามา

24 เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด

25 เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของโลกทั้งโลกแต่ต้องเสียตัวของตนเองหรือถูกทิ้งเสีย ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร

26 เพราะถ้าผู้ใดมีความอาย เพราะเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมี ความอาย เพราะผู้นั้น เมื่อท่านมาด้วยสง่าราศีของท่านเอง และของพระบิดา และของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิตี

27 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ ซึ่งยังไม่รู้รสความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า”

**การจำแลงพระกาย
ของพระคริสต์**

(มธ 17:1-8; มก 9:2-8)

28 ต่อมา ภายหลังจากพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านี้ นประมาณแปดวัน พระองค์จึงทรงพาเปโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน

29 ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่ วรรณพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ

30 ดุเถิด มีชายสองคนสนทนากับพระองค์ คือโมเสส และเอลียาห์

31 ผู้มาปรากฏด้วยสง่าราศีและกล่าวถึงการมรณาของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม

32 ฝ่ายเปโตรกับคนที่อยู่ด้วยนั้นก็ง่วงเหงาหาวนอน แต่เมื่อเขาตาสว่างขึ้นแล้วเขาก็ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และเห็นชายสองคนนั้นที่ยืนอยู่กับพระองค์

33 ต่อมา เมื่อสองคนนั้นกำลังลาไปจากพระองค์ เปโตรจึงทูลพระเยซูว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลังสำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง” เปโตรไม่เข้าใจ

(23) มธ 10:38; 16:24; มก 8:34; ลก 14:27 (24) มธ 10:39; ลก 17:33; ยน 12:25

(25) มธ 16:26; มก 8:36 (26) มธ 10:33; มก 8:38; ลก 12:9 (27) มธ 16:28; มก 9:1

(28) มธ 17:1-8; มก 9:2-8 (30) 2 พกษ 2:1; สบ 11:23 (32) ดนล 8:18; มธ 26:40

ใจว่าตัวได้พูดอะไร

34 เมื่อเขากำลังพูดคำเหล่านี้ มีเมฆมากคลุมเขาไว้ และเมื่อเขาอยู่ในเมฆนั้นเขาก็กลัว

35 มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า "ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด"

36 เมื่อพระสุรเสียงนั้นสงบแล้ว พระเยซูทรงสถิตอยู่องค์เดียว เขาทั้งสามก็เก็บเรื่องนี้ไว้ และในกาลครั้งนั้น เขามีได้บอกเหตุการณ์ซึ่งเขาได้เห็นแก่ผู้ใด

สาวกเก้าคนขาดอำนาจ

พระเยซูทรงขับผีออก

(มธ 17:14-21)

(มก 9:14-29)

37 ต่อมาวันรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกลงมาจากภูเขาแล้ว มีคนมากมายมาพบพระองค์

38 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งในหมู่ประชาชนนั้นร้องว่า "อาจารย์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงโปรดทอดพระเนตรบุตรชายของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีบุตรคนเดียว

39 และ ดูเถิด ผีมักจะเข้าสิงเขา เด็กก็โห่ร้องขึ้นทันที ผีทำให้เด็กนั้นชักดิ้น น้าลายฟุ้งปากทำให้ตัวฟกช้ำ ไมใครออกจากเขาเลย

40 ข้าพเจ้าได้ขอเหล่าสาวกของ

พระองค์ให้ขับมันออกเสีย แต่เขากลับทำอะไรไม่ได้"

41 พระเยซูตรัสตอบว่า "โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีพิธีชั่ว เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทนเพราะพวกเจ้าทนเท่าใด จงพาบุตรของท่านมาที่นี่เถิด"

42 เมื่อเด็กนั้นกำลังมา ผีก็ทำให้เขาล้มชักดิ้นใหญ่ แต่พระเยซูตรัสสำหรับผีโสโครกนั้นและทรงรักษาเด็กให้หาย แล้วส่งคืนให้บิดาเขา

43 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก เพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า แต่เมื่อเขาทั้งหลายยังประหลาดใจอยู่เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า

พระคริสต์ทรงพยากรณ์

ถึงความตาย

ของพระองค์อีก

(มธ 17:22-23; มก 9:30)

44 "จงให้คำเหล่านี้เข้าหูของท่าน เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย"

45 แต่คำเหล่านั้น สาวกหาได้เข้าใจไม่ ความก็ถูกซ่อนไว้จากเขาเพื่อเขาจะไม่ได้เข้าใจ และเขาไม่กล้าถามพระองค์ถึงคำนั้น

(34) อพย 13:21; กจ 1:9 (35) อสย 42:1; มธ 3:17; มก 1:11; ลก 3:22; กจ 3:22

(36) มธ 17:9; มก 9:9 (37) มธ 17:14-18; มก 9:14-27

(44) มธ 17:22; มก 10:33 (45) มก 9:32; ลก 2:50; 18:34

เด็กเป็นแบบอย่าง

(มธ 18:1-5)

(มก 9:33-37)

46 แล้วเหล่าสาวกก็เกิดเถียงกันว่า ในพวกเขาใครจะเป็นใหญ่ที่สุด

47 ฝ่ายพระเยซูทรงหยั่งรู้ความคิดในใจของเขา จึงให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้พระองค์

48 แล้วตรัสกับเขาว่า "ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆ คนนี้ในนามของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา เพราะว่าในพวกท่านทั้งหลาย ผู้ใดเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ใหญ่"

49 ฝ่ายยอห์นทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์เห็นผู้หนึ่งขับผีออกในพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์ได้ห้ามเขาเสีย เพราะเขาไม่ตามพวกเรา"

50 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้อเรา ก็เป็นฝ่ายเราแล้ว"

จากแคว้นกาลิลี

ผ่านแคว้นสะมาเรีย

51 ต่อมา ครั้นจวนเวลาที่พระองค์จะทรงถูกรับขึ้นไป พระองค์ทรงมุ่งพระพักตร์แน่วไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

52 และพระองค์ทรงใช้ผู้ส่งข่าวล่วงหน้าไปก่อน เขาก็เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรียเพื่อจะเตรียมไว้ให้พระองค์

53 ชาวบ้านนั้นไม่รับรองพระองค์ เพราะดูเหมือนว่าพระองค์กำลังทรงมุ่งพระพักตร์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

54 และเมื่อสาวกของพระองค์คือยากอบและยอห์นได้เห็นดังนั้น เขาทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์พอพระทัยจะให้ข้าพระองค์ขอไฟลงมาจากสวรรค์เผาผลาญเขาเสียอย่างเอลียาห์ได้กระทำนั้นหรือ"

55 แต่พระองค์ทรงเหลียวมาห้ามปรามเขา และตรัสว่า "ท่านไม่รู้ว่าท่านมีจิตใจท่านเองใด"

56 เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด"

แล้วพระองค์ก็กับเหล่าสาวกก็เลยไปที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง

ทรงลงใจผู้อาสาตามพระองค์
(มธ 8:18-22)

57 ต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป มีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์เสด็จไปทางไหน ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปทางนั้น"

58 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "สุนัข

(46) มธ 18:1; มก 9:33 (47) มธ 9:4 (48) มธ 10:40; มก 9:37 (49) มก 9:38-40

(50) มธ 12:30; ลก 11:23 (51) อสย 50:7 (53) ยน 4:4, 9 (54) มก 3:17

(55) รม 8:15; 2 ทธ 1:7 (56) ลก 19:10; ยน 3:17 (57) มธ 8:19 (58) ลก 2:7; 8:23

จึงจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศิระ”

59 พระองค์ตรัสแก่อีกคนหนึ่งว่า “จงตามเรามาเถิด” แต่คนนั้นทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้าขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน”

60 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด แต่ส่วนท่านจงไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า”

61 อีกคนหนึ่งทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน”

62 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ผู้ใดเอามือจับคันท่อแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า”

ทรงส่งพยานเจ็ดสิบคน

ออกไปประกาศ

(มธ 9:35-38)

(มธ 10:1-42)

10 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งสาวกอื่นอีกเจ็ดสิบคนไว้ และใช้เขาออกไปที่ละสองคนๆ ให้ล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกเมืองและทุกตำบลที่พระองค์จะเสด็จไปนั้น

2 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ่อนน้อมพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์

3 ไปเถอะ ดูเถิด เราใช้ท่านทั้งหลายไปดุจลูกแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า

4 อย่าเอาได้เงิน หรือย่าม หรือรองเท้าไป และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง

5 ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆ จงพูดก่อนว่า ‘ให้ความสุขมีแก่เมืองนี้เถิด’

6 ถ้าลูกแห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของท่านจะอยู่กับเขา ถ้าหาไม่ สันติสุขของท่านจะกลับอยู่กับท่านอีก

7 จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้น กินและดื่มของซึ่งเขาจะให้นั้นด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน อย่าเที่ยวจากเรือนนี้ไปเรือนโน้น

8 ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆ และเขารับรองท่านไว้ จงกินของที่เขาดั่งให้

9 และจงรักษาคนป่วยในเมืองนั้นให้หาย และแจ้งแก่เขาว่า ‘อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว’

(59) มธ 8:21-22 (61) 1 พกษ 19:20 (62) 2 ทธ 4:10 (1) มธ 10:1; มก 6:7

(2) มธ 9:37-38; ยน 4:35; 1 คร 3:9 (3) มธ 10:16 (4) 2 พกษ 4:29; มธ 10:9-14

(5) 1 ซมอ 25:6; มธ 10:12 (7) มธ 10:10-11; 1 คร 9:4-8 (9) มธ 3:2; ลก 10:11

การพิพากษาอย่างรุนแรง

(มธ 11:20-24)

10 ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆ และเขาไม่รับรองท่านไว้ จงออกไปที่กลางถนนของเมืองนั้น กล่าวว่

11 `ถึงแม้ฝูงคลีดินแห่งเมืองของเจ้าทั้งหลายที่ติดอยู่กับเรา เราก็จะสะบัดออกเป็นทีแสดงว่าเราไม่เห็นพ้องกับเจ้า แต่เจ้าทั้งหลายจงเข้าใจความนี้เถิด คืออาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้เจ้าทั้งหลายแล้ว'

12 เรบอกท่านทั้งหลายว่า โทษของเมืองโสโดมในวันนั้นจะเบากว่าโทษของเมืองนั้น

13 วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา เพราะถ้าการมหัศจรรย์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนขี้เถ้า กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว

14 แต่ในการพิพากษานั้น โทษของเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า

15 ฝ่ายเจ้าเมืองคาเปอร์นาอุมซึ่งได้ถูกยกขึ้นเทียมฟ้า เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก

16 ผู้ที่ฟังท่านทั้งหลายก็ได้ฟังเรา ผู้ที่เกลียดชังท่านทั้งหลายก็

เกลียดชังเรา ผู้ที่เกลียดชังเราก็กเกลียดชังผู้ที่ทรงใช้เรามา"

ความชื่นชมยินดีที่แท้จริง

17 ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความปรีดีทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ถึงผีทั้งหลายก็ได้ อยู่ใต้บังคับของพวกข้าพระองค์ โดยพระนามของพระองค์"

18 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราได้เห็นซาตานตกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ

19 ดูเถิด เราได้ให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบบงูร้ายและแมลงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่ท่านได้เลย

20 แต่ว่าอย่าเปรมปรีดีในสิ่งนี้คือที่พวกผีอยู่ใต้บังคับของท่าน แต่จงเปรมปรีดีเพราะชื่อของท่านจดไว้ในสวรรค์"

21 ในโมงนั้นเอง พระเยซูทรงมีความเปรมปรีดีในพระวิญญาณจึงตรัสว่า "โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุขุมรอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่ทารกน้อย ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระ

(11) มธ 10:14; มก 6:11 (12) ปฐก 19:24 (13) อสค 3:6 (15) ปฐก 11:4 (16) มธ 10:40; มก 9:37; ยน 5:23 (17) ลก 10:1 (18) ยน 12:31; วว 9:1; 12:8-9 (19) สดต 91:13; มก 16:18 (20) อพย 32:32; สดต 69:28; อสย 4:3 (21) มธ 11:25

องค์

22 พระบิดาของเราได้ทรงมอบ
สิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใคร
รู้ว่าพระบุตรเป็นผู้ใดนอก
จากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่า
พระบิดาเป็นผู้ใดนอกจากพระ
บุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์
จะสำแดงให้รู้”

23 พระองค์ทรงเหลือวหลังไป
ทางเหล่าสาวกตรัสเฉพาะแก่
พวกเขาว่า “นัยน์ตาทั้งหลายที่
ได้เห็นการณ์ซึ่งพวกท่านได้เห็น
ก็เป็นสุข

24 เพราะเราบอกท่านทั้งหลาย
ว่า ศาสดาพยากรณ์หลายคน
และกษัตริย์หลายองค์ปรารถ
นาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็น
อยู่นี้ แต่เขามีเคยได้เห็น และ
อยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลาย
ได้ยิน แต่เขามีเคยได้ยิน”

ข้อสำคัญที่สุดของพระบัญญัติ

25 ดุเถิด มีนักกฎหมายคน
หนึ่งยื่นขึ้นทูลของพระองค์ทูล
ถามว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้า
จะต้องทำประการใดเพื่อจะได้
ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก”

26 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ใน
พระราชบัญญัติ มีคำเขียนว่า
อย่างไร ท่านได้อ่านเข้าใจอย่าง
ไร”

27 เขาทูลตอบว่า “จงรักองค์
พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของ

เจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วย
สุดกำลังและสิ้นสุดความคิด
ของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้าน
เหมือนรักตนเอง”

28 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า
“ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำ
อย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิต”

29 แต่คนนั้นปรารถนาจะแก้ตัว
จึงทูลพระเยซูว่า “แล้วใครเป็น
เพื่อนบ้านของข้าพเจ้า”

คำอุปมาเกี่ยวกับ

ชาวสะมาเรียที่ดี

30 พระเยซูตรัสตอบว่า “มีชาย
คนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็ม
จะไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูก
พวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิง
เสื้อผ้าของเขาและทุบตี แล้วก็
ละทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว

31 เผอิญปุโรหิตคนหนึ่งเดินลง
ไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นก็เดิน
เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง

32 คนหนึ่งในพวกเลวีก็ ทำ
เหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั้น
และเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟาก
หนึ่ง

33 แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเมื่อ
เดินมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้ว
ก็มีใจเมตตา

34 เข้าไปหาเขาเอาผ้าพันบาด
แผลให้ พลางเอาน้ำมันกับน้ำ
อ่องุ่นเทใส่บาดแผลนั้น แล้วให้
เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเองพามาถึง

(22) มธ 28:18; ยน 1:18; 3:35; 5:27; 6:44 (23) มธ 13:16-17 (24) 1 ปต 1:10-11

(25) มธ 19:16 (27) ลนต 19:18; พบญ 6:5; มธ 19:19 (28) ลนต 18:5; นทม 9:29

(29) ลก 16:15 (31) สดต 38:11 (33) ยน 4:9; ลก 15:20

โรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้

35 วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสองเดনারอันมอบให้เจ้าของโรงแรม บอกเขาว่า "จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียเกินนี้ เมื่อกลับมาฉันจะใช้ให้"

36 ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่า คนไหนปรากฏว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกพวกโจรปล้น"

37 เขาทูลตอบว่า "คือคนนั้นแหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา" พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด"

มารธาและมารีย์

38 และต่อมา เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป พระองค์จึงทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์ไว้ในเรือนของเธอ

39 มารธามีน้องสาวชื่อมารีย์ มารีย์ก็นั่งใกล้พระบาทพระเยซู ฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย

40 แต่มารธาอยู่ในการปรนนิบัติมากจึงมาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือ ซึ่งน้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแต่คนเดียว ขอพระ

องค์สั่งเขาให้มาช่วยข้าพระองค์เถิด"

41 แต่พระเยซูตรัสตอบเธอว่า "มารธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวายและร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก

42 สิ่งซึ่งต้องการนั้น มีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้"

คำอธิษฐานของ องค์พระผู้เป็นเจ้า

1 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง พอบจบแล้วสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน เหมือนยอห์นได้สอนพวกศิษย์ของตน"

2 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เมื่อท่านอธิษฐานจงว่า 'ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ นำพระทัยของพระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างไร ก็ให้สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนกันอย่างนั้น

3 ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกวัน

(35) มธ 20:2 (37) สภข 14:21; มธ 9:13; 12:7

(38) ยน 11:1; 12:2-3 (39) 1 คร 7:32-40; ลก 8:35; กจ 22:3

(42) สดต 27:4; ยน 6:27 (2) มธ 6:9-13

4 ขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่าข้าพระองค์ยักความผิดของทุกคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้ข้าพระองค์พ้นจากความชั่วร้าย”

คำสอนอื่น ๆ เกี่ยวกับ

การอธิษฐาน

5 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ผู้ใดในพวกท่านมีมิตรสหายคนหนึ่ง และจะไปหามิตรสหายนั้นในเวลาเที่ยงคืน พูดกับเขาว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเถิด’

6 เพราะเพื่อนของฉันคนหนึ่ง เพิ่งเดินทางมาหาฉัน และฉันไม่มีอะไรจะให้เขารับประทาน’

7 ฝ่ายมิตรสหายที่อยู่ข้างในจะตอบว่า ‘อย่ารบกวนฉันเลย ประตูก็ปิดเสียแล้ว ทั้งพวกลูกก็นอนร่วมเตียงกับฉันแล้ว ฉันจะลุกขึ้นหยิบให้ท่านไม่ได้’

8 เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นหยิบให้คนนั้น เพราะเป็นมิตรสหายกัน แต่ว่าเพราะวิงวอนมากเข้า เขาจึงจะลุกขึ้นหยิบให้ตามที่เขาต้องการ

9 เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน

10 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็จะได้

ทุกคนที่แสวงหา ก็จะพบ และทุกคนที่เคาะ ก็จะเปิดให้เขา 11 มีผู้ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ถ้าบุตรขอขนมปังจะเอาก่อนหินให้เขาหรือ หรือถ้าขอปลาจะเอามาให้เขาแทนปลาหรือ 12 หรือถ้าเขาขอไข่ จะเอามาเลี้ยงป้อนให้เขาหรือ

13 เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงประทานพระวิญญูณบริสุทธิแก่ผู้ที่มีขอต่อพระองค์”

**พระเยซูทรงถูกกล่าวหาว่า
ขับผีออกโดยเบเอลเซบูล**

(มธ 12:22-37)

14 พระองค์ทรงขับผีไปอยู่ และต่อมาเมื่อผีออกแล้ว คนไข้จึงพูดได้ และประชาชนก็ประหลาดใจ

15 แต่บางคนในพวกเขาพูดว่า “คนนี้ขับผีออกได้โดยใช้อำนาจของเบเอลเซบูลนายผีนั้น”

16 คนอื่นๆทดลองพระองค์โดยขอจากพระองค์ให้เห็นหมายสำคัญจากสวรรค์

17 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า “ราชอาณาจักรใด ๆ ซึ่งแตกแยกกันเองก็จะร้าวไป คราวเรือน

(4) อพ 4:32 (8) ลก 18:1-5 (9) สดต 50:14-15; อสย 55:6; ยรม 33:3; มธ 7:7

(11) มธ 7:9 (13) ยก 1:17 (14) มธ 9:32-34; 12:22, 24

(15) มธ 9:34; 12:24 (16) มธ 12:38; มก 8:11 (17) มธ 9:4; มก 3:23-27; ยน 2:25

ใด ๆ ซึ่งแตกแยกกับครัวเรือนก็จะล่มสลาย

18 และถ้าชาตानแก่งแย่งกันระหว่างมันเอง อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้ เพราะท่านทั้งหลายว่าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล

19 ถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูลนั้น พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน

20 แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว

21 เมื่อผู้มีกำลังมากคนหนึ่งถืออาวุธเฝ้าบ้านของตนอยู่ สิ่งของของเขาก็ปลอดภัย

22 แต่เมื่อคนมีกำลังมากกว่าเขามาต่อสู้ชนะเขา คนนั้นก็ชิงเอาเครื่องอาวุธที่เขาได้วางใจนั้นไปเสีย แล้วแบ่งปันของที่เขาได้รับเอาไปนั้น

23 ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

การกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี แต่ยังไม่มีความรอด

(มธ 12:43-45)

24 เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้

ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กัณดารเพื่อแสวงหาที่หยุดพัก และเมื่อไม่พบมันจึงกล่าวว่าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ได้ออกมานั้น

25 และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นกวาดและตกแต่งไว้แล้ว

26 มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก

27 ต่อมาเมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านี้ มีผู้หญิงคนหนึ่งในหมู่ประชาชนร้องทูลพระองค์ว่า "ครรรค์ซึ่งปฏิสนธิพระองค์และห้วงมที่พระองค์เสวยนั้นก็เป็นสุข"

28 แต่พระองค์ตรัสว่า "มิใช่เช่นนั้น แต่คนทั้งหลายที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า และได้ถือรักษาพระวจนะนั้นไว้ ก็เป็นสุข"

หมายเหตุของโยนาห์

(มธ 12:39-42)

29 เมื่อคนทั้งปวงประชุมแน่นขึ้น พระองค์ตั้งต้นตรัสว่า "คนยุคนี้เป็นคนชั่ว มีแต่แสวงหาหมายเหตุ และจะไม่โปรดให้หมายเหตุแก่เขา เว้นไว้แต่หมายเหตุของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น

30 ด้วยว่าโยนาห์ได้เป็นหมายเหตุแก่ชาวนี้นะเวห์ ฉันทิด

(20) อพย 8:19 (21) มธ 12:29; มก 3:27 (22) อสย 53:12; คส 2:15 (23) มธ 12:30 (24) มธ 12:43-45; มก 1:27; กจ 5:16 (26) ยน 5:14; สบ 6:4 (27) ลก 1:28, 48 (28) สดต 1:1-2; อสย 48:17 (29) มธ 12:38-42; 1 คร 1:22 (30) ยนา 1:17; 2:10

บุตรมนุษย์จะเป็นหมายสำคัญ
แก่คนยุคนั้นนั้น

31 นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุก
ขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคน
ยุคนี้และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้
ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่
สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะ
ฟังสติปัญญาของซาโลมอน และ
ดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็มี
อยู่ที่นี้

32 ชนชาวนี้นะเวห์จะลุกขึ้นใน
วันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้
และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้
ด้วยว่าชาวนี้นะเวห์ได้กลับใจ
ใหม่เพราะคำประกาศของโย-
นาห์ และดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าโย-
นาห์มีอยู่ที่นี้

จงให้แสงสว่างของตน
ส่องออกไป

(มธ 5:15-16; มก 4:21-22)
33 ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะ
ตั้งไว้ในที่กำบัง หรือเอาถัง
ครอบไว้ แต่ตั้งไว้บนเชิงเทียน
เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็น
แสงสว่างได้

34 ตาเป็นประทีปของร่างกาย
เหตุฉะนั้นเมื่อตาของท่านดี ทั้ง
ตัวก็เต็มไปด้วยความสว่าง แต่
เมื่อตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของ
ท่านก็เต็มไปด้วยความมืด

35 เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดีไม่
ให้ความสว่างซึ่งอยู่ในท่านเป็น

ความมืดนั่นเอง

36 เหตุฉะนั้น ถ้ากายทั้งสิ้นของ
ท่านเต็มด้วยความสว่าง ไม่มีที่
มืดเลย ก็สว่างตลอด เหมือน
อย่างแสงสว่างของเทียนที่ส่อง
มาให้ท่าน”

37 เมื่อพระองค์ยังตรัสอยู่ คน
หนึ่งในพวกฟาริสีอ่อนนวยพร
องค์ให้เสวยกับเขา พระองค์จึง
เสด็จเข้าไปทรงเอนพระกายลง
38 ฝ่ายคนฟาริสีเมื่อเห็นพระ
องค์มิได้ทรงล้างก่อนเสวยก็
ประหลาดใจ

รูปแบบแห่งความชอบธรรมที่
ปรากฏเท่านั้นก็ยังไม่เพียงพอ
39 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับ
เขาว่า “เจ้าพวกฟาริสียอมชำระ
ถ้วยชามภายนอก แต่ภายใน
ของเจ้าเต็มไปด้วยความโลภ
และความชั่วร้าย

40 คนโหนดเขลา ผู้ที่ได้สร้างภาย
นอกก็ได้สร้างภายในด้วยมิใช่
หรือ

41 แต่จงให้ท่านตามซึ่งเจ้ามีอยู่
ภายใน และดูเถิด สิ่งสารพัดก็
บริสุทธิ์แก่เจ้าทั้งหลาย

42 แต่วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี
ด้วยว่าพวกเจ้าถวายนิสัยหนึ่ง
ของสระแห้งและขมื่นและผัก
ทุกอย่าง และได้ละเว้นการ
พิพากษาและความรักของพระ
เจ้าเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควร

(31) 1 พกษ 10:1; 2 พศต 9:1; อสย 9:6 (32) ยนา 3:5 (33) มธ 5:15; มก 4:21

(34) มธ 6:22-23 (38) มธ 15:2; มก 7:2-3 (39) ปฐก 6:5; มธ 23:25; ทต 1:15

(40) ปฐก 1:26-27 (41) อสย 58:7; ดนล 4:27 (42) มคา 6:7-8; มธ 23:23; ยน 5:42

ได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้น
ก็ไม่ควรละเว้นด้วย

43 วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วย
ว่าพวกเจ้าชอบที่นั่งอันมีเกียรติ
ในธรรมศาลาและชอบให้เขา
ค้ำบัลลังก์กลางตลาด

44 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมมาจารย์
และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด
ด้วยว่าเจ้าทั้งหลายเป็นเหมือนที่
ฝูงศพซึ่งมิได้ปรากฏ และคนที่
เดินเหยียบที่นั่นก็ไม่ว่าว่ามี
อะไร”

ทรงตำหนิ

นักกฎหมาย

การพิพากษาแก่คนยุคนี้

45 นักกฎหมายคนหนึ่งทูลพระ
องค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ซึ่ง
ท่านว่าอย่างนั้น ท่านก็ติเตียน
พวกเราด้วย”

46 พระองค์ตรัสว่า “วิบัติแก่เจ้า
พวกนักกฎหมายด้วย เพราะ
พวกเจ้าเอาของหนักที่แบกยาก
นักวางบนมนุษย์ แต่ส่วนพวก
เจ้าเองก็ไม่จับต้องของหนักนั้น
เลยแม้แต่นิวเดียว

47 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เพราะ
เจ้าก้ออูโมงค์ฝูงศพของพวก
ศาสนตาศาพยากรณ์ และบรรพบุรุษ
ของเจ้าเองก็ได้ฆ่าศาสนตาศาพยา-
กรณ์นั้น

48 ดังนั้นพวกเจ้าจึงเป็นพยาน
ว่า เจ้าเห็นชอบในการของ

บรรพบุรุษของเจ้า ด้วยว่าเขา
ได้ฆ่าพวกศาสนตาศาพยากรณ์นั้น
แล้วพวกเจ้าก็ก้ออูโมงค์ฝูงศพ
ให้

49 เหตุฉะนั้น พระปัญญาของ
พระเจ้านี้ตรัสด้วยว่า `เราจะใช้
พวกศาสนตาศาพยากรณ์และอัคร-
สาวกไปหาเขา และเขาจะฆ่าเสีย
บ้าง และข่มเหงบ้าง’

50 เพื่อคนยุคนี้แหละจะต้องรับ
ผิดชอบในเรื่องโลหิตของบรร-
ดาศาสนตาศาพยากรณ์ ซึ่งต้องไหล
ออกตั้งแต่แรกสร้างโลก

51 คือตั้งแต่โลหิตของอาแบล
จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ที่ถูก
ฆ่าตายระหว่างแท่นบูชาที่พระ
วิหาร เราบอกความจริงแก่ท่าน
ทั้งหลายว่า คนยุคนี้จะต้องรับ
ผิดชอบในโลหิตนั้น

52 วิบัติแก่เจ้า พวกนักกฏ-
หมาย ด้วยว่าเจ้าได้เอาลูก
กฏญแจแห่งความรู้ไปเสีย คือ
พวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไป และคนที่
กำลังเข้าไปนั้นเจ้าก็ได้ขัดขวาง
ไว้”

53 เมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านี้นั้นแก่เขา พวกธรรมมาจารย์และ
พวกฟาริสีก็ตั้งต้นยั่วเย้าพระ
องค์อย่างรุนแรง หมายถึงให้ตรัส
ต่อไปหลายประการ

54 คอยหวังจับผิดในพระดำรัส
ของพระองค์ เพื่อเขาจะฟ้อง

(43) มธ 23:6; มก 12:38-39; ลก 14:7; 20:46 (44) สดต 5:9; มธ 23:27

(46) มธ 23:4 (47) มธ 23:29; กจ 7:52 (49) สภษ 1:20; มธ 23:34

(51) ปฐก 4:8; 2 พศต 24:20-21; 36:16 (52) มธ 23:13 (54) มก 12:13

พระองค์ได้

12 **เชื้อของพวกฟาริสี**
 ในระหว่างนั้นคนเป็น
 อ้นมากนับไม่ถ้วนชุม
 นุมเบียดเสียดกันอยู่ พระองค์
 ทรงตั้งต้นตรัสกับเหล่าสาวก
 ของพระองค์ก่อนว่า "ท่านทั้งหลาย
 จงระวังเชื้อของพวกฟาริสี
 ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด
 2 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่
 จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่
 จะไม่เผยให้ประจักษ์
 3 เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งพวก
 ท่านได้กล่าวในที่มืดจะได้ยินในที่
 สว่าง และซึ่งได้กระซิบในหูที่
 ห้อยส่วนตัวจะต้องประกาศบน
 ดาดฟ้าหลังคาบ้าน
 4 มิตรสหายของเราเอ๋ย เราบอก
 ท่านทั้งหลายว่า อย่ากลัวผู้ที่ฆ่า
 ได้แต่กาย และภายหลังไม่มี
 อะไรที่จะทำได้อีก
 5 แต่เราจะเตือนให้ท่านรู้ว่าควร
 จะกลัวผู้ใด จงกลัวพระองค์ผู้
 ทรงฆ่าแล้วก็มีฤทธิ์อำนาจ
 ที่จะทิ้งลงในนรกได้ แท้จริงเรา
 บอกท่านว่า จงกลัวพระองค์นั้น
 แหะละ
 6 นกกระจอกจกห้าตัวเขาขายสอง
 บาทมิใช่หรือ และนกนั้นแม้สัก
 ตัวเดียว พระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย
 7 ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรง
 นับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้น

อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็
 ประเสริฐกว่านกกระจอกหลาย
 ตัว

8 และเราบอกท่านทั้งหลายด้วย
 ว่า ผู้ใดที่จะรับเราต่อหน้า
 มนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้น
 ต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระ
 เจ้าด้วย

9 แต่ผู้ ที่ ปฏิเสธเราต่อหน้า
 มนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อ
 หน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า

10 ผู้ใดจะกล่าวร้ายต่อบุตร
 มนุษย์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้น
 นั้นได้ แต่ถ้าผู้ใดจะกล่าวหมิ่น
 ประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์
 จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นไม่ได้

11 เมื่อเขาพาพวกท่านเข้าใน
 ธรรมศาลา หรือต่อหน้าเจ้า
 เมือง และผู้ที่มีอำนาจ อย่า
 กระวนกระวายว่าจะตอบอย่างไร
 หรืออะไร หรือจะกล่าวอะไร

12 เพราะว่าพระวิญญาณบริ
 สุทธิ์จะทรงโปรดสอนท่านในเว
 ลาโมงนั้นเองว่า ท่านควรจะพูด
 อะไรบ้าง"

13 และมีผู้หนึ่งในหมู่คนทูต
 พระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ขอ
 สิ่งพี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดก
 ให้อีกกับข้าพเจ้า"

14 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า
 "บุรุษเอ๋ย ใครได้ตั้งเราให้เป็น

(1) มธ 16:6, 12; มก 8:15 (2) มธ 10:26; มก 4:22 (4) อสย 51:7 (5) สดต 119:120
 (6) มธ 6:26 (8) 1 ซมอ 2:30; สดต 119:46 (9) มธ 10:33; มก 8:38 (10) มธ 12:31
 (11) มธ 6:25; 10:19; มก 13:11 (12) ยน 14:26 (14) ยน 18:36

ตุลาการ หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน”

15 แล้วพระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า “จงระวังและเว้นเสียจากความโลภ เพราะว่าชีวิตของบุคคลใด ๆ มิได้อยู่ในของบริบูรณ์ซึ่งเขามีอยู่นั้น”

คำอุปมาเกี่ยวกับเศรษฐีโง่

16 และพระองค์จึงตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า “ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก

17 เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่า ‘เราจะทำอย่างไรดี เพราะว่าเราไม่มีที่ที่จะเก็บผลของเรา’

18 เขาก็คิดว่า ‘เราจะทำอย่างนี้ คือจะรื้อยุ้งฉางของเราเสีย และจะสร้างใหม่ให้โตขึ้น แล้วเราจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของเราไว้ที่นั่น

19 แล้วเราจะไม่แก่จิตใจของเราว่า “จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด”

20 แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า ‘เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้นั้นจะเป็นของใครเล่า’

21 คนที่สำสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และมีได้มั่งมีจำเพาะพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหละ”

22 และพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่าจะเอาอะไรกิน และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม

23 เพราะว่าชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม

24 จงพิจารณาดูอีคา มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว และมีได้มีอยู่หรือฉาง แต่พระเจ้ายังทรงเลี้ยงมันไว้ ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกมากทีเดียว

25 มีใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวายอาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกศอกหนึ่งได้หรือ

26 เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดยังทำไม่ได้ ท่านยังจะกระวนกระวายถึงสิ่งอื่นทำไมอีกเล่า

27 จงพิจารณาดอกไม้ว่า มันงอกเจริญขึ้นอย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ชาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้หนึ่งดอกหนึ่ง

28 แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ

(15) 1 ทธ 6:6-10 (19) ปญจ 2:24; 3:13; 5:18; 8:15; 11:9; 1 คร 15:32; ยก 5:5
 (20) โยบ 20:22; สดต 39:6; ยรม 17:11 (21) มธ 6:20; ลก 12:33 (22) มธ 6:25-33
 (24) โยบ 38:41; สดต 147:9 (27) 1 พกษ 10:4; 2 พศด 9:3 (28) มธ 6:30; 8:26

โอ ผู้ที่มีความเชื่อ น้อย พระองค์
จะทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นกว่า
นั้นสักเท่าใด

29 ท่านทั้งหลายอย่าเสาะหาว่า
จะกินอะไรดี หรือจะดื่มอะไร
และอย่ามีใจสงสัยเลย

30 เพราะว่าคนทุกประเทศทั่ว
โลกเสาะหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่
ว่าพระบิดาของท่านทั้งหลาย
ทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่ง
เหล่านี้

31 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหา
อาณาจักรของพระเจ้า แล้วจะ
ทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้
แก่ท่าน

32 ฝูงแกะเล็กน้อยเอ๋ย อย่า
กลัวเลย เพราะว่าพระบิดาของ
ท่านชอบพระทัยที่จะประทาน
อาณาจักรนั้นให้แก่ท่าน

33 จงขายของที่ท่านมีอยู่และทำ
ทาน จงกระทำให้เงินสำหรับ
ตนซึ่งไม่รู้แก่ คือให้มีทรัพย์
สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่เสื่อม
สูญไป ที่ขโมยมิได้เข้ามาใกล้
และที่ตัวมอดมิได้ทำลายเสีย

34 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่าน
อยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่
นั่นด้วย

เราควรจะคอยท่า

การเสด็จกลับมาของพระเยซู
35 ท่านทั้งหลายจงคาดเอวของ
ท่านไว้ และให้ตะเกียงของท่าน

จุดอยู่

36 พวกท่านเองจงเหมือนคนที่
คอยรับนายของตน เมื่อนายจะ
กลับมาจากงานสมรส เพื่อเมื่อ
นายมาเคาะประตูแล้ว เขาจะ
เปิดให้นายทันทีได้

37 ผู้รับใช้ซึ่งนายมาพบกำลัง
คอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เรบอก
ความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
นายนั้นจะคาดเอวไว้และให้ผู้รับ
ใช้เหล่านั้นเอนกายลงและนาย
นั้นจะมาปรนนิบัติเขา

38 ถ้านายมาเวลาสองยามหรือ
สามยาม และพบผู้รับใช้อยู่
อย่างนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นก็จะ
เป็นสุข

39 ให้เข้าใจอย่างนี้เถอะว่า ถ้า
เจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะ
มาเวลาไหน เขาจะตื่นอยู่และ
ระวังไม่ให้ทะลวงเรือนของเขา
ได้

40 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจง
เตรียมตัวไว้ให้พร้อมด้วยเพราะ
บุตรมนุษย์เสด็จมาในโมงที่ท่าน
ไม่คิดไม่ฝัน

41 ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า
“พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ตรัส
คำอุปมานั้นแก่พวกข้าพระองค์
หรือ หรือตรัสแก่คนทั้งปวง”

คำอุปมาเกี่ยวกับ
คนต้นเรือนสัตย์ชื่อ
42 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า

(30) มธ 6:31-32 (31) มธ 6:33 (32) ดนล 7:18, 27; มธ 11:25-26; ลก 22:29

(33) มธ 6:20; ลก 11:41; กจ 2:45 (35) มธ 25:1-13; อฟ 6:14 (37) มธ 24:46

(39) มธ 24:43; 1 ธส 5:2 (40) มธ 24:44; มก 13:33 (42) มธ 24:45-46; 1 คร 4:2

“ใครเป็นคนต้นเรือนสัตย์ชื่อ และฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือ พวกคนใช้สำหรับแจกอาหาร ตามเวลา

43 เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่ อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็น สุข

44 เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแล บรรดาข้าวของทั้งสิ้นของท่าน

45 แต่ถ้าผู้รับใช้นั้นจะคิดในใจ ว่า ‘นายของข้าคงจะมาช้า’ แล้ว จะตั้งต้นโบายตีผู้รับใช้ชายหญิง และกินดื่มเมาไป

46 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาใน วันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้ง จะขับไล่เขาให้ไปอยู่กับคนที่ไม่ เชื่อ

47 ผู้รับใช้นั้นที่ได้น้ำใจของ นาย และมีได้เตรียมตัวไว้ มิได้ กระทำตามน้ำใจนาย จะต้องถูก เขียนมาก

48 แต่ผู้ที่มิได้รู้ แล้วได้กระทำ สิ่งซึ่งสมจะถูกเขียน ก็จะถูก เขียนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะ ต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และ ผู้ใดได้รับฝากไว้มากก็จะต้อง ทวงเอาจากผู้นั้นมาก

พระคริสต์เสด็จมา

เพื่อให้เกิดการแตกแยกกัน

49 เรามาเพื่อจะทิ้ง ไฟลงบน

แผ่นดินโลก และเราจะปรารถนาอะไรเล่า ถ้าหากไฟนั้นได้ติด ขึ้นแล้ว

50 เราจะต้องรับบัพติศมาอย่าง หนึ่ง เราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะ สำเร็จ

51 ท่านทั้งหลายคิดว่า เรามา เพื่อจะให้เกิดสันติภาพในโลก หรือ เรบอกท่านว่า มิใช่ แต่จะ ให้แตกแยกกันต่างหาก

52 ด้วยว่าตั้งแต่นี้ไปห้าคนใน เรือนหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือ สามต่อสองและสองต่อสาม

53 พ่อจะแตกแยกจากลูกชาย และลูกชายจะแตกแยกจากพ่อ แม่จากลูกสาว และลูกสาวจาก แม่ แม่สามีจากลูกสะใภ้ และ ลูกสะใภ้จากแม่สามี”

54 และพระองค์ตรัสกับประชา ชนอีกว่า “เมื่อท่านทั้งหลายเห็น เมฆเกิดขึ้นในทิศตะวันตก ท่าน ก็กล่าวทันทีว่า ‘ฝนจะตก’ และ ก็เป็นอย่างนั้นจริง

55 เมื่อท่านเห็นลมพัดมาแต่ทิศ ใต้ ท่านก็ว่า ‘จะร้อนจัด’ และ ก็เป็นจริง

56 เจ้าคนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายรู้จักวิัจัยความเป็นไปของ แผ่นดินและท้องฟ้า แต่เหตุไฉน พวกเจ้าวิัจัยความเป็นไปของยุค นี้ไม่ได้

57 เหตุไฉนเจ้าทั้งหลายไม่ตัด

(44) มธ 24:47 (45) มธ 24:48 (46) 1 ธส 5:3 (47) กตว 15:30 (48) ลนต 5:17

(49) ลก 12:51 (50) มธ 20:18; มก 10:38 (51) มคา 7:6; มธ 10:34 (52) มธ 10:35

(53) มธ 10:36 (54) มธ 16:2-3 (55) โยบ 37:17 (56) ลก 19:41-44

ลินเอาเองว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูก
58 เพราะเมื่อเจ้ากับโจทก์พากันไปหาผู้พิพากษา จงอุตสาห์หาช่องที่จะปรองดองกับเขาเมื่อยังอยู่กลางทาง เกลือกว่าเขาจะจุดลากเจ้าเข้าไปถึงผู้พิพากษาและผู้พิพากษาจะมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะขังเจ้าไว้ในเรือนจำ

59 เราบอกเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนี้ครบทุกสตางค์”

กลับใจ

หรือพินาศ

13 ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องชาวกาลิลีซึ่งปีลาตเอาโลหิตของเขากระคนกับเครื่องบูชาของเขา ให้พระองค์ฟัง

2 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่นๆทั้งปวง เพราะว่าเขาได้ทุกข์ทรมานอย่างนั้นหรือ

3 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้องพินาศเหมือนกัน

4 หรือสิบแปดคนนั้นซึ่งหอรบที่ลิโลอัมได้พังทลายเขาตายเสียนั้น ท่านทั้งหลายคิดว่า เขาเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่

ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ

5 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่จะต้องพินาศเหมือนกัน”

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อที่ไร้ผล

(อสย 5:1-7)

(มธ 21:18-20)

6 พระองค์ตรัสคำอุปมาต่อไปนี้ว่า “คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามาหาผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ

7 เขาจึงว่าแก่คนที่รักษาสวนองุ่นว่า ‘ดูเถิด เรามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบจิงโคนมันเสีย จะให้ดินรกรไปเปล่าๆทำไม’

8 แต่ผู้รักษาสวนองุ่นตอบเขาว่า ‘นายเจ้าข้า ขอเอาไว้ปีนี้ก็ให้ข้าพเจ้าพรวนดินเอาปุ๋ยใส่

9 แล้วถ้ามันเกิดผลก็ได้อยู่ ถ้าไม่เกิดผล ภายหลังท่านจิงโคนมันเสีย”

ทรงรักษา

หญิงคนหนึ่ง

ในวันสะบาโต

10 พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่ธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต

11 และดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีเข้าสิงทำให้พิการมาสิบแปด

(58) มธ 5:25-26; สดต 32:6; สภข 25:8; อสย 55:6

(6) อสย 5:2; มธ 21:19

(9) ยน 15:2

ปีแล้ว หลังโกง ยึดตัวขึ้นไม่ได้เลย

12 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขา จึงเรียกและตรัสกับเขาว่า "หญิงเอ๋ย ตัวเจ้าหายพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว"

13 พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเขา และในทันใดนั้นเขาก็ยึดตัวตรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า

14 แต่นายธรรมศาลาก็เคืองใจ เพราะพระเยซูได้ทรงรักษาโรคในวันสะบาโต จึงว่าแก่ประชาชนว่า "มีหกวันที่ควรจะทำงาน เหตุฉะนั้นในหกวันนั้นจงมาให้รักษาโรคเถิด แต่ในวันสะบาโตนั้นอย่าเลย"

15 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า "คนหน้าชื่อใจคดเจ้าทั้งหลายทุกคนได้แก้วัวแก้ลาจากคอกมันพาไปให้กินน้ำในวันสะบาโตมิใช่หรือ"

16 ดูเถิด ฝ่ายหญิงผู้นี้เป็นบุตรของอับราฮัม ซึ่งชาติานได้ผูกมัดไว้สิบแปดปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้เขาหลุดพ้นจากเครื่องจองจำอันนี้ในวันสะบาโต"

17 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว บรรดาคนที่ เป็นปฏิปักษ์กับพระองค์ต้องขายหน้า และประชาชนทั้งหลายก็เปรมปรีดี เพราะสรรพคุณความดีที่ พระองค์ได้ทรงกระทำ

**คำอุปมาเกี่ยวกับ
เมล็ดพันธุ์ผู้ฝึกกาด**

(มธ 13:31-32)

(มก 4:30-32)

18 พระองค์จึงตรัสว่า "อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด และเราจะเปรียบอาณาจักรนั้นกับอะไรดี"

19 ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ผู้ฝึกกาดเมล็ดหนึ่ง ที่คนหนึ่งได้เอาไปปลูกในสวนของตน มันงอกขึ้นเป็นต้นใหญ่ และนกในอากาศมาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น"

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ

(มธ 13:33)

20 พระองค์ตรัสอีกว่า "เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด"

21 ก็เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอาเกลือลงในแป้งสามถังจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด"

22 พระองค์เสด็จไปตามบ้านตามเมืองสั่งสอนเขา และทรงดำเนินไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

23 มีคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า คนที่รอดนั้นน้อยหรือ" พระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า

24 "จงเพียรเข้าไปทางประตูคับแคบ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะ

(12) ลก 7:21 (13) มก 16:18; กจ 9:17 (14) อพย 20:9; มธ 12:10 (15) มธ 7:5 (16) ลก 19:9 (17) มก 5:19-20 (18) มธ 13:31-32; มก 4:30-32 (21) มธ 13:33 (22) มธ 9:35; มก 6:6 (23) มธ 7:14; 20:16 (24) มธ 7:13; ยน 7:34; รม 9:31

พยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้
 25 เมื่อเจ้าบ้านลุกขึ้นปิดประตู
 แล้ว และท่านทั้งหลายเริ่ม
 ยืนอยู่ภายนอก เคาะที่ประตูว่า
 ‘นายเจ้าข้าฯ ขอเปิดให้ข้าพเจ้า
 เกิด’ และเจ้าบ้านนั้นจะตอบ
 ท่านทั้งหลายว่า ‘เราไม่รู้จักเจ้า
 ว่าเจ้ามาจากไหน’
 26 ขณะนั้นท่านทั้งหลายเริ่มจะ
 ว่า ‘ข้าพเจ้าได้กินได้ดื่มกับท่าน
 และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของ
 พวกข้าพเจ้า’
 27 เจ้าบ้านนั้นจะว่า ‘เราบอก
 เจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักเจ้าว่า
 เจ้ามาจากไหน เจ้าผู้กระทำให้
 ความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นหน้า
 เรา’
 28 เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็น
 อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และ
 บรรดาศาสดาพยากรณ์ในอา-
 ณาจักรของพระเจ้า แต่ตัวท่าน
 เองถูกขับไล่ไล่ส่งออกไปภายนอก
 ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขับ
 เชี่ยวเคี้ยวฟัน
 29 จะมีคนมาจากทิศตะวันออก
 ทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้
 จะมาเอนกายลงในอาณาจักร
 ของพระเจ้า
 30 และดูเถิด จะมีผู้ที่เป็นคน
 สุดท้ายกลับเป็นคนต้น และผู้ที่
 เป็นคนต้นกลับเป็นคนสุดท้าย”
 31 ในวันนั้นเอง มีพวกฟาริสี

บางคนมาทูลพระองค์ว่า “ท่าน
 จงไปจากที่นี่เถิด เพราะว่าเฮ-
 โรดใคร่จะประหารชีวิตของท่าน
 เสีย”

32 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า
 “จงไปบอกสุนัขจึงจอกนั้นว่า ‘ดู
 เถิด เราขับผีออกและรักษาโรค
 ในวันนี้และพรุ่งนี้ แล้ววันที่สาม
 เราจะทำการให้สำเร็จ’

33 แต่ว่าจงเป็นซึ่งเราจะเดินไป
 วันนี้ พรุ่งนี้ และมะรืนนี้ เพราะ
 ว่าศาสดาพยากรณ์จะถูกฆ่านอก
 กรุงเยรูซาเล็มก็หามิได้

พระเยซูทรงคร่ำครวญ

เพราะกรุงเยรูซาเล็มที่หลงทาง

(มธ 23:37-39)

(ลก 19:41-44)

34 โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่า
 บรรดาศาสดาพยากรณ์และเอา
 หินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าให้
 ถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูก
 ของเจ้าไว้เนื่องๆเหมือนแม่ไก่
 กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้า
 ไม่ยอมเลยหนอ

35 ดูเถิด ‘บ้านเมืองของเจ้าจะ
 ถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’ และ
 เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้ง
 หลายว่า เจ้าจะไม่ได้เห็นเราอีก
 จนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อเจ้า
 จะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้
 เสด็จมาในพระนามขององค์
 พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’”

(25) สดต 32:6; อสย 55:6; มธ 7:23; ลก 6:46 (27) สดต 6:8; มธ 7:23; ทต 1:16

(28) มธ 8:11-12; 13:42 (30) มธ 19:30; มก 10:31 (32) สบ 2:10; 5:9; 7:28

(34) 2 พศต 24:20; มธ 23:37 (35) ลนต 26:31; สดต 69:25; อสย 1:7; ดนล 9:27

**ทรงรักษาชายเป็นโรคมาน้ำ
ในวันสะบาโต**

14 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของขุนนางคนหนึ่ง ในพวกฟาริสีในวันสะบาโต จะเสวยพระกระยาหาร เขาทั้งหลายคอยมองดูพระองค์ 2 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งเป็นโรคมาน้ำ อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์

3 พระเยซูจึงตรัสถามพวกนักกฎหมายและพวกฟาริสีว่า "ถ้าจะรักษาคนป่วยในวันสะบาโต จะผิดพระราชบัญญัติหรือไม่"

4 เขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์ทรงรับและรักษาคนนั้นให้หาย แล้วก็ให้เขาไป

5 พระองค์จึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "คนไหนในพวกท่าน ถ้าจะมีลาหรือวัวตกบ่อ จะไม่รีบจุดลากมันออกในวันสะบาโตหรือ"

6 เขาทั้งหลายตอบข้อนี้ไม่ได้

คำอุปมาเกี่ยวกับ

แขกรับเชิญ

ผู้ทะเยอทะยาน

7 ฝ่ายพระองค์เมื่อทอดพระเนตรเห็นคนทั้งหลายที่รับเชิญนั้น ได้เลือกเอาที่อันมีเกียรติ พระองค์จึงตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า

8 "เมื่อผู้ใดเชิญท่านไปในการ

เลี้ยงสมรส อย่าเอนกายลงในที่อันมีเกียรติ เกือบกว่าเขาได้เชิญ คนมีเกียรติมากกว่าท่านอีก

9 และเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านทั้งสองนั้น จะมาพูดกับท่านว่า 'จงให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้เถิด' แล้วเมื่อนั้นท่านจะต้องเลื่อนลงมาที่ต่ำได้รับความอดสู

10 แต่เมื่อท่านได้รับเชิญแล้ว จงไปเอนกายลงในที่ต่ำ ก่อนเพื่อว่าเมื่อเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านมาพูดกับท่านว่า 'สหายเอ๋ย เชิญเลื่อนไปนั่งที่อันมีเกียรติ' แล้วท่านจะได้เกียรติต่อหน้าคนทั้งหลายที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันนั้น

11 เพราะว่าผู้ใดที่ได้ยกตัวขึ้น จะต้องถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้น จะได้รับการยกขึ้น"

12 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ว่า "เมื่อท่านจะทำการเลี้ยง จะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหาย หรือพี่น้อง หรือญาติหรือเพื่อนบ้านที่มั่งมี เกือบกว่าเขาจะเชิญท่านอีก และท่านจะได้รับการตอบแทน

13 แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด

14 และท่านจะเป็นสุขเพราะว่า

(3) มธ 12:10 (5) อพย 23:5; พญ 22:4; ลก 13:15 (10) สภษ 25:6-7

(11) โยบ 22:29; สดต 18:27; สภษ 29:23; มธ 23:12; ลก 18:14; ยก 4:6; 1 ปต 5:5

(13) นทม 8:10, 12 (14) มธ 25:34-40

เขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน
ด้วยว่าท่านจะได้รับตอบแทน
เมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจาก
ความตายแล้ว”

คำอุปมาเกี่ยวกับ การเลี้ยงใหญ่

15 ฝ่ายคนหนึ่งเอนกายลงรับ
ประทานด้วยกัน เมื่อได้ยินคำ
เหล่านั้นจึงทูลพระองค์ว่า “ผู้ที่
จะรับประทานอาหารในอาณาจักร
ของพระเจ้าก็เป็นสุข”

16 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ยังมี
ชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่
และได้เชิญคนเป็นอันมาก

17 เมื่อถึงเวลาเลี้ยงแล้ว เขาก็
ใช้ผู้รับใช้ของตนไปบอกคนทั้ง
หลายที่ได้รับเชิญไว้แล้วว่า
‘เชิญมาเถิด เพราะสิ่งสารพัด
เตรียมไว้พร้อมแล้ว’

18 บรรดาคนทั้งหลายก็เริ่มพา
กันขอตัว คนแรกบอกเขาว่า
‘ข้าพเจ้าได้ซื้อนาไว้และจะต้อง
ไปดูนานัน ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ’

19 อีกคนหนึ่งว่า ‘ข้าพเจ้าได้ซื้อ
วัวห้าตัวและจะต้องไปลองดูวัว
นั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ’

20 อีกคนหนึ่งว่า ‘ข้าพเจ้าเพิ่ง
แต่งงานใหม่ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้า
ไปไม่ได้’

21 ผู้รับใช้นั้นจึงกลับมาเล่าเนื้อ
ความให้เจ้านายฟัง นายเจ้าของ
บ้านก็โกรธ จึงสั่งผู้รับใช้ว่า ‘จง

ออกไปโดยเร็วตามถนนใหญ่
และตรอกน้อยในเมือง พาคน
จน คนพิการ คนง่อย และคนตา
บอดเข้ามาที่นี่’

22 แล้วผู้รับใช้จึงบอกว่า ‘นาย
เจ้าข้า ข้าพเจ้าได้กระทำตาม
ท่านสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่’

23 เจ้านายจึงสั่งผู้รับใช้นั้นว่า
‘จงออกไปตามทางใหญ่และรั้ว
ต้นไม้อันทั้งหลาย และเร่งรีบเข้า
ให้เข้ามาเพื่อเรือนของเราจะ
เต็ม

24 เพราะเราบอกเจ้าว่า ในพวก
คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้
นั้น ไม่มีสักคนหนึ่งจะได้ลิ้มเครื่อง
ของเราเลย”

สิ่งที่สาวกต้องสละ

25 คนเป็นอันมากได้ไปกับพระ
องค์ พระองค์จึงทรงเสด็จหลัง
ตรัสกับเขาว่า

26 “ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่ซ้ง
บิดามารดา บุตรภรรยา และพี่
น้องชายหญิง แม้ทั้งชีวิตของตน
เองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของ
เราไม่ได้

27 ผู้ใดมิได้แบกกางเขนของตน
ตามเรามา ผู้นั้นจะเป็นสาวก
ของเราไม่ได้

28 ด้วยว่า ในพวกท่านมีผู้ใด
เมื่อปรารถนาจะสร้างป้อม จะ
ไม่นั่งลงคิดราคาตเสียก่อนว่า
จะมีพอสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่

(15) วว 19:9 (16) มธ 22:2-14 (17) สภษ 9:2, 5

(24) มธ 21:43; 22:8; กจ 13:46 (26) พชญ 13:6; มธ 10:37; รม 9:13; วว 12:11

(27) มธ 16:24; มก 8:34; ลก 9:23; 2 ทธ 3:12 (28) สภษ 24:27

29 เกรงว่าเมื่อลงรากแล้ว และ
 กระทำให้สำเร็จไม่ได้ คนทั้ง
 ปวงที่เห็นจะเริ่มเยาะเย้ยเขา

30 ว่า ‘คนนี้ตั้งต้นก่อ แต่ทำให้
 สำเร็จไม่ได้’

31 หรือมีกษัตริย์องค์ใดเมื่อจะ
 ยกกองทัพไปทำสงครามกับ
 กษัตริย์อื่น จะมีได้นั่งลงคิดดู
 ก่อนหรือว่า ที่ตนมีพลทหาร
 หminenหนึ่งจะสู้กับกองทัพที่ยก
 มารบสองหminenนั้นได้หรือไม่

32 ถ้าสู้ไม่ได้ เมื่อยังอยู่ห่างกัน
 ก็จะใช้พวกทูตไปขอเป็นไมตรี
 กัน

33 ก็เช่นนั้นแหละ ผู้ใดใน
 พวกท่านที่มีได้สิ่งสารพัดที่
 ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่
 ได้

34 เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าแม่
 เกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะ
 ทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้

35 จะใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้
 จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ทำปุ๋ย
 ก็ไม่ได้ แต่เขาก็ทิ้งเสียเท่า
 นั้น ใครมีหู จงฟังเถิด”

พวกฟาริสีขุ่น

15 ครั้งนั้น บรรดาคนเก็บ
 ภาษีและพวกคนบาปก็
 เข้ามาใกล้เพื่อจะฟังพระองค์
 2 ฝ่ายพวกฟาริสี และพวก
 ธรรมาจารย์บ่นว่า “คนนี้ต้อนรับ
 คนบาปและกินด้วยกันกับเขา”

**คำอุปมาเกี่ยวกับ
 แกะที่หลงหาย**

(มธ 18:12-14)

3 พระองค์จึงตรัสคำอุปมาให้
 เขาฟังดังต่อไปนี้ว่า

4 “ในพวกท่านมีคนใดที่มีแกะ
 ร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป จะ
 ไม่ละเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลาง
 ทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่
 หายไปนั้นจนกว่าจะได้พบหรือ

5 เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้นใส่บา
 แบกมาด้วยความเปรมปรีดี

6 เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึงเชิญ
 พวกมิตรสหายและเพื่อนบ้าน
 ให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า
 ‘จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะ
 ข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่
 หายไปนั้นแล้ว’

7 เรบอกท่านทั้งหลายว่า เช่น
 นั้นแหละ จะมีความปรีดีใน
 สวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่
 กลับใจใหม่ มากกว่าคนชอบ
 ธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการ
 กลับใจใหม่

**คำอุปมาเกี่ยวกับ
 เหรียญที่หายไป**

8 หญิงคนใดที่มีเหรียญเงิน
 สิบเหรียญ และเหรียญหนึ่งหายไป
 ไป จะไม่จุดเทียนกวาดเรือนค้น
 หาให้ละเอียดจนกว่าจะพบหรือ
 9 เมื่อพบแล้ว จึงเชิญเหล่า
 มิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มา

(33) มธ 19:27 (34) มธ 5:13; มก 9:50 (1) มธ 9:10-15

(2) กจ 11:3; กท 2:12 (4) มธ 18:12-14; 1 ปต 2:25

(6) รม 12:15; ลก 19:10; 1 ปต 2:10, 25 (7) มก 2:17; ลก 5:32

พร้อมกัน พูดว่า ‘จงยินดีกับ
ข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้
พบเหรียญเงินที่หายไปนั้นแล้ว’
10 เช่นนั้นแหละ เรบอกท่าน
ทั้งหลายว่า จะมีความปรีดี
ในพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า
เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจ
ใหม่”

คำอุปมาเรื่องบุตรหายไ

11 พระองค์ตรัสว่า “ชายคน
หนึ่งมีบุตรชายสองคน

12 บุตรคนน้อยพูดกับบิดาว่า
‘บิดาเจ้าข้า ขอทรัพย์ที่ตกเป็น
ส่วนของข้าพเจ้าเถิด’ บิดาจึง
แบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง

13 ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคนน้อย
นั้นก็รวบรวมทรัพย์ทั้งหมดแล้ว
ไปเมืองไกล และได้ผลาญทรัพย์
ของตนที่นั่นด้วยการเป็นนักเลง

14 เมื่อใช้ทรัพย์หมดแล้วก็เกิด
กันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น
เขาจึงเริ่มขัดสน

15 เขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมือง
นั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ใช้เขา
ไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา

16 เขาใคร่จะได้อิ่มท้องด้วยฝัก
ถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใครให้
อะไรเขากิน

17 เมื่อเขารู้สำนึกตัวแล้วจึงพูด
ว่า ‘ลูกจ้างของบิดาเรามีมาก
ยังมีอาหารกินอิ่มและเหลืออีก
ส่วนเราจะมาตายเสียเพราะอด

อาหาร

18 จำเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา
และพูดกับท่านว่า “บิดาเจ้าข้า
ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และ
ทำผิดต่อหน้าท่านด้วย

19 ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่า
เป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่าน
ให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้าง
ของท่านคนหนึ่งเถิด”

บุตรที่หายไก็กลับมา

และความรื่นเริงยินดี

20 แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดา
ของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล
บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา
จึงวิ่งออกไปกอดคอจูบเขา

21 ฝ่ายบุตรนั้นจึงกล่าวแก่บิดา
ว่า ‘บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำ
ผิดต่อสวรรค์และต่อสายตาของ
ท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะ
ได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อ
ไป’

22 แต่บิดาสั่งผู้รับใช้ของตนว่า
‘จงรีบไปเอาเสื้ออย่างดีที่สุดมา
สวมให้เขา และเอาแหวนมาสวม
นิ้วมือ กับเอารองเท้ามาสวมให้
เขา

23 จงเอาลูกวัวอันพึ่มาฆ่าเลี้ยง
กัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเถิด

24 เพราะว่าลูกของเราคนนี้ตาย
แล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไป
แล้ว แต่ได้พบกันอีก’ เขาทั้ง
หลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริง

(12) มก 12:44 (18) อพย 9:27; กตว 22:34; ยชา 7:20; 1 ซมอ 15:24; 2 ซมอ 12:13

(20) ยรม 3:12; มธ 9:36; กจ 2:39; อฟ 2:13, 17 (21) สดต 51:4

(24) มธ 8:22; ลก 9:60; รม 11:15; อฟ 2:1; คส 2:13; 1 ทธ 5:6

ยินดี

**บุตรคนใหญ่เปรียบได้กับ
พวกฟาริสี**

25 ฝ่ายบุตรคนใหญ่นั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้บ้านแล้วก็ได้ยินเสียงมโหรีและเต้นรำ

26 เขาจึงเรียกผู้รับใช้คนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน

27 ผู้รับใช้จึงตอบเขาว่า `น้องของท่านกลับมาแล้ว และบิดาได้ให้ฆ่าลูกวัวอ้วนพี เพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ'

28 ฝ่ายพี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชักชวนเขา

29 แต่เขาบอกบิดาว่า `ดูเถิดข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านก็ปีมาแล้วและมีได้ละเมิดคำบัญชาของท่านสักข้อหนึ่งเลย แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังไม่เคยให้ข้าพเจ้า เพื่อจะเลี้ยงกันเป็นที่รื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า

30 แต่เมื่อลูกคนหนึ่งของท่าน ผู้ได้ผลาญสิ่งเลี้ยงชีพของท่านโดยคบหญิงโสเภณีมาแล้ว ท่านยังได้ฆ่าลูกวัวอ้วนพีเลี้ยงเขา'

31 บิดาจึงตอบเขาว่า `ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งของทั้งหมดของเราก็เป็นของเจ้า

32 แต่สมควรที่เราจะรื่นเริงและยินดี เพราะน้องของเจ้าคนนั้น

ตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก"

คำอุปมาเกี่ยวกับ

คนต้นเรือนอธรรม

16 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์อีกว่า "ยังมีเศรษฐีที่มีคนต้นเรือนคนหนึ่ง และมีคนมาฟ้องเศรษฐีว่าคนต้นเรือนนั้นผลาญสมบัติของท่านเสีย

2 เศรษฐีจึงเรียกคนต้นเรือนนั้นมาว่าแกเขาว่า `เรื่องราวที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้านั้นเป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าที่ต้นเรือนของเจ้า เพราะว่าเจ้าจะเป็นคนต้นเรือนต่อไปไม่ได้'

3 คนต้นเรือนนั้นคิดในใจว่า `เราจะทำอะไรดี เพราะนายจะถอดเราเสียจากหน้าที่ต้นเรือน จะขุดดินก็ไม่มีการจ้าง จะขอมานก็อายเขา

4 เรารู้อแล้วว่าทำอะไรดีดี เพื่อเมื่อเราถูกถอดจากหน้าที่ต้นเรือนแล้ว เขาจะรับเราไว้ในเรือนของเขาได้'

5 คนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทุกคน แล้วถามคนแรกว่า `ท่านเป็นหนี้นายข้าพเจ้ากี่มากน้อย'

6 เขาตอบว่า `เป็นหนี้น้ำมันร้อยถึง' คนต้นเรือนจึงบอกเขาว่า `เอาบัญชีของท่านนั่งลงเร็วๆ

(32) ลก 15:24

(2) รม 14:12; 2 คร 5:10; 1 ปต 4:5

แล้วแก้เป็นทำลิบถึง'
7 แล้วเขาก็ถามอีกคนหนึ่งว่า
'ท่านเป็นหนี้ก็มาน้อย' เขา
ตอบว่า 'เป็นหนี้ข้าวสาลีร้อย
กระสอบ' คนต้นเรือนจึงบอก
เขาว่า 'จงเอาบัญชีของท่านแก้
เป็นแปดลิบ'

8 แล้วเศรษฐีก็ชมคนต้นเรือน
อธรรมนั้น เพราะเขาได้กระทำ
โดยความฉลาด ด้วยว่าลูกทั้ง
หลายของโลกนี้ ตามกาลสมัย
เดียวกัน เขาใช้สติปัญญาฉลาด
กว่าลูกของความสว่างอีก

9 เราบอกท่านทั้งหลายว่า จง
กระทำตัวให้มีมิตรสหายด้วย
ทรัพย์สมบัติอธรรม เพื่อเมื่อ
ท่านพลาดไป เขาทั้งหลายจะ
ได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอัน
ถาวรเป็นนิรันดร์

10 คนที่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อย
ที่สุดจะสัตย์ซื่อในของมากด้วย
และคนที่อสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย
ที่สุดจะอสัตย์ซื่อในของมากเช่นกัน

11 เหตุฉนั้น ถ้าท่านทั้งหลาย
ไม่สัตย์ซื่อในทรัพย์สมบัติ
อธรรม ใครจะมอบทรัพย์สมบัติ
อันแท้ให้แก่ท่านเล่า

12 และถ้าท่านทั้งหลายมิได้
สัตย์ซื่อในของของคนอื่น ใคร
จะมอบทรัพย์อันแท้ให้เป็นของ
ของท่านเล่า

13 ไม่มีผู้รับใช้ผู้ใดจะปรนนิบัติ

นายสองนายได้ เพราะว่าจะซัง
นายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีก
ข้างหนึ่ง หรือจะนับถือนายฝ่าย
หนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่าย
หนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้า
และจะปรนนิบัติเงินทองพร้อม
กันไม่ได้"

พวกฟาริสีเยาะเย้ย

คำสั่งสอนของพระเยซู

14 ฝ่ายพวกฟาริสีที่มีใจรักเงิน
เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นแล้ว จึง
เยาะเย้ยพระองค์

15 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า
"เจ้าทั้งหลายเป็นผู้ที่ทำทีดีเป็น
คนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่
พระเจ้าทรงทราบจิตใจของเจ้า
ทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นที่นับถือ
มากท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็น
ที่สะอิดสะเอียนในสายพระเนตร
ของพระเจ้า

16 มีพระราชบัญญัติและศาสน-
ดาพยากรณ์มาจนถึงยอห์น ตั้ง
แต่นั้นมาเขาก็ประกาศเรื่องอา-
ณาจักรของพระเจ้า และคนทั้ง
ปวงก็ชิงกันเข้าไปในอาณาจักร
นั้น

17 ฟาและดินจะล่องไปก็ง่าย
กว่าที่พระราชบัญญัติสักจุดหนึ่ง
จะขาดตกไป

พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับ

การหย่าร้าง

18 ผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้ว

(8) ยน 12:36; อฟ 5:8 (9) ดนล 4:27; มธ 6:19 (10) มธ 25:21 (12) 1 ปต 1:3-4

(13) มธ 6:24; กท 1:10 (14) มธ 23:14 (15) 1 ซมอ 16:7; 1 พศด 28:9

(16) มธ 3:1; ลก 7:29 (17) สดด 102:26; อสย 40:8 (18) มธ 5:32; 19:9; มก 10:11

ไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่สามีได้หย่าแล้วมาเป็นภรรยาของตนก็ผิดประเวณีด้วย

เศรฐฐีและลาซารัส

19 ยังมีเศรฐฐีคนหนึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียดรับประทานอาหารอย่างประณีตทุกวัน ๆ

20 และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูบ้านของเศรฐฐี

21 และเขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรฐฐีนั้น แม้สุนัขก็มาเลียแผลของเขา

22 อยู่มาคนขอทานนั้นตายและเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรฐฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้

23 แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เศรฐฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน

24 เศรฐฐีจึงร้องว่า `อับราฮัม บิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าตรำทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้`

25 แต่อับราฮัมตอบว่า `ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ขอดีสำหรับตัว และ

ลาซารัสได้ของแล้ว แต่เดี๋ยวนี้ เขาได้รับความเล้าโลม แต่เจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน

26 นอกจากนี้ ระหว่างพวกเรากับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี่ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็คannotได้`

27 เศรฐฐีนั้นจึงว่า `บิดาเจ้าข้า ถ้าอย่างนั้นขอท่านใช้ลาซารัสไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า

28 เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสเป็นพยานแก่เขาเพื่อมิให้เขามาถึงที่ทรมานนี้`

29 แต่อับราฮัมตอบเขาว่า `เขามีโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด`

30 เศรฐฐีนั้นจึงว่า `มิได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเขา เขาจะกลับใจเสียใหม่`

31 อับราฮัมจึงตอบเขาว่า `ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์ แม้คนหนึ่งจะป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ`"

พระเยซูทรงสอนให้ยกโทษ
17 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกอีกว่า "จำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่

(22) มธ 8:11 (24) อสย 66:24; ศคย 14:12; มก 9:42-48
 (25) โยบ 21:13; ลก 6:24; ยก 5:5 (29) อสย 8:20; ยน 5:39; กจ 15:21; 2 ทธ 3:15
 (31) ยน 5:46; 12:10-11 (1) มธ 18:6-7; มก 9:42; 1 คร 11:19; 2 สส 1:6; ยด 1:11

ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น
2 ถ้าเอาหินโม้แปงผูกคอคนนั้น
ถ่วงเสียที่ทะเล ก็ดีกว่าให้เข
นำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้
หลงผิด

3 จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องทำ
การละเมิดต่อท่าน จงเตือนเขา
และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยก
โทษให้เขา

4 แม้เขาจะทำการละเมิดต่อท่าน
วันหนึ่งเจ็ดหน และจะกลับมา
หาท่านทั้งเจ็ดหนในวันเดียวกัน
แล้วว่า ‘ฉันกลับใจแล้ว’ จงยก
โทษให้เขาเถิด”

5 ฝ่ายอัครสาวกทูลองค์พระผู้
เป็นเจ้าว่า “ขอพระองค์โปรดให้
ความเชื่อของพวกข้าพเจ้ามาก
ยิ่งขึ้น”

6 องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า
“ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่า
เมล็ดพันธุ์ ผักกาดเมล็ดหนึ่ง
ท่านก็จะสั่งต้นสกะมินนี้ได้ว่า
‘จงถอนขึ้นออกไปปักในทะเล’
และมันจะเชื่อฟังท่าน

ผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย
7 ในพวกท่านมีใครที่มีผู้รับใช้
ไถนาหรือเลี้ยงแกะ เมื่อผู้รับใช้
คนนั้นกลับมาจากทุ่งนาจะบอก
เขาที่เดียวว่า ‘เชิญเอนกายลงรับ
ประทานเถิด’

8 หรือจะไม่บอกเขาว่า ‘จงหาให้
เรารับประทานและคาดเอวไว้

ปรนนิบัติเรา จนเราจะกินและ
ดื่มอิ่มแล้ว และภายหลังเจ้าจง
ค่อยกินและดื่มเถิด’

9 นายจะชอบใจผู้รับใช้ นั้น
เพราะผู้รับใช้ได้ทำตามคำสั่ง
หรือ เราคิดว่าไม่

10 ฉันใดก็ดี เมื่อท่านทั้งหลาย
ได้กระทำสิ่งสารพัดซึ่งทรงบัญญัติ
ไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า
‘ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่
ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้
กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควร
กระทำเท่านั้น”

ทรงรักษาคนโรคเรื้อนสิบคน
11 ต่อมา เมื่อพระองค์กำลัง
เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระ
องค์จึงเสด็จเสียบระหว่างแคว้น
สะมาเรียและกาลิลี

12 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปใน
หมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนเป็นโรค
เรื้อนสิบคนมาพบพระองค์ยืน
อยู่แต่ไกล

13 และส่งเสียงร้องว่า “เยชูนาย
เจ้าข้า โปรดได้เมตตาข้าพเจ้า
ทั้งหลายเถิด”

14 เมื่อพระองค์ทอดพระเนตร
เห็นแล้วจึงตรัสแก่เขาว่า “จง
ไปแสดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด”
ต่อมาเมื่อกำลังเดินไป เขาทั้ง
หลายก็หายสะอาด

15 ฝ่ายคนหนึ่งในพวกนั้น เมื่อ
เห็นว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับ

(3) ลนต 19:17; สภข 17:10; มธ 18:15 (6) มธ 17:20; มก 9:23 (8) ลก 12:37

(10) โยบ 22:3; สดต 16:2 (11) ลก 9:51; ยน 4:4 (12) ลนต 13:46; กตว 5:2

(14) ลนต 13:1-59; 14:1-32; มธ 8:4; ลก 5:14 (15) ลก 5:25; 18:43

มาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง
16 และกราบลงที่พระบาทของ
พระองค์ ขอบพระคุณพระองค์
คนนั้นเป็นชาวสะมาเรีย

17 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า "มีสิบ
คนหายสะอาดมิใช่หรือ แต่เก้า
คนนั้นอยู่ที่ไหน

18 ไม่เห็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญ
พระเจ้า เว้นไว้แต่คนต่างชาติ
คนนี้"

19 แล้วพระองค์ตรัสกับคนนั้น
ว่า "จงลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อ
ของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหาย
ปกติ"

อาณาจักรของพระเจ้า

ไม่มาโดยทางปรากฏแก่ตา

20 เมื่อพวกฟาริสีทูลถามพระ
องค์ว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะ
มาถึงเมื่อไร พระองค์ตรัสตอบ
เขาว่า "อาณาจักรของพระเจ้าไม่
มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้

21 และเขาจะไม่พูดว่า 'มาดูนี่'
หรือ 'ไปดูโน่น' เพราะ ดูเถิด
อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายใน
ท่านทั้งหลาย"

**พระคริสต์ตรัสถึงการเสด็จ
กลับมาครั้งที่สองของพระองค์**

22 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวก
ว่า "วันนั้นจะมาถึงเมื่อท่านทั้ง
หลายใคร่จะเห็น วันของบุตร
มนุษย์สักวันหนึ่ง แต่จะไม่เห็น

23 เขาจะพูดกับท่านทั้งหลายว่า

'มาดูนี่' หรือ 'ไปดูโน่น' อย่า
ออกไป อย่าตามเขา

24 ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ
เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง
ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง
บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น
แหละในวันของพระองค์

25 ก่อนนั้นจำเป็นที่พระองค์จะ
ต้องทนทุกข์ทรมานหลายประ-
การ และคนยุคนั้นจะปฏิเสธพระ
องค์

26 ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์
ได้เป็นมาแล้วอย่างไร ในสมัย
ของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่าง
นั้นด้วย

27 เขาได้กินและดื่ม ได้สมรส
กันและได้ยกให้เป็นสามีภรรยา
กัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์ได้เข้า
ในนาวา และน้ำได้มาท่วมล้าง
ผลาญเขาเสียทั้งสิ้น

28 ในสมัยของโลทก็เหมือนกัน
เขาได้กินดื่ม ชื้อขาย หวานปลุก
ก่อสร้าง

29 แต่ในวันนั้นที่โลทออกไป
จากเมืองโสโดม ไฟและกำมะ-
ถันได้ตกจากฟ้ามาเผาผลาญเขา
เสียทั้งสิ้น

30 ในวันที่ บุตรมนุษย์ จะมา
ปรากฏก็เป็นเหมือนอย่างนั้น

31 ในวันนั้นคนที่อยู่บนดาดฟ้า
หลังคาบ้าน และของของเขายู่
ในบ้าน อย่าให้เขาลงมาเก็บของ

(16) 2 พกษ 17:24 (19) มธ 9:22 (21) ลก 17:23 (22) มธ 9:15 (23) มธ 24:23
(24) มธ 24:27 (25) มก 8:31; ลก 9:22 (26) ปฐก 6:5-13 (27) ปฐก 7:1-16, 19
(28) ปฐก 19 (29) ปฐก 19:16; 2 ปต 2:6 (30) มธ 16:27 (31) มธ 24:17; มก 13:15

นั้นไป และคนที่อยู่ตามทุ่งนา
อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน

32 จงระลึกถึงภรรยาของโลท
นั้นเถิด

33 ผู้ใดอุตสาห์เอาชีวิตของตน
รอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใด
จะสู้เสียชีวิต ผู้นั้นจะได้ชีวิต
รอด

34 เรบอกท่านทั้งหลายว่า ใน
คืนวันนั้นจะมีชายสองคนนอน
ในที่นอนอันเดียวกัน จะทรงรับ
คนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง

35 ผู้หญิงสองคนจะไม่แบ่งด้วย
กัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละ
คนหนึ่ง

36 ชายสองคนจะอยู่ในทุ่งนา
จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคน
หนึ่ง

37 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า
“จะเกิดขึ้นที่ไหน พระองค์เจ้า
ข้า” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า
“ซากศพอยู่ที่ไหน ผู้นกอินทรี
จะตอมกันอยู่ที่นี่”

หญิงม่ายกับผู้พิพากษาธรรม

18 พระองค์ตรัสคำอุปมา
เรื่องหนึ่งให้เขาฟังเพื่อ
สอนว่า คนทั้งหลายควรอธิษ-
ฐานอยู่เสมอ ไม่อ่อนระอาใจ

2 พระองค์ตรัสว่า “ในนครหนึ่ง
มีผู้พิพากษาคนหนึ่งที่ได้เกรง
กลัวพระเจ้า และมีได้เห็นแก่
มนุษย์

3 ในนครนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่ง
มาหาผู้พิพากษานี้พูดว่า ‘ขอ
แก้แค้นศัตรูของข้าพเจ้าให้
ข้าพเจ้าเถิด’

4 ฝ่ายผู้พิพากษานี้ไม่ยอมทำ
จนช้านาน แต่ภายหลังเขานึกใน
ใจว่า ‘แม้ว่าเราไม่เกรงกลัวพระ
เจ้าและไม่เห็นแก่มนุษย์

5 แต่เพราะแม่ม่ายคนนี้มากวน
เราให้ลำบาก เราจะแก้แค้นให้
เขา เพื่อมิให้นางมารบกวน
บ่อยๆให้เรารำคาญใจ”

6 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า
“จงฟังคำที่ผู้พิพากษาธรรมนี้
ได้พูด

7 พระเจ้าจะไม่ทรงแก้แค้นให้
คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ผู้
ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลาง
คืนหรือ พระองค์จะอดพระทัย
ไว้ช้านานหรือ

8 เรบอกท่านทั้งหลายว่า พระ
องค์จะทรงแก้แค้นให้เขาโดย
เร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่าน
จะพบความเชื่อในแผ่นดินโลก
หรือ”

คำอุปมาเกี่ยวกับ

คนฟาริสีและคนเก็บภาษี

9 สำหรับบางคนที่ไม่ไวใจในตัวเอง
ว่าเป็นคนชอบธรรมและได้ดู
ถูกคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสคำ
อุปมานี้ว่า

10 “มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐาน

(32) ปฐก 19:26 (33) มธ 10:39; มก 8:35 (34) มธ 24:40 (35) มธ 24:40-41

(37) โยบ 39:30; มธ 24:28 (1) ลก 11:5; รม 12:12; อฟ 6:18 (5) ลก 11:8

(7) วว 6:10 (8) สบ 10:37; 2 ปต 3:8-9 (9) สภข 30:12; ลก 10:29; 16:15

ในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวก
ฟาริสี และคนหนึ่งเป็นพวกเก็บ
ภาษี

11 คนฟาริสีนั้นยืนนึกในใจของ
ตนอธิษฐานว่า `ข้าแต่พระเจ้า
ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระ
องค์ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคน
อื่นซึ่งเป็นคนฉ้อโกง คนอธรรม
และคนลวงประเวณี และไม่
เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้

12 ในสัปดาห์หนึ่งข้าพระองค์
ถืออดอาหารสองหน และของ
สารพัดซึ่งข้าพระองค์หาได้ ข้า
พระองค์ได้เอาสิบชักหนึ่งมา
ถวาย`

13 ฝ่ายคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่
แต่ไกล ไม่แหงนดูฟ้า แต่ตอก
ของตนว่า `ข้าแต่พระเจ้า ขอ
ทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระ
องค์ผู้เป็นคนบาปเถิด`

14 เราบอกท่านทั้งหลายว่า คน
นี้แหละเมื่อกลับลงไปยังบ้าน
ของตนก็นับว่าชอบธรรมยิ่งกว่า
อีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคน
ที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง
แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้อง
ถูกยกขึ้น”

**พระเยซูทรงอวยพร
แก่เด็กเล็กๆ**

(มธ 19:13-15)

(มก 10:13-16)

15 แล้วเขาอุ้มทารกมาหาพระ

องค์ เพื่อให้พระองค์ทรงถูก
ต้องทารกนั้น แต่เหล่าสาวก
เมื่อเห็นเข้าก็ห้ามเขา

16 แต่พระเยซูทรงเรียกเขามา
แล้วตรัสว่า “จงยอมให้เด็ก
เล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขา
เลย เพราะว่าอาณาจักรของ
พระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็ก
เหล่านั้น

17 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้ง
หลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอา-
ณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็ก
เล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักร
นั้นไม่ได้”

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม

(มธ 19:16-30)

(มก 10:17-31)

18 มีขุนนางผู้หนึ่งทูลถามพระ
องค์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ
ข้าพเจ้าจะทำประการใดจึงจะได้
ชีวิตนิรันดรเป็นมรดก”

19 พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า
“ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม
ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้า
องค์เดียว

20 ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่ง
ว่า `อย่าลวงประเวณีฝ่าเมียเขา
อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่า
เป็นพยานเท็จ จงให้เกียรติแก่
บิดามารดาของตน”

21 คนนั้นจึงทูลว่า “ข้อเหล่านี้
ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็น

(11) สดต 135:2; อสย 1:15 (14) โยบ 22:29; มธ 23:12 (15) มธ 19:13; มก 10:13
(16) มธ 18:3; 1 คร 14:20 (17) มธ 18:3; มก 10:15 (18) มธ 19:16; มก 10:17-30
(19) สดต 86:5 (20) อพย 20:12; พบญ 5:16; มก 10:19; รม 13:9 (21) ฟป 3:6

เด็ก ๆ มา”

22 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินอย่างนั้น พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาลีงของซึ่งท่านมีอยู่และแจกจ่ายให้คนอนาถา ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา”

23 แต่เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้นก็ เป็นทุกข์นัก เพราะเขาเป็นคนมั่งมีมาก

24 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขาเป็นทุกข์นัก พระองค์จึงตรัสว่า “คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากจริงหนา

25 เพราะว่าตัวอูฐจะรอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า”

26 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้ยินจึงว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้”

27 แต่พระองค์ตรัสว่า “สิ่งที่มนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้”

28 เปโตรจึงทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละทั้งสิ่งสารพัด ติดตามพระองค์มา”

29 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้สละเรือนหรือบิดามารดา หรือพี่น้องหรือภรรยา หรือบุตร เพราะ

เห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า 30 ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนหลายเท่า และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์”

**พระเยซูทรงพยากรณ์ถึง
ความตายและ
การฟื้นคืนชีพ
ของพระองค์**

(มธ 20:17-19)

31 พระองค์ทรงพาสาวกสิบสองคนไปกับพระองค์แล้วตรัสกับเขาว่า “ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดซึ่งเหล่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ว่าด้วยบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ

32 ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะต้องถูกมอบไว้กับคนต่างชาติ และเขาจะเยาะเย้ยทำนุ กระทบหยาบคายแก่ท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน

33 เขาจะโบยตีและฆ่าท่านเสียแล้วในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นใหม่”

34 ฝ่ายเหล่าสาวกมิได้เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเลย และคำนั้นก็ถูกซ่อนไว้จากเขา และเขาไม่รู้เนื้อความซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

**ทรงรักษาคนตาบอด
ใกล้เมืองเยรีโค**

35 ต่อมา เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้เมืองเยรีโค มีคนตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ริมหนทาง

(22) มธ 6:19; 1 ทธ 6:19 (24) สภษ 11:28; มธ 19:23 (27) โยบ 42:2; ยรม 32:17

(28) มธ 19:27 (29) พบญ 33:9 (30) โยบ 42:10 (31) สดต 22; อสย 53; มธ 16:21

(32) มธ 27:2; ลก 23:1 (34) มก 9:32; ลก 2:50 (35) มธ 20:29; มก 10:46-52

36 เมื่อเขาได้ยินเสียงประชาชนเดินผ่านไป จึงถามว่าเรื่องอะไรกัน

37 คนพวกนั้นจึงบอกเขาว่า พระเยซูชวานาซาเรธเสด็จไป

38 คนตาบอดนั้นจึงร้องว่า "ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด"

39 คนที่เดินไปข้างหน้านั้นจึงห้ามเขาให้นิ่ง แต่เขายังร้องขึ้นว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด"

40 พระเยซูทรงประทับยืนอยู่สั่งให้พวกคนตาบอดมาหาพระองค์ เมื่อเขามาใกล้แล้ว พระองค์ทรงถามเขา

41 ว่า "เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรให้เจ้า" เขาทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า โปรดให้ข้าพระองค์เห็นได้"

42 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "จงเห็นเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ"

43 ในทันใดนั้น เขาก็เห็นได้ และตามพระองค์ไปพลางถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเมื่อคนทั้งปวงได้เห็นเช่นนั้นก็สรรเสริญพระเจ้า

**ศักเคียสคนเก็บภาษี
ได้รับความรอด**
19 ฝ่ายพระเยซูจึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะ

ทรงผ่านไป

2 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อศักเคียส ผู้ซึ่งเป็นนายด่านภาษีและเป็นคนมั่งมี

3 ศักเคียสพยายามจะดูให้เห็นพระเยซูว่าพระองค์เป็นผู้ใด แต่ดูไม่เห็นเพราะคนแน่น ด้วยเขาเป็นคนเตี้ย

4 เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อจะได้เห็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จไปทางนั้น

5 เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงที่นั้น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูศักเคียส แล้วตรัสแก่เขาว่า "ศักเคียสเอ๋ย จงรีบลงมา เพราะว่าเราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่านวันนี้"

6 แล้วเขาก็รีบลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความปรีดี

7 เมื่อคนทั้งปวงเห็นแล้วเขาก็พากันบ่นว่า "พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป"

8 ฝ่ายศักเคียสยื่นทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าของ "ดูเถิด พระองค์เจ้าข้า ทรมัยสิ่งของของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนอนาถาครึ่งหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้ออโกงของของผู้ใด ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาสี่เท่า"

9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "วันนี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว"

(38) มธ 9:27 (42) ลก 17:19 (43) ลก 5:26; กจ 4:21; 11:18

(1) ยชว 6:26; 1 พกษ 16:34 (3) ยน 12:21 (7) มธ 9:11; ลก 5:30; 15:2

(8) อพย 22:1; ลนต 6:5; กตว 5:7; 1 ซมอ 12:3 (9) ลก 3:8; 13:16; รม 4:16; กท 3:7

เพราะคนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย

10 เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด”

คำอุปมาเกี่ยวกับเงินสิบมินา

11 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเหตุการณ์นั้น พระองค์ได้ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังต่อไป เพราะพระองค์เสด็จมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเพราะเขาทั้งหลายคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน

12 เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “มีเจ้านายองค์หนึ่งไปเมืองไกลเพื่อจะรับอำนาจมาครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา

13 ท่านจึงเรียกผู้รับใช้ของท่านสิบคนมามอบเงินไว้แก่เขาสิบมินา สั่งเขาว่า ‘จงเอาไปค้าขายจนเราจะกลับมา’

14 แต่ชาวเมืองซึ่งท่านผู้นั้น จึงใช้คณะทูตตามไปทูลท่านว่า ‘เราไม่ต้องการให้ผู้นี้ครองครองเรา’

15 ต่อมาเมื่อท่านได้รับอำนาจครองอาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกผู้รับใช้ทั้งหลายที่ท่านได้ให้เงินไว้ นั้นมา เพื่อจะได้รู้ว่าเขาทุกคนค้าขายได้กำไรที่มากน้อย

16 ฝ่ายคนแรกมาบอกว่า ‘ท่าน

เจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมินา’

17 ท่านจึงพูดกับเขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เจ้าจงมีอำนาจครอบครองสิบเมืองเถิด’

18 คนที่สองมาบอกว่า ‘ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรห้ามินา’

19 ท่านจึงพูดกับเขาเหมือนกันว่า ‘เจ้าจงครอบครองห้าเมืองเถิด’

20 อีกคนหนึ่งมาบอกว่า ‘ท่านเจ้าข้า ดุเถิด นี่เงินมินาหนึ่งของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้อเอาผ้าห่อเก็บไว้

21 เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บผลซึ่งท่านมิได้ลงแรง และเกี่ยวที่ท่านมิได้หว่าน’

22 ท่านจึงตอบเขาว่า ‘เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราจะปรับโทษเจ้าโดยคำของเจ้าเอง เจ้าก็รู้หรือว่าเราเป็นคนเข้มงวด เก็บผลซึ่งเรามีได้ลงแรง และเกี่ยวที่เรามิได้หว่าน

23 ก็เหตุไฉนเจ้ามิได้ฝากเงินของเราไว้ที่ธนาคารเล่า เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเรากับดอกเบี้ยยด้วย’

24 แล้วท่านสั่งคนที่ยืนอยู่ที่นั่น

(10) มธ 18:11; ลก 5:32; รม 5:8 (11) กจ 1:6

(12) มธ 25:14-30; มก 13:34 (14) ยน 1:11 (17) มธ 25:21, 23; ลก 16:10

(21) มธ 25:24 (22) 2 ซมอ 1:16; โยบ 15:6; มธ 12:37; 25:26

ว่า 'จงเอาเงินมินาหนึ่งนั้นไป
จากเขา ให้แก่คนที่มีสิบมินา'
25 (คนเหล่านั้นบอกท่านว่า
'ท่านเจ้าข้า เขามีสิบมินาแล้ว')
26 เรียบอกเจ้าทั้งหลายว่า ทุก
คนที่มีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้เขา
อีก แต่ผู้ที่ไม่มีแม้ว่าซึ่งเขามีอยู่
นั้นจะต้องเอาไปจากเขา
27 ฝ่ายพวกศัตรูของเราที่ไม่
ต้องการให้เราครอบครองเขา
นั้น จงพาเขามาที่นี่และฆ่าเสีย
ต่อหน้าเรา"

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มิชย

(มธ 21:1-11)

(มก 11:1-11)

28 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้น
แล้ว พระองค์ทรงดำเนินนำหน้า
เขาไปจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
29 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมา
ใกล้หมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้าน
เบธานีบนภูเขาซึ่งเรียกว่า
มะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้
สาวกสองคนของพระองค์ไป
30 สั่งว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านที่
อยู่ตรงหน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะ
พบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ที่ยังไม่
เคยมีใครขี่เลย จงแก้มันจน
มาเถิด
31 ถ้ามีผู้ใดถามท่านว่า 'ท่าน
แก้มันทำไม' จงบอกเขาว่า
'เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรง
ประสงค์ลูกลานี'"

32 สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบ
เหมือนที่พระองค์ตรัสแก่เขา
แล้ว

33 เมื่อเขากำลังแก้ลูกลานีนั้น
พวกเจ้าของก็ถามเขาว่า "ท่าน
แก้ลูกลาทำไม"

34 ฝ่ายเขาตอบว่า "องค์พระผู้
เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลานี"

35 แล้วเขาก็จูงลูกลามายังพระ
เยซู และเอาเสื่อของตนปูลงบน
หลังลา และเชิญพระเยซูขึ้น
ทรงลานีนั้น

36 เมื่อพระองค์เสด็จไป เขา
ทั้งหลายก็เอาเสื่อของตนปูลง
ตามหนทาง

37 เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ที่
ซึ่งจะลงไปจากภูเขามะกอกเทศ
แล้ว เหล่าสาวกทุกคนมีความ
เปรมปรีดีเพราะบรรดาบทกวีซึ่ง
เขาได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญ
พระเจ้าเสียงดัง

38 ว่า "ขอให้ พระมหากษัตริย์
ผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์
พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ จง
มีสันติสุขในสวรรค์ และทรง
สง่าราศีในที่สุด"

39 ฝ่ายฟาริสีบางคนในหมู่
ประชาชนนั้น ทูลพระองค์ว่า
"อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่า
สาวกของท่าน"

40 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "เรา
บอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคน

(26) มธ 13:12; 25:29; มก 4:25; ลก 8:18 (28) มก 10:32

(29) มธ 21:1; มก 11:1; ยน 8:1 (32) ลก 22:13 (35) 2 พกษ 9:13; มธ 21:7

(37) ลก 13:17; 18:43 (38) สดต 118:26; ลก 2:14; อฟ 2:14 (40) สบก 2:11

เหล่านี้จะนั่งเสีย ศิลานี้ทั้งหลายก็
ยังจะส่งเสียงร้องทันที”

ทรงกินแสงเพราะ

กรุงเยรูซาเล็ม

(ลก 13:34-35)

41 ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้
ทอดพระเนตรเห็นกรุงแล้ว ก็
กินแสงสงสารกรุงนั้น

42 ตรัสว่า “ถ้าเจ้า คือเจ้าเอง
รู้ในกาลวันนี้ว่า สิ่งอะไรจะให้
สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นบัง
ซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว

43 ด้วยว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อ
ศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงเทินต่อสู้
เจ้า และล้อมขังเจ้าไว้ทุกด้าน

44 แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบ
บนพื้นดิน กับลูกทั้งหลายของ
เจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า และเขาจะไม่
ปล่อยให้ศิลาช้อนทับกันไว้ภายใน
เจ้าเลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้เวลา
ที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า”

ทรงชำระพระวิหารอีก

(มธ 21:12-16)

(มก 11:15-18)

45 ฝ่ายพระองค์เสด็จเข้าไปในพระ
วิหาร แล้วทรงเริ่มขับไล่คนทั้ง
หลายที่ซื้อขายอยู่นั้น

46 ตรัสแก่เขาว่า “มีพระวจนะ
เขียนไว้ว่า ‘นิเวศของเราเป็น
นิเวศสำหรับอธิษฐาน’ แต่เจ้า
ทั้งหลายมากกระทำให้เป็น ‘ถ้ำ
ของพวกโจร’”

47 พระองค์ทรงสั่งสอนในพระ
วิหารทุกวัน แต่พวกปุโรหิตใหญ่
พวกธรรมาจารย์ และคนสำ-
คัญของพลเมืองได้หาช่องที่จะ
ประหารพระองค์เสีย

48 แต่เขาไม่พบช่องทางที่จะ
กระทำอะไรได้ เพราะว่าคนทั้ง
ปวงชอบฟังพระองค์มาก

**พวกธรรมาจารย์ถามเกี่ยวกับ
สิทธิอำนาจของพระเยซู**

(มธ 21:23-27)

(มก 11:27-33)

20 ต่อมาวันหนึ่งเมื่อพระ
องค์กำลังทรงสั่งสอน
คนทั้งปวงในพระวิหารและ
ประกาศข่าวประเสริฐ พวก
ปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์
และพวกผู้ใหญ่มาพบพระองค์
2 และทูลพระองค์ว่า “จงบอก
พวกเราเถิด ท่านกระทำการ
เหล่านี้โดยสิทธิอันใด หรือใคร
ให้สิทธินี้แก่ท่าน”

3 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “เรา
จะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่ง
ด้วย จงตอบเราเถิด

4 คือบัญญัติมาของยอห์นนั้นมา
จากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์”

5 เขาจึงปรึกษากันว่า “ถ้าเราจะ
ว่า ‘มาจากสวรรค์’ ท่านจะถาม
ว่า ‘เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อ
ยอห์นเล่า’

6 แต่ถ้าเราจะว่า ‘มาจากมนุษย์’

(41) ยน 11:35 (42) กจ 10:36; รม 5:1 (43) ยรม 6:3, 6 (44) 1 พกษ 9:7; มธ 24:2
(45) มก 11:11 (46) อสย 56:7; ยรม 7:11 (47) ลก 21:37; ยน 7:19 (48) ลก 21:38
(1) มธ 21:23-27 (2) กจ 4:7; 7:27 (4) ยน 1:26, 31 (6) ลก 7:24-30

คนทั้งปวงก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะเขาทั้งหลายถือกันว่า ยอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์”

7 เขาจึงตอบว่าเขาไม่ทราบว่ามีมาจากไหน

8 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากะทำการเหล่านี้โดยลึทธิอันใด”

**คำอุปมาเกี่ยวกับ
คนเข้าสวนที่ชั่วร้าย**

(ออสย 5:1-7)

9 แล้วพระองค์ตั้งต้นตรัสคำอุปมาให้คนทั้งหลายฟังตั้งตอไปนี้ว่า “ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่นและให้ชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกลเสียช้านาน

10 เมื่อถึงเวลาแล้วจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเข้าสวนเหล่านั้น เพื่อเขาทั้งหลายจะได้มอบผลจากสวนองุ่นแก่เขาบ้าง แต่คนเข้าสวนนั้นได้เมียนตีผู้รับใช้คนนั้นและไล่ให้กลับไปมือเปล่า

11 แล้วเจ้าของสวนจึงใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่ง แต่คนเข้าสวนได้เมียนตีและทำการน่าอัปยศต่างๆแก่ผู้รับใช้นั้นด้วย และได้ไล่ให้กลับไปมือเปล่า

12 แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนที่สามไปและคนเข้าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บ แล้วผลักไสออกไป

13 ฝ่ายเจ้าของสวนองุ่นจึงว่า ‘เราจะทำอะไรดี เราจะใช้บุตรชายที่รักของเราไป เมื่อเห็นบุตรนั้นพวกเขาคงจะเคารพนับถือ’

14 แต่พวกคนเข้าสวนเมื่อเห็นบุตรนั้นก็ปรึกษากันว่า ‘คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย เพื่อมรดกจะตกกับเรา’

15 แล้วเขาก็ผลักบุตรนั้นออกไปนอกสวนองุ่นฆ่าเสีย เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะอย่างไรกับเขาเหล่านั้น

16 ท่านจะมาฆ่าคนเข้าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า” คนทั้งหลายเมื่อได้ยินดังนั้นจึงว่า “ขู่อพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย”

17 ฝ่ายพระองค์ทรงเพ่งดูเขาและตรัสว่า “เหตุฉะนั้นพระวจนะซึ่งเขียนไว้ทำนายความอย่างไรกันซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธรเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามมเอกแล้ว’

18 ผู้ใดล้มทับศิลานั้น ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ก็จะมีบุตรผู้หนึ่งจนแหลกเป็นผุยผง”

คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย

19 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และ

(9) มก 12:1-12 (10) 1 สด 2:15 (14) มธ 27:21-23; ยน 11:47-48; ฮบ 1:1-3 (15) ลก 23:33 (16) รม 11:1, 11 (17) สดต 118:22 (18) อสย 8:14-15; ดนล 2:34-35, 44-45; มธ 21:44

พวกธรรมมาจารย์รู้ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานนกระทบบพวกเขาเอง จึงอยากจะจับพระองค์ในเวลานั้นแต่เขากลัวประชาชน

20 เขาจึงตามดูพระองค์ และใช้คนให้ปลอมเป็นเหมือนคนชอบธรรมไปสอดแนม หวังจะจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อจะมอบพระองค์ไว้ในอำนาจและอาชญาของเจ้าเมือง

21 คนเหล่านั้นจึงทูลถามพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านกล่าวและสั่งสอนล้วนแต่ความจริง และมีได้เลือกหน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริง ๆ"

22 การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่"

23 ฝ่ายพระองค์ทรงหยั่งรู้อุบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายทดลองเราทำไม"

24 จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเถิด รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร" เขาทูลตอบว่า "ของซีซาร์"

25 แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า "ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า"

26 คนเหล่านั้นจับผิดในพระ

ดำรัสของพระองค์ต่อหน้าประชาชนไม่ได้ และเขาก็ประหลาดใจในพระดำรัสตอบของพระองค์จึงนิ่งไป

ทรงตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจาก

(มธ 22:23-33)

(มก 12:18-27)

27 ยังมีพวกสะดูสีบางคนมาหาพระองค์ ซึ่งเขาทั้งหลายว่าการฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์

28 ว่า "อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า 'ถ้าชายผู้ใดตายและมีภรรยาแต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับที่สะใภ้ที่นั้นไว้เป็นภรรยาของตนเพื่อสืบเชื้อสายของผู้ชายไว้'

29 ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายไม่มีบุตร 30 แล้วน้องที่สองก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา แล้วเขาก็ตายไม่มีบุตร

31 ที่สามนั้นก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา ทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกันไม่มีบุตร แล้วก็ตาย

32 ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย

33 เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว"

(20) มธ 22:15 (21) มธ 22:16; มก 12:14

(25) มธ 17:24-27; รม 13:7; 1 ปด 2:13-17

(27) มธ 22:23-33; มก 12:18-27; กจ 23:6-8

34 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "คนในโลกนี้มีการสมรสกัน และยกให้เป็นสามีภรรยากัน

35 แต่เขาเหล่านั้นที่สมควรจะบรรลุลูกถึงโลกหน้าและบรรลุลูกถึงการฟื้นคืนมาจากความตาย ไม่มีการสมรสกันหรือยกให้เป็นสามีภรรยากัน

36 และเขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะเขาเป็นเหมือนทูตสวรรค์ เป็นบุตรของพระเจ้า ด้วยว่าเป็นลูกแห่งการฟื้นคืนมาจากความตาย

37 แต่คนที่ตายจะถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่นั้น โมเสสก็จะได้สำแดงในเรื่องพุ่มไม้ คือที่ได้เรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า 'เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ'

38 พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ด้วยว่าจำเพาะพระเจ้าคนทุกคนเป็นอยู่"

พวกธรรมมาจารย์ไม่สามารถ

ที่จะตอบพระเยซูได้

(มธ 22:41-46)

(มก 12:35-37)

39 ธรรมมาจารย์บางคนจึงทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า ท่านพูดดีแล้ว"

40 หลังจากนั้น พวกเขาก็ไม่กล้าจะทูลถามพระองค์ต่อไปอีก

41 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "ที่คนทั้งหลายว่า พระคริสต์ทรงเป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร

42 ด้วยว่าท่านดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา

43 จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'

44 ดาวิดยังได้ทรงเรียกท่านว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้"

พระเยซูทรงกล่าวโทษ

พวกธรรมมาจารย์

(มธ 23:1-36)

(มก 12:38-40)

45 เมื่อคนทั้งหลายกำลังฟังอยู่ พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า

46 "จงระวังพวกธรรมมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา ชอบให้คนค้ำบกลางตลาด ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง

47 เขาริบเอาเรือนของหญิงม่ายและอูฐฐานไถ้อวดเสียยืดยาว เขาทั้งหลายนั้น จะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น"

(35) ฟป 3:11 (36) รม 8:23; 1 คร 15:42 (37) อพย 3:1; กจ 7:30 (38) รม 6:10 (41) มธ 22:41; มก 12:35 (42) สดต 110:1; กจ 2:34 (44) กจ 13:22-23; รม 1:3 (45) มธ 23:1; มก 12:38 (46) มธ 23:5; ลก 11:43; 14:7 (47) มธ 6:5-6; 23:14

เงินถวายของหญิงม่าย

(มก 12:41-44)

21 พระองค์เงยพระพักตร์ทอดพระเนตรเห็นคนมั่งมีทั้งหลายนำเงินมาใส่ในตู้เก็บเงินถวาย

2 พระองค์ทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนนำเหรียญทองแดงสองอันมาใส่ด้วย

3 พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายจนคนนี้ได้ใส่ไว้มากกว่าคนทั้งปวงนี้"

4 เพราะว่าคนทั้งปวงนี้ได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ถวาย แต่พระเจ้า แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด"

ทรงเทศนาที่ภูเขามะกอกเทศ

(มธ 24-25; มก 13)

5 เมื่อบางคนพุดชมพระวิหารว่าได้ตกแต่งไว้ด้วยศิลางามและเครื่องถ้วย พระองค์จึงตรัสว่า

6 "สิ่งเหล่านี้ที่ท่านทั้งหลายเห็น วันหนึ่งศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้"

7 เขาทั้งหลายทูลถามพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าการนี้ทั้งปวงนี้จวนจะบังเกิดขึ้น"

เส้นทางของคนยุคนี

(มธ 24:4-14)

8 พระองค์จึงตรัสว่า "ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราและว่า 'เราเป็นพระคริสต์' และว่า 'เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว' ท่านทั้งหลายอย่าตามเขาไปเลย"

9 เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและการจลาจล อย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจำเป็นต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังจะไม่มาทันที"

10 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร"

11 ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรง และจะมีความวิบัติอันน่ากลัว และหมายสำคัญใหญ่ๆ จากฟ้าสวรรค์"

12 แต่ก่อนเหตุการณ์เหล่านี้ เขาจะจับท่านไว้ และจะข่มเหงท่านและมอบท่านไว้ในธรรมศาลาและในคุก และพาท่านไปต่อหน้ากษัตริย์และเจ้าเมือง เพราะเหตุนามของเรา

13 การนั้นจะเกิดแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้เป็นพยาน

(1) มก 12:41 (2) มก 12:42 (3) 2 คร 8:12 (4) 2 คร 8:12 (5) มธ 24:1; มก 13:1 (6) อสย 64:10; พคค 2:6 (8) มธ 24:4; มก 13:5; อฟ 5:6 (9) วว 6:4 (10) มธ 24:7 (11) วว 6:12 (12) มก 13:9; ยน 16:2 (13) ฟป 1:12; 2 ธส 1:5 (14) มธ 10:19

14 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลาย ต้องปลงใจไว้ว่า จะไม่คิดนึก ก่อนว่าจะแก้ตัวอย่างไร

15 ด้วยว่า เราจะให้ปากและ ปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลาย ของท่านจะต่อต้านและคัดค้าน ไม่ได้

16 แม้แต่บิดามารดาญาติพี่น้อง และมี ทรสหายจะทรยศท่าน และพวกเขาจะฆ่าบางคนในพวก ท่านเสีย

17 คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่าน เพราะเหตุนามของเรา

18 แต่ผมของท่านสักเส้นหนึ่ง จะเสียไปก็หาไม่ได้

19 ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความ อุดหนุนของท่าน

**การทำลายกรุงเยรูซาเล็ม
ในอนาคต**

(มธ 24:15-21; มก 13:14)

20 เมื่อท่านเห็น กองทัพทั้ง หลายมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซา- เล็ม เมื่อนั้นจงรู้ว่า วิกฤตของกรุง นั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว

21 เวลานั้น ให้ผู้ที่อยู่ในแคว้น ยูเดียหนีไปยังภูเขาศาและผู้ที่อยู่ใน กรุงให้ออกไป และผู้ที่อยู่ บ้านนอกอย่าให้เข้ามาในกรุง

22 เพราะว่าเวลานั้นเป็นวันแห่ง การแก้แค้นเพื่อจะให้สิ่งสารพัด ที่เขียนไว้นั้นสำเร็จ

23 แต่ในวันเหล่านั้น วิกฤตแก่

หญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกิน นมอยู่ เพราะว่าจะมีความทุกข์ ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และ จะทรงพระพิโรธแก่พลเมืองนี้

24 เขาจะล้มลงด้วยคมดาบ และ ต้องถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยทั่ว ทุกประชาชาติ และคนต่างชาติ จะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จน กว่าเวลาที่กำหนดของคนต่างชาติ นั้นจะครบถ้วน

**การเสด็จกลับมาด้วย
สง่าราศีของพระคริสต์**

(มธ 24:29-31)

(มก 13:24-27)

25 จะมี หมายสำคัญที่ดวงอา- ทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาว ทั้งปวง และบนแผ่นดินก็จะมี ความทุกข์ร้อนตามชาติต่างๆซึ่ง มีความฉงนสนเท่ห์เพราะเสียง กึกก้องของทะเลและคลื่น

26 จิตใจมนุษย์ก็จะสับสนไป เพราะความกลัว และเพราะสัง- หรณ์ถึงเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิด ในโลก ด้วยว่า *‘บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือน สะท้านไป’*

27 เมื่อนั้น เขาจะเห็นบุตร มนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรง ฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอัน มาก

28 เมื่อเหตุการณ์ทั้งปวงนี้เริ่ม จะบังเกิดขึ้นนั้น จงยึดตัวและ

(15) กจ 6:10 (16) มคา 7:6; มก 13:12 (17) มธ 10:22 (18) มธ 10:30; ลก 12:7 (20) มธ 24:15 (22) อสย 63:4; ดนล 9:24 (23) มธ 24:19 (24) ดนล 9:27; 12:7 (25) อสย 13:9; มธ 24:29 (26) มธ 24:29 (27) ดนล 7:13; มธ 16:27 (28) รม 8:19

ผงกศีรษะขึ้น ด้วยการไถ่ท่าน
ใกล้จะถึงแล้ว”

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ

(มธ 24:32-33)

(มก 13:28-29)

29 พระองค์ตรัสคำอุปมาแก่เขา
ว่า “จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ที่
งอกเกิด

30 เมื่อผลิใบออกแล้ว ท่านทั้ง
หลายก็เห็นและรู้ตัวเองว่า ฤดู
ร้อนจวนจะถึงแล้ว

31 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้ง
หลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้น
เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าอาณาจักรของ
พระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว

32 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้ง
หลายว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่
ล่องลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะ
สำเร็จ

33 ไฟและดินจะล่องไป แต่ถ้อย
คำของเราจะสูญหายไปหามิได้
เลย

จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน

34 แต่จงระวังตัวให้ดี เกือบกว่า
ในเวลาหนึ่งเวลาใดใจของท่าน
จะลั่นไปด้วยอาการกินและดื่ม
และด้วยการเมา และด้วยคิด
กังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะ
มาถึงท่านโดยไม่รู้ตัว

35 เพราะว่าวันนั้นจะมาดจวบ
แล้วถึงคนทั้งปวงที่อยู่ทั่ว
พื้นแผ่นดินโลก

36 เหตุฉะนั้น จงเฝ้าระวังและ
อธิษฐานอยู่ตลอดเวลา เพื่อท่าน
ทั้งหลายสมควรที่จะพ้นเหตุ-
การณ์ทั้งปวงซึ่งจะบังเกิดมา
นั้น และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตร
มนุษย์ได้”

37 กลางวันพระองค์ทรงสั่งสอน
ในพระวิหาร และกลางคืนก็
เสด็จออกไปประทับที่ภูเขาศือ
มะกอกเทศ

38 คนทั้งปวงก็มาหาพระองค์
ในพระวิหารแต่เช้าตรู่เพื่อจะฟัง
พระองค์

ยูดาสตกลงว่า

จะทรยศพระเยซู

(มธ 26:14-15)

(มก 14:10-11)

22 เทศกาลเลี้ยงขนมปังไร้
เชื้อที่เรียกว่าปัสกามา
ใกล้แล้ว

2 พวกเขาปุโรหิตใหญ่กับพวก
ธรรมจารย์หาช่องทางว่าเขาจะ
ฆ่าพระองค์ได้อย่างไร เพราะ
เขากลัวประชาชน

3 ฝ่ายชาตานเข้าดลใจยูดาสที่
เรียกว่าอิสคาริโอทที่นับเข้าใน
พวกสาวกสิบสองคน

4 ยูดาสได้ไปปรึกษากับพวกปุ-
โรหิตใหญ่และพวกนายทหารว่า
จะทรยศพระองค์ให้เขาได้ด้วย
วิธีใด

5 คนเหล่านั้นดีใจ และตกลงกับ

(29) มธ 24:32; มก 13:28 (33) อสย 40:8 (34) มธ 24:42 (35) 1 ธส 5:2; วา 3:3

(36) สดต 1:5; มธ 24:42; มก 13:33 (37) ลก 22:39; ยน 8:1 (1) มธ 26:2; มก 14:1

(2) สดต 2:2; ยน 11:47; กจ 4:27 (3) มธ 10:2; มก 14:10; ยน 13:2 (5) ศคย 11:12

ยูดาสว่าจะให้เงิน
6 ยูดาสจึงให้สัญญา และคอยหา
โอกาสที่จะทรยศพระองค์ให้แก่
เขาเมื่อว่างคน

**การเตรียมสำหรับ
งานเลี้ยงปัสกา**

(มธ 26:17-19; มก 14:12)

7 พอถึงวันกินขนมปังไร้เชื้อ
เมื่อเขาต้องฆ่าลูกแกะสำหรับ
ปัสกา

8 พระองค์จึงทรงใช้เปโตรและ
ยอห์นไปสั่งว่า "จงไปจัดเตรียม
ปัสกาให้เราทั้งหลายกิน"

9 เขาทูลถามพระองค์ว่า "พระ
องค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระ
องค์ทั้งหลายจัดเตรียมที่ไหน"

10 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ดู
เถิด เมื่อท่านเข้าไปในกรุงก็จะ
มีชายคนหนึ่งหันมือนำมาพบ
ท่าน เขาจะเข้าไปเรือนไหน จง
ตามเขาไปในเรือนนั้น

11 จงพูดกับเจ้าของเรือนว่า
"พระอาจารย์ให้ถามท่านว่า
"ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่า
สาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน"

12 เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็น
ห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว
ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้เถิด"

13 เขาทั้งสองจึงไปและพบ
เหมือนคำที่พระองค์ได้ตรัสแก่
เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้
พร้อม

การเลี้ยงปัสกา

(มธ 26:20; มก 14:17)

(ยน 13)

14 เมื่อถึงเวลาพระองค์ทรงเอน
พระกายลงเสวยพร้อมกับอัคร-
สาวกลีบสองคน

15 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เรามี
ความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะกิน
ปัสกานี้กับพวกท่าน ก่อนเราจะ
ต้องทนทุกข์ทรมาน

16 ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายว่า
เราจะไม่กินปัสกานี้อีกจนกว่าจะ
สำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า"

17 พระองค์ทรงหยิบถ้วย ขอบ
พระคุณแล้วตรัสว่า "จงรับถ้วย
นี้แบ่งกันดื่ม

18 เพราะเราบอกท่านทั้งหลาย
ว่า เราจะไม่มีดื่มนำองุ่นจากเถา
องุ่นต่อไปอีกจนกว่าอาณาจักร
ของพระเจ้าจะมา"

ทรงประทานพิธีระลึกถึง

องค์พระผู้เป็นเจ้า

(มธ 26:26-29)

19 พระองค์ทรงหยิบขนมปัง
ขอบพระคุณแล้วหักส่งให้แก่เขา
ทั้งหลายตรัสว่า "นี่เป็นกายของ
เรา ซึ่งได้ให้สำหรับท่านทั้ง
หลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็น
ที่ระลึกถึงเรา"

20 เมื่อรับประทานแล้ว จึงทรง
หยิบถ้วยกระทำเหมือนกันตรัส
ว่า "ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่

(6) สดต 41:9 (7) มธ 26:17-19; มก 14:12-16 (13) ลก 19:32

(14) มธ 26:20; มก 14:17 (16) ลก 14:15; กจ 10:41; วว 19:9

(18) มธ 26:29; มก 14:25 (19) มธ 26:26; มก 14:22; 1 คร 11:23 (20) 1 คร 10:16

โดยโลหิตของเราซึ่งเทออกเพื่อ
ท่านทั้งหลาย

อัครสาวกผู้หนึ่ง

จะทรยศพระเยซู

(มธ 26:21-25)

(มก 14:18-21)

21 แต่ดูเถิด มือของผู้ที่จะ
ทรยศเราก็ออยู่กับเราบนโต๊ะ

22 เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไป
เหมือนได้ทรงดำริไว้แต่ก่อน
แล้ว แต่วิถีแก่ผู้หนึ่งที่ทรยศ
พระองค์”

23 เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกัน
และกันว่า จะเป็นใครในพวกเขา
ที่จะกระทำการนั้น

ยากอบและยอห์น

อยากเป็นใหญ่

24 มีการเถียงกันด้วยว่าจะนับ
ว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด

25 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า
”กษัตริย์ของคนต่างชาติย่อม
เป็นเจ้าของเหนือเขา และผู้ที่มีอำ-
นาจเหนือเขานั้น เขาเรียกว่าเจ้า
บุญนายคุณ

26 แต่พวกท่านจะหาเป็นอย่าง
นั้นไม่ ผู้ใดในพวกท่านที่เป็น
ใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือน
ผู้เล็กน้อยที่สุด และผู้ใดเป็น
นาย ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับ
ใช้

27 ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่
เอนกายลงรับประทานหรือผู้รับ

ใช้ ผู้ที่เอนกายลงรับประทานมิ
ใช่หรือ แต่ว่าเราอยู่ท่ามกลาง
ท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้

อัครสาวกจะพิพากษา

พวกอิสราเอล

ในอาณาจักรของพระเจ้า

28 ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นคนที่
ได้อยู่กับเราในเวลาที่เรากูกทด
ลอง

29 และพระบิดาของเราได้ทรง
จัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่
เราอย่างไร เราก็จะจัดเตรียม
อาณาจักรมอบให้แก่ท่านทั้ง
หลายเหมือนกัน

30 คือท่านทั้งหลายจะกินและ
ดื่มที่โต๊ะของเราในอาณาจักร
ของเรา และจะนั่งบนที่นั่ง
พิพากษาพวกอิสราเอลสิบสอง
ตระกูล”

ทรงพยากรณ์ถึง

การปฏิเสธของเปโตร

(มธ 26:33-35)

(มก 14:29-31)

31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส
ว่า ”ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด
ซาตานได้ขอท่านไว้เพื่อจะผัด
ร่อนท่านเหมือนผัดข้าวสาลี

32 แต่เราได้อธิษฐานเพื่อตัว
ท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะ
ไม่ได้ขาด และเมื่อท่านได้หัน
กลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้ง
หลายของท่าน”

(21) สดต 41:9; มธ 26:21 (22) มธ 26:24 (23) มธ 26:22 (24) มก 9:34; ลก 9:46
(25) มธ 20:25; มก 10:42 (26) มธ 20:26 (27) มธ 20:28; ลก 12:37 (28) ฮบ 2:18
(29) มธ 24:47 (30) สดต 49:14; มธ 8:11 (31) อมส 9:9; 1 ปด 5:8 (32) ยน 17:9

33 ฝ่ายเขาจึงทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์ ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี"

34 พระองค์ตรัสว่า "เปโตรเอ๋ย เราบอกท่านว่าวันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง"

**เหล่าสาวกออกไป
พร้อมกับคำทรงเตือน**

35 พระองค์จึงตรัสถามเหล่าสาวกว่า "เมื่อเราได้ใช้ท่านทั้งหลายออกไปโดยไม่มีเงิน ไม่มียาม ไม่มีรองเท้า ท่านขจัดสิ่งใดบ้างหรือ" เขาทั้งหลายทูลตอบว่า "ไม่ขาดสิ่งใดเลย"

36 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "แต่เดี๋ยวนี้ใครมีเงินให้เอาไปด้วย และยามก็ให้เอาไปเหมือนกัน และผู้ใดที่ไม่มีดาบก็ให้ขายเสื้อคลุมของตนไปซื้อดาบ"

37 ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายว่า พระวจนะซึ่งเขียนไว้แล้วนั้น ต้องสำเร็จในเรา คือว่า 'ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด' เพราะว่าคำพยากรณ์ที่เล็งถึงเรานั้นจะสำเร็จ"

38 เขาทูลตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด มีดาบสองเล่ม" พระองค์ตรัสกับเขาว่า "พอเสียทีเถอะ"

พระเยซูในสวนเกทเสมนี

(มธ 26:36-46)

(มก 14:32-42; ยน 18:1)

39 ฝ่ายพระองค์เสด็จออกไปยังภูเขามะกอกเทศตามเคย และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์ไปด้วย

40 เมื่อมาถึงที่นั่นแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "จงอธิษฐานเพื่อมิให้เข้าในการทดลอง"

41 แล้วพระองค์ดำเนินไปจากเขาไกลประมาณขว้างหินตกและทรงคุกเข่าลงอธิษฐาน

42 ว่า "พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ตามอย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด"

43 ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง งามจากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ ช่วยชูกำลังพระองค์

44 เมื่อพระองค์ทรงเป็นทุกข์มากนักพระองค์ยังปลงพระทัยอธิษฐาน พระเสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่

45 เมื่อทรงอธิษฐานเสร็จและลุกขึ้นแล้ว พระองค์เสด็จมาถึงเหล่าสาวก พบเขานอนหลับอยู่ด้วยกำลังทุกข์โศก

(34) มธ 26:33; มก 14:29 (35) มธ 10:9; มก 6:8 (37) อสย 53:12; มก 15:28

(39) มธ 26:36; ลก 21:37 (40) มธ 26:36; มก 14:32 (41) มธ 26:39; มก 14:35

(42) ยน 4:34; 5:30; 6:38; 8:29 (43) มธ 4:11 (44) ยน 12:27; ฮบ 5:7

46 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า
“นอนหลับทำไม จงลุกขึ้นอธิษฐาน
เพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง”

**พระเยซูทรงถูกทรยศ
ด้วยการจับ**

(มธ 26:47-56)

(มก 14:43-50)

47 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ
ดูเถิด มีคนเป็นอันมาก และ
ผู้ที่ชื่อว่า ยูดาส เป็นคนหนึ่งใน
สาวกสิบสองคนนำหน้าเขามา
ยูดาสเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจับ
พระองค์

48 แต่พระเยซูตรัสถามเขาว่า
“ยูดาส ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์
ด้วยการจับหรือ”

49 เมื่อคนทั้งปวงที่อยู่รอบพระ
องค์เห็นว่าจะเกิดเหตุอะไรต่อไป
เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า
“พระองค์เจ้าข้า ให้เราเอาดาบ
ฟันเขาหรือ”

50 และมีคนหนึ่งในเหล่าสาวก
ได้ฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหา
ปุโรหิต ถูกหูข้างขวาของเขาขาด

51 แต่พระเยซูตรัสว่า “พอเสียที่
เถอะ” แล้วพระองค์ทรงถูกต้อง
ไบหูคนนั้นให้เขาหาย

52 ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่พวก
ปุโรหิตใหญ่ พวกนายทหาร
รักษาพระวิหาร และพวกผู้
ใหญ่ที่ออกมาจับพระองค์นั้นว่า

“ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจร
หรือจึงถือดาบถือตะบองออก
มา

53 เมื่อเราอยู่กับท่านทั้งหลาย
ในพระวิหารทุกวัน ท่านก็มิได้
ยื่นมือออกจับเรา แต่เวลานี้เป็น
ที่ของท่านและเป็นอำนาจแห่ง
ความมืด”

**พระเยซูทรงถูกจับ
เปโตรปฏิเสธพระองค์**

(มธ 26:57, 69-75)

(มก 14:53-54, 66-72)

54 เขาก็จับพระองค์พาเข้าไปใน
บ้านมหาปุโรหิต เปโตรติดตาม
ไปห่างๆ

55 เมื่อเขาก่อไฟที่กลางลาน
บ้านและนั่งลงด้วยกันแล้ว เป-
โตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางเขา

56 มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตร
นั่งอยู่ใกล้ไฟ จึงเพ่งดูแล้ว
ว่า “คนนี้ได้อยู่กับผู้นั้นด้วย”

57 แต่เปโตรปฏิเสธพระองค์ว่า
“แม่เอ๋ย คนนั้นข้าไม่รู้จัก”

58 สักครู่หนึ่ง มีอีกคนหนึ่งเห็น
เปโตรจึงว่า “เจ้าเป็นคนหนึ่งใน
พวกนั้นด้วย” เปโตรจึงว่า “พอ
เอ๋ย ข้ามิได้เป็น”

59 อยู่มาประมาณอีกชั่วโหมง
หนึ่งมีอีกคนหนึ่งยืนยันแข็งแรง
ว่า “แน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย
เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี”

60 แต่เปโตรพูดว่า “พอเอ๋ย ที่

(46) 1 พศต 16:11; ลก 9:32 (47) มธ 26:47; มก 14:43; ยน 18:3 (48) สภษ 27:6

(50) มธ 26:51 (52) มธ 26:55; ลก 23:32 (53) ลก 19:47-48; ยน 12:27

(54) อสย 53:7; มธ 26:57 (55) มธ 26:69 (58) มธ 26:71 (59) มธ 26:73

ท่านว่านั่นข้าไม่รู้เรื่อง” เมื่อเปโตรกำลังพูดยังไม่ทันขาดคำในทันใดนั้นไก่ก็ขัน

61 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเหลือยวดูเปโตร แล้วเปโตรก็ระลึกถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขาว่า “ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง”

62 แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องให้เป็นทุกชั้นัก

พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ยและโบยตี
(มธ 26:67-68)
(มก 14:65)

63 ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโบยตีพระองค์

64 และเมื่อเขาเอาผ้าผูกปิดพระเนตรของพระองค์แล้ว เขาจึงตบพระพักตร์พระองค์ถามพระองค์ว่า “จงพยากรณ์เถอะว่าใครตบเจ้า”

65 และเขาพูดคำหมิ่นประมาทแก่พระองค์อีกหลายประการ

พระเยซูต่อหน้าสภา
(มธ 26:59-68)
(มก 14:55-65)

66 ครั้นรุ่งเช้าพวกผู้ใหญ่ของพลเมืองกับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ได้ประชุมกัน และเขาพาพระองค์เข้าไปในศาลสูงของเขา และพูดว่า

67 “ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเราเถิด” แต่พระองค์ทรงตอบเขาว่า “ถึงเราจะบอกท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อ

68 และถึงเราถามท่าน ท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป

69 แต่ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ”

70 คนทั้งปวงจึงถามว่า “ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ” พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ก็ท่านว่าแล้วว่าเราเป็น”

71 เขาทั้งหลายจึงว่า “เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า เพราะว่าพวกเราได้ยินจากปากของเขาเองแล้ว”

พระเยซูต่อหน้าปีลาต
(มธ 27:11-14)

(มก 15:1-5)

23 เขาทั้งปวงจึงลุกขึ้นพาพระองค์ไปหาปีลาต 2 และเขาเริ่มพ้องพระองค์ว่า “เราได้พบคนนี้ยุยงชนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ และว่า ตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง”

3 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” พระองค์ตรัสตอบท่านว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี่”

(61) มธ 26:34; มก 14:72 (63) สดต 69:1 (64) ศคย 13:7 (66) สดต 2:2; มธ 27:1 (67) มธ 26:63; มก 14:61 (69) สดต 110:1 (70) มธ 26:64 (71) มธ 26:65 (1) มธ 27:2; มก 15:1 (2) มธ 17:27; มก 12:17; ลก 5:29 (3) มธ 27:11; 1 ทธ 6:13

4 ปีลาตจึงว่าแก่พวกปุโรหิตใหญ่กับประชาชนว่า “เราไม่เห็นว่าคุณมีความผิด”

5 เขาทั้งหลายจึงกล่าวแข็งแรงว่า “คนนี้อยู่ยงพลเมืองให้วุ่นวายและสั่งสอนทั่วตลอดยูเดีย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่”

พระเยซูต่อหน้าเฮโรด

6 เมื่อปีลาตได้ยืมถึงแคว้นกาลิลี ท่านจึงถามว่า คนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ

7 เมื่อทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นคนอยู่ในท้องที่ของเฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น

8 เมื่อเฮโรดได้เห็นพระเยซูก็มีความยินดีมาก ด้วยนานมาแล้ว ท่านอยากจะพบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และหวังว่าจะได้เห็นพระองค์ ทำการอัศจรรย์บ้าง

9 ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ แต่พระองค์หาทรงตอบประการใดไม่

10 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็ยืนขึ้นฟ้องพระองค์แข็งแรงมาก

11 เฮโรดกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่นเยาะเย้ย เอาเสื่อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งกลับไปหา

ปีลาตอีก

12 ฝ่ายปีลาตกับเฮโรดคิดกันในวันนั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน

พระเยซูทรงถูก

ปรับโทษถึงตาย

(มธ 27:15-26)

(มก 15:6-15)

13 ปีลาตจึงสั่งพวกปุโรหิตใหญ่พวกขุนนางและประชาชนให้ประชุมพร้อมกัน

14 จึงกล่าวแก่เขาว่า “ท่านทั้งหลายได้พาคนนี้มาหาเราฟ้องว่า เขาได้ยุยงประชาชน ดูเถิด เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลายและไม่เห็นว่าคนนีมีความผิดในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขา

15 และเฮโรดก็ไม่เห็นว่า เขามีความผิดด้วย เพราะเราได้ส่งพวกท่านทั้งหลายไปหาเฮโรด ดูเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะมีโทษถึงตาย

16 เหตุฉะนั้น เมื่อเราเขียนเขาแล้ว เราก็จะปล่อยเสีย”

17 (เพราะท่านต้องปล่อยคนหนึ่งให้เขาทั้งหลายในเทศกาลเลี้ยงนั้น)

18 แต่คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า “ถ้าจัดคนนี้เสีย และจงปล่อยบาร์บัสให้เราเถิด”

19 (บาร์บัส นตี ดคูกอยู่ เพราะก่อการจลาจลที่เกิดขึ้นใน

(4) มธ 27:19; 1 ปต 2:22 (5) ยน 7:41 (7) มธ 14:1 (8) มธ 14:1; มก 6:14; ลก 9:9 (9) อสย 53:7; มธ 27:12 (11) อสย 53:3 (12) กจ 4:26 (13) มธ 27:23; มก 15:14 (14) ลก 23:1 (16) มธ 27:26; มก 15:15 (17) มธ 27:15; มก 15:6 (18) กจ 3:13

กรุงและการฆาตกรรม)
 20 ฝ่ายปีลาตยังมีน้ำใจใคร่จะ
 ปล่อยพระเยซู จึงพูดกับเขาก
 21 แต่คนเหล่านั้นกลับตะโกน
 ร้องว่า "ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย
 ที่กางเขนเถิด"
 22 ปีลาตจึงถามเขาครั้งที่สามว่า
 "ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการ
 ไດ เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไรที่
 สมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะ-
 นั้นเมื่อเราเขียนเขาแล้วก็จะ
 ปล่อยเสีย"
 23 ฝ่ายคนทั้งปวงก็เร่งเร้าเสียง
 ดั่งให้ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน
 และเสียงของพวกเขาและของ
 พวกปุโรหิตใหญ่นั้นก็มีชัย
 24 ปีลาตจึงสั่งให้เป็นไปตามที่
 เขาทั้งหลายปรารถนา
 25 ท่านจึงปล่อยคนที่เขาขอร้อง
 ซึ่งติดคุกอยู่เพราะการจลาจล
 และการฆาตกรรม แต่ท่านได้
 มอบพระเยซูไว้ตามใจเขา
 26 เมื่อเขาพาพระองค์ออกไป
 เขาเกณฑ์ซีโมนชาวไซรีนที่ มา
 จากบ้านนอก แล้วเอากางเขน
 วางบนเขาให้แบกตามพระเยซู
 ไป
 27 มีคนเป็นอันมากตามพระ
 องค์ไป ทั้งพวกผู้หญิงที่พิลาป
 และคร่ำครวญเพราะพระองค์
 28 พระเยซูจึงหันพระพักตร์มา
 ทางเขาตรัสว่า "ธิดาเยรูซาเล็ม

เอ๋ย อย่าร้องไห้เพราะเราเลย
 แต่จงร้องไห้เพราะตนเอง และ
 เพราะลูกทั้งหลายของตนเถิด
 29 ด้วยว่า ดูเถิด จะมีเวลาหนึ่ง
 ที่เขาทั้งหลายจะว่า 'ผู้หญิง
 เหล่านี้ที่เป็นหมั้น และครุภที่
 มิได้ปฏิบัติ และหัวนมที่มีได้
 ให้ดูตลเคย ก็เป็นสุข'
 30 คราวนั้นเขาจะเริ่มกล่าวแก่
 ภูเขาทั้งหลายว่า 'จงล้มทับเรา
 เถิด' และแก่นเนินเขาว่า 'จงปก
 คลุมเราไว้'
 31 เพราะว่าถ้าเขาทำอย่างนี้เมื่อ
 ไม้สด อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม้
 แห้งแล้วเล่า"
 32 มีอีกสองคนที่เป็นผู้ร้ายซึ่ง
 เขาได้ พามาจะประหารเสีย
 พร้อมกับพระองค์
การตรึงที่กางเขน
 (มธ 27:33-38; มก 15:22)
 33 เมื่อมาถึงสถานที่แห่งหนึ่ง
 ซึ่งเรียกว่า กะโหลกศิระษะ เขาก็
 ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนที่นั้น
 พร้อมกับผู้ร้ายสองคนนั้น ข้าง
 ขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้าง
 ซ้ายอีกคนหนึ่ง
 34 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงอธิษฐาน
 ว่า "ข้าแต่พระบิดา ขอโปรด
 อภัยโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่า
 เขาทำอะไร" เขาก็เอาฉลองพระ
 องค์จับสลากแบ่งปันกัน
 35 คนทั้งปวงก็ยืนมองดู พวก

(24) มธ 27:26; มก 15:15 (25) อสย 53:8 (26) มธ 27:32 (29) มธ 24:19
 (30) อสย 2:19; สขย 10:8 (31) สภข 11:31; ยรม 25:29 (32) อสย 53:12; มธ 27:38
 (33) มธ 27:33; มก 15:22 (34) มธ 5:44; มก 15:24 (35) สดต 22:17; ศคย 12:10

ขุนนางก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วยว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าที่ทรงเลือกไว้ ให้เขาช่วยตัวเองเถิด"

36 พวกทหารก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย เข้ามาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์

37 แล้วว่า "ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด"

38 และมีคำเขียนไว้เหนือพระองค์ด้วยเป็นอักษรกรีก ลาติน และฮีบรูว่า "ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของพวกยิว"

โจรที่กลับใจเสียใหม่ ก็ได้รับความรอด

39 ฝ่ายคนหนึ่งในผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหยาบช้าต่อพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเองกับเราให้รอดเถิด"

40 แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่า "เจ้าก็ไม่เกรงกลัวพระเจ้า หรือ เพราะเจ้าเป็นคนถูกโทษเหมือนกัน"

41 และเราก็สมกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำ แต่ท่านผู้นี้หาได้กระทำผิดประการใดไม่"

42 แล้วคนนั้นจึงทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์ เมื่อพระ

องค์เสด็จเข้าในอาณาจักรของพระองค์"

43 ฝ่ายพระเยซูทรงตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม"

44 เวลานั้นประมาณเวลาเที่ยงก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน จนถึงบ่ายสามโมง

45 ดวงอาทิตย์ก็มืดไป ม่านในพระวิหารก็ขาดตรงกลาง

พระเยซูทรงปล่อย

พระวิญญาณจิตของพระองค์
(มธ 27:50; มก 15:37)

(ยอห์น 19:30)

46 พระเยซูทรงร้องเสียงดังตรัสว่า "พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์" ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป

47 ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดขึ้นนั้น จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม"

48 คนทั้งปวงที่มาชุมนุมกันเพื่อจะดูการณ์นี้ เมื่อเห็นแล้วก็พากันต็อกของตัวกลับไป

49 คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์ และพวกผู้หญิงซึ่งได้ตามพระองค์มาจากกาลิลีก็ยืนอยู่แต่ไกล มองดูเหตุการณ์เหล่านี้

(36) สดต 69:21 (38) มธ 27:37; มก 15:26 (39) มธ 27:44 (41) 2 คร 5:21

(43) 2 คร 12:4; วา 2:7 (44) มธ 27:45; มก 15:33 (45) อพย 26:31-33; มธ 27:51

(46) สดต 31:5; มธ 27:50 (47) มธ 27:54; มก 15:39 (49) สดต 38:11; มธ 27:55

**พระศพของพระเยซู
ถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพ
ของโยเซฟ**

(มธ 27:57-61)

(มก 15:42-47)

50 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อ
โยเซฟ ท่านเป็นสมาชิกสภา
เป็นคนดีและชอบธรรม

51 (ท่านมิได้ยอมเห็นด้วยใน
มติและการกระทำของเขาทั้ง
หลาย) ท่านเป็นชาวบ้านอารี-
มาเธียหมู่บ้านพวกยิว และ
เป็นผู้คอยทำอาณาจักรของพระ
เจ้า

52 ชายคนนี้จึงเข้าไปหาปลาด
ขอพระศพพระเยซู

53 เมื่อเชิญพระศพลงแล้ว เขา
จึงเอาผ้าป่านพันหุ้มไว้ แล้ว
เชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ใน
อุโมงค์ ซึ่งเจาะไว้ในศิลาที่ยังมิ
ได้วางศพผู้ใดเลย

54 วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และ
วันสะบาโตก็เกือบจะถึงแล้ว

55 ฝ่ายพวกผู้หญิงที่ตามพระ
องค์มาจากแคว้นกาลิลีก็ตามไป
และได้เห็นอุโมงค์ ทั้งได้เห็นเขา
วางพระศพของพระองค์ไว้อย่าง
ไรด้วย

56 แล้วเขาก็กลับไปจัดแจง
เครื่องหอมกับน้ำมันหอม ในวัน
สะบาโตนั้นเขาก็หยุดการไว้ตาม
พระบัญญัติ

การฟื้นคืนชีพของพระคริสต์
(มธ 28:1-6; มก 16:1-8)

(ยอห์น 20:1-17)

24 แต่เช้ามีด ในวันต้น
สัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านี้น
จึงนำเครื่องหอมที่เขาได้จัด
เตรียมไว้มาถึงอุโมงค์ และคน
อื่นก็มาพร้อมกับเขา

2 เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้ง
ออกพ้นจากปากอุโมงค์แล้ว

3 และเมื่อเข้าไปมิได้เห็นพระ
ศพของพระเยซูเจ้า

4 ต่อมา เมื่อเขากำลังคิดงน
ด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเถิด มีชาย
สองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่องนุ่ง
ห่มแพรวพราว

5 ฝ่ายผู้หญิงเหล่านั้นก็กลัวและ
ซบหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้น
จึงพูดกับเขาว่า "พวกท่านแสวง
หาคนเป็นในพวกคนตายทำไม
เล่า

6 พระองค์ไม่อยู่ที่นี้ แต่ทรงเป็น
ขึ้นมาแล้ว จงระลึกถึงคำที่พระ
องค์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายเมื่อ
พระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี

7 ว่า "บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบ
ไว้ในมือของคนบาป และต้อง
ถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สาม
จะเป็นขึ้นมาใหม่"

8 เขาจึงระลึกถึงพระดำรัสของ
พระองค์ได้

9 และกลับไปจากอุโมงค์ แล้ว

(50) มธ 27:57 (51) มก 15:43 (53) อสย 53:9 (54) มธ 27:62 (55) มก 15:47
(56) อพย 20:10 (1) มธ 28:1 (2) มธ 28:2 (3) มก 16:5 (4) ยอห์น 20:12; กจ 1:10
(6) มธ 16:21; มก 8:31 (7) ลก 9:44 (8) ลก 9:22 (9) มธ 28:8; มก 16:10

บอกเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ดคนและคนอื่นๆ ทั้งหมดด้วย

10 ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้นแก่อัครสาวก คือมารีย์ชาวมักดาลา โยอันนา มารีย์มารดาของยากอบ และหญิงอื่นๆ ที่อยู่กับเขา

11 ฝ่ายอัครสาวกไม่เชื่อ ถือว่าเป็นคำเหลวไหล

12 แต่เปโตรลุกขึ้นวิ่งไปถึงอูโมงค์ ก็มลงมองดูก็เห็นแต่ผ้าปูวางอยู่ต่างหาก แล้วกลับไปคิดพิศวงถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น

ระหว่างทางที่ไปยัง

หมู่บ้านเอมมาอูส

13 ดูเถิด วันนั้นเองมีสาวกสองคนไปยังหมู่บ้านชื่อ เอมมาอูส ไกลจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร

14 เขาสนทนากันถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น

15 และต่อมา เมื่อเขากำลังพูดปรึกษากันอยู่ พระเยซูเองก็เสด็จเข้ามาใกล้ดำเนินไปกับเขา

16 แต่ตาเขาฟางไปและจำพระองค์ไม่ได้

17 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เมื่อเดินมานี้ด้วยหน้าโศกเศร้า ท่านได้ตอบกันถึงเรื่องอะไร"

18 คนหนึ่งชื่อเคลออปัสจึงทูลถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นเพียง

แต่คนต่างดาวในกรุงเยรูซาเล็ม หรือ ที่ไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเป็นไปในวันนี้"

19 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "เหตุการณ์อะไร" เขาจึงตอบพระองค์ว่า "เหตุการณ์เรื่องพระเยซูชื่อนาซาเรธ ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์ ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการทำงานและในถ้อยคำจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย

20 และพวกปุโรหิตใหญ่กับขุนนางทั้งหลายของเราได้มอบพระองค์ไว้ให้ปรับโทษถึงตาย และตรึงพระองค์ที่กางเขน

21 แต่เราทั้งหลายได้หวังใจว่าจะเป็นพระองค์ผู้นั้นที่จะไถ่ชนชาติอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นอีก วันนี้เป็นวันที่สามตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น

22 และยังมี ผู้หญิงบางคนในพวกเราที่ทำให้เราประหลาดใจ นางได้ไปที่อูโมงค์เมื่อเวลาเช้ามืด

23 แต่เมื่อไม่พบพระศพของพระองค์ จึงมาเล่าว่านางได้เห็นนิมิตเป็นทูตสวรรค์ และทูตนั้นบอกว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่

24 บางคนที่อยู่กับเราก้ไปจนถึงอูโมงค์ และได้พบเหมือนพวกผู้หญิงเหล่านั้นได้บอก แต่เขาหาได้เห็นพระองค์ไม่"

(10) ลก 8:3 (11) ลก 24:25 (12) ยน 20:3-6 (13) มก 16:12 (15) มธ 18:20

(16) ยน 20:14; 21:4 (18) ยน 19:25 (19) มธ 21:11; ลก 7:16; ยน 3:2; กจ 2:22

(20) ลก 23:1; กจ 13:27 (21) ลก 1:68 (22) มธ 28:8; มก 16:10 (24) ลก 24:12

25 พระองค์ตรัสแก่สองคนนั้นว่า "โอ คนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อ บรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้นั้น

26 จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น แล้วเข้าไปในสง่าราศีของพระองค์มิใช่หรือ"

27 พระองค์จึงทรงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์

28 เมื่อเขามาใกล้หมู่บ้านที่จะไปนั้น พระองค์ทรงกระทำเหมือนจะทรงดำเนินเลยไป

29 เขาจึงพูดหนึ่งนัยว่าพระองค์ว่า "เชิญหยุดพักกับเรา เพราะว่าจวนเย็นแล้ว และวันก็ล่วงไปมาก" พระองค์จึงเสด็จเข้าไปเพื่อพักอยู่กับเขา

30 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณแล้วหักส่งให้เขา

31 ตาของเขาก็หายฟางและเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา

32 เขาจึงพูดกันว่า "ใจเราเร้าร้อนภายใน เมื่อพระองค์ตรัสกับเราตามทาง เมื่อพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังมิใช่หรือ"

33 แล้วคนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในโมงนั้นเองกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบพวกสาวกลับเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรคพวก

34 กำลังพูดกันว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริง ๆ และได้ปรากฏแก่ซีโมน"

35 ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่าความซึ่งเกิดขึ้นที่กลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์โดยการหักขนมปังนั้น

พระเยซูทรงปรากฏต่ออัครสาวกสิบคน

(มธ 28:16-17)

36 เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด"

37 ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี

38 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายวุ่นวายใจทำไม เหตุไฉนความคิดสันเท่ห์จึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า

39 จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น"

40 เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระ

(26) กจ 17:2; สบ 2:9 (27) ปฐก 3:15; กตว 21:9 (28) ปฐก 32:26; 42:7; มก 6:48 (29) ปฐก 19:2-3; ยน 14:23 (30) มธ 14:19; มก 8:6; ลก 9:16 (34) 1 คร 15:5 (36) มก 16:14; ยน 20:19 (37) มธ 14:26; มก 6:49 (39) ยน 20:20; 1 คร 15:50

องค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น

41 เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "พวกท่านมีอาหารกินที่นี่บ้างไหม"

42 เขาก็เอาปลาย่างชิ้นหนึ่งกับรวงผึ้งชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์

43 พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย

44 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสตพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ"

45 ครั้งนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์

คำบัญชาที่ยิ่งใหญ่

(มธ 28:19-20)

46 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็น

ขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม 47 และจะต้องประกาศในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่ และเรื่องยกบาปทั่วทุกประเทศ ตั้งต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม 48 ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านี้

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

ของพระคริสต์

(มก 16:19-20)

(กจ 1:9-11)

49 และดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญาไว้ นั้นมาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มกว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน"

50 พระองค์จึงพาเขาออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี แล้วทรงยกพระหัตถ์ อวยพรเขา

51 ต่อมาเมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเขา แล้วทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์

52 เขาทั้งหลายจึงนมัสการพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มีความยินดีเป็นอันมาก

53 เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและเทิดทูนพระเจ้า เอเมน

(41) ปฐก 45:26; ยน 21:5 (43) กจ 10:39 (44) มธ 16:21 (45) กจ 16:14

(46) สดต 22; กจ 17:3 (47) สดต 22:27 (48) กจ 1:8; 1 ปต 5:1 (49) อสย 44:3

(50) มธ 21:17; กจ 1:12 (51) มก 16:19; กจ 1:9-11 (52) มธ 28:9 (53) กจ 2:46